

Cotton sarja **Murhaaja ottaa hatkat**

2 + 1975 KOLMIO-KIRJA 2,80

 Jännityspilleri N:o 2

Sälehoitoa gangsterisyöpään

Jerry ja Phil näkevät uuden uuden-
kautensa läpimurtoon, mutta heille
välttämättä sen allaen vain — pitää! O-
miehen mielestä niin tuomassa pi-
lassa täytyy olla totta isoinen pöytä.
Totuus voittautuu odotetuksi ma-
ngualisemmaksi. Ja vaarallises-
si. Erään hoidonajan vaihtamalla
syöpätään juttua shovin koston vi-
nakin lausuvan gangsteriyöskä-
nän leikkiä hoidon välikappale. Mutta
Jerryn tappelun leikkiä vastaan on
pitkäkätinen väkivallan karkaus ja
sälehoito.

LEHTIPISTEISTÄ 20.1.

ILMAN RESEPTIÄ — VAIN 2,80

Murhaaja ottaa hatkat

Olin saanut tehtäväkseni etsiä käsiini Butch Donaldin. Mies ei suinkaan ollut mikään kullanmuru, vaikka täytyy sanoa, ettei New Yorkin poliisille ollut hänestä vielä ollut paljonkaan vaivaa. Pahin vastus hänestä oli ollut Kentuckyn, Iowan ja Missourin poliisille. Butch muistutti ulkonäöltään niitä kauppamatkustajia, jotka kiertelevät yksinäisillä paikoilla asustavien farmarien luona tyrkyttämässä heille kaikkea mitä ihminen yleensä tarvitsee tai mitä hänen muka pitäisi tarvita. Butch oli turpea ja jyrkäruhoinen, hänellä oli pyöreät kasvot, kiiltävä perunanenä ja ohut tukka, joka kiersi punaista päälakea kapeana seppeleenä. Hänen naurunsa oli jylisevää, ja hänellä oli ehtymätön varasto kaksimielisiä vitsejä. Tavallisesti hän oli pukeutunut leveisiin housuihin ja säkkimäiseen takkiin.

Butch oli vasenkätinen ja piti sen vuoksi 46. kaliiperista Lugeriaan aina takkinsa oikeanpuoleisessa povitaskussa. Kaiken kaikkiaan Butch oli kiroton vaarallinen roikale. Butchin vaellukset ulottuivat varsin laajalle alueelle ja useimmiten hän teki matkaa varastetulla autolla. Hänen erikoisalanaan olivat ryöstöt, jotka kohdistuivat yksinäisillä paikoilla sijaitseviin bensiniasemiin. Butch ci häikäillyt tärskäyttää asemanhoitajaa niin kovaa, että tämä jäi usein tuntikausiksi makaamaan tajuttomana. Kun hän tämän lisäksi vielä katkaisi puhelinjohdon ja lukitsi bensiniaseaman, sai hän siten tavallisesti monen tunnin etumatkan.

Mutta muuan mies, jota Butch Donald oli täryttänyt liian lujasti, kuoli ennen kuin hänet löydettiin.

Bensiniasemien ryöstöt eivät kuitenkaan näyttäneet tuottaneen tarpeeksi, koska Butch sittemmin käänsi huomionsa yksinäisillä paikoilla asuviin maanviljelijöihin. Näillä ei yleensä ole paljon taaloja kotonaan, mutta parisensataa dollaria Butchin sentään onnistui saada saaliikseen melkein mistä vain. Sitten Butch ampui Iowassa erään farmarin, joka ei ilman muuta suostunut luopumaan 184 dollaristaan, vaan uskalsi tarttua metsästyskivääriinsä. Siitä hetkestä lähtien yhtyivät G-miehet leikkiin, ja paksulle Butchille tuli kuumat oltavat. Hän tiesi laulunsa loppuvan lyhyeen, joten hän päätti tehdä vielä yhden suurkaappauksen ja sitten häipyä. Niinpä hän ryösti kymmenentuhatta dollaria eräältä maanviljelijältä, joka äskettäin oli myynyt muutamia vaunulastillisia karjaa ja juuri käynyt perimässä niistä rahat. Siinä hötäkässä Butch

tuli tehneeksi kolmannen murhansa, mutta pääsi livahtamaan poliisien muodostaman ketjun lävitse ja paineli New Yorkiin. Hänen kintereillään olleet G-miehet seurasivat hänen jälkiään kaupunkialueelle saakka ja he ilmoittivat asiasta FBI:n New Yorkin piiritoimistoon.

Päällikköni, tarkastaja High, luovutti asiaa koskevat paperit minulle ja määräsi minut etsimään Butchia ja toimittamaan hänet oikeuden eteen. Apulaiseni tähän tehtävään sain erään nuoren G-miehen, jonka nimi oli Carrol Bender. Carrol oli juuri päässyt FBI:n opistosta, oltuaan sitä ennen tavallinen, mutta hyvin kunnianhimoinen poliisimies. Hän oli hauskannäköinen, vaaleatukkainen nuorukainen. Tunsin itseni hänen rinnallaan inhottavan vanhaksi istuessamme Jaguarissani. Kahdeksan päivää olimme jo kurvailleet New Yorkia ristiin rastiin. Tai paremminkin kahdeksan yötä, sillä kiertelimme yleensä yökerhosta toiseen. Oletin nimittäin, ettei Iowan ja Kentuckyn maaseudulla yli vuoden ajan kierrellyt gangsteri, jolla oli kymmenentuhatta dollaria taskussaan, voisi ajan oloon vastustaa öisiä huvituksia, joita New Yorkissa niin runsaasti on tarjolla. Olin sen vuoksi jokseenkin varma, että ennemmin tai myöhemmin törmäisimme Butch Donaldiin, jos vain utterasti jaksaisimme kierrellä sellaisissa ravintoloissa, joissa Butchin tapaisen miehen saattoi olettaa käyvän. Viidentenä tai kuudentena yönä löysimme ensimmäisen johtolangan eräästä törkeänpuoleisesta yökerhosta, jonka nimi oli »Tuhat riemua».

Carrol ja minä saavuimme kerhoon vähän jälkeen puolenyön. Istahdimme baarin puolalle, missä ei vielä ollut ketään muita. Ravintolassa oli tosin jo paljon väkeä, mutta useimmat vain istuskelivat pöytien ääressä, sillä kerho ei ollut kuuluisa ainoastaan juomasekoituksistaan, vaan ennen kaikkea tytöistään. Tyyköiden tehtävänä oli viihdyttää vieraita ja panna silloin tällöin toimeen jokin pieni tanssiesitys. Olin käynyt kerhossa ennenkin ja baarimies tunsu minut. Kun olimme saanee! tilaamamme juomat, sanoin hänelle: Etsimme täältä erästä tiettyä miestä, Jim. — Sen nyt saatoin arvatakin, baarimies murahiti. — Mutta miksi kysytte aina minulta? Miksi ette kysy joltakulta noista tytöistä? He tuntevat vieraat paremmin, koska joutuvat seurustelemaan heidän kanssaan. Keneltä heistä? Jim kumartui tiskin ylitse lähemmäksi minua.

Kääntykää Lilin puoleen. Lil on tuo hyvin kehittynyt vaaleaverikkö, jolla on vihreä iltapuku yllään. Mutta älkää sanoko, että minä neuvoin teitä. Hän on ollut täällä vasta kahdeksan päivää, ja miehet ovat kovasti hänen peräänsä. Jim vilkutti äkkiä toista silmäänsä ja kuiskasi: — Varsinkin paksukaiset. Liu'uin alas baarituolilta. Vilkaistaanpas hiukan tuota kullanmurua. Samassa orkesteri alkoi soittaa tangoa. Suuntasin kulkuni suoraan Lilin pöytää kohti. — Saanko luvan? Tyttö katsoi minua epävarmana. Hänellä oli pyöreät ja sanomattoman typerät siniset silmät. Minullahan on jo seuraa, hän sirkutti. Vaihtelu virkistää, vastasin. — Se tekee hyvää verenkierrolle. Lil otti pienen käsilaukkunsa ja hetken kuluttua olimme jo tanssilattialla. Tanssin kuin karhu. Kotvan kompuroituamme sanoin: Jätetään tämä voimailu ja mennään mieluummin ottamaan ryyppy- Sillä tavoin sain luotsatuksi hänet pöytäämme. Carrol nousi kohteliaasti seisomaan ja Lil tervehti häntä ihastuttavasti hymyillen. Katselin tyttöä. Kieltämättä hän oli melkoinen pimpu, mutta hänen kasvonsa olivat ilmeettömät kuin naamio.

Päätelin mielessäni, etteivät Lilin aivot näyttäneet lähimainkaan vastaavan hänen ulkonaisia pullistumiaan. Jaarittelimme kaikenlaista. Vähitellen puhe kiertyi liikeasioihinkin, muita ei suinkaan minun, vaan »Tuhannen riemun» yleensä ja Lilin erikoisesti. Siihen mennessä hän oli jo siemaissut aika monta ryyppyä ja oli valmis antamaan millaisia tietoja tahansa. Kuulehan, Lil, sanoin. — Tarvitsisin liikkeeseen vielä pari hyvää miestä lisää. Kuulin erään vanhan ystäväni olevan parhaillaan kaupungissa, mutta en ole vielä onnistunut tapaamaan häntä. Voisitkohan sinä auttaa minua? Hän pitää sinun tyyppisistä tytöistä ja kuvittelen hänen ennemmin tai myöhemmin löytävän tiensä luoksesi. — Mikä hänen nimensä on?

Nimi on sivuseikka. Hänellä on niitä useampiakin, mutta hänet on helppo tuntea muutenkin. Hän on jättiläiskokoinen mies, jolla on melkoisesti vatsaa. Pää on melkein kalju, eikä hänen nenänsä ole juuri sinun nenäsi suurempi. Onko hänen nimensä Butch? Lil kysyi. Kykenin tuskin peittämään hämmästykseni. On hän sitäkin nimeä joskus kävttänyt. vastasin verkalleen. Hän puhuu hassunkurista, laulavaa englantia. (Butch Donald oli kotoisin Keski-Lännestä ja puhui kotiseutunsa murretta). Lil nosti kätensä olkapäilleni ja nauroi ääneen. — Ajattelehan miten hassua! Minä tunnen sinun vanhan ystäväsi. Korea hän ei ole, mutta rahaa hänellä on kuin roskaa. Onko hän käynyt täällä? Kaksi päivää sitten, Hän tuli suoraa päätä minun pöytäni ja sanoi, ettei koskaan ollut nähnyt niin nättiä tyttöä kuin niinä. Hän joi samppanjaa nopeammassa tahdissa kuin tarjoilija ehti hänelle tuoda. Näin hänen

lompakkonsa. Se oli pullollaan dollareita, Butchie olikin paras asiakas mitä minulla koskaan on ollut. Eikö hän luvannut tulla uudestaan? Totta kai, hän sanoi rupeavansa käymään täällä joka ilta, mutta eipä häntä ole vielä näkynyt. Työnsin viidenkymmenen dollarin setelin tytön sormien väliin. — Kuulehan, tyyppikkä! Jos Butch vielä ilmestyy tanne, niin soita minulle tähän numeroon. Kysy vain John Milleriä. Ja sitten minä tulen viivana tänne.

Mutta et saa sanoa Butehille tästä mitään. Haluaisin yllättää hänet, ja sitten pannaankin sellaiset pirskeet pystyyn, ettei tässä kapakassa ole moisia ennen nähty. — Lil taputti käsiään. — Selvä on, John. Toivottavasti Butch tulee pian. Minä siis kilautan sinulle ja sinä tulet sitten tänne ja Bulchie on ensin ihan ällikällä lyöty, mutta sitten, siitä vasta ilo nousee. — Aivan niin, vastasin hymyillen, eikä typerällä hunaja pupusella ollut avistustakaan siitä, mitä tuo hymy merkitsi. — Ei siitä ikinä mitään tule, Carrol epäili meidän tuntia myöhemmin astellessa autollemme.

Miksei tulisi, mikäli Donald vain pistää nenänsä »Tuhanteen riemuun». Lil on tyhmä kuin saapas, eikä kukaan muukaan niistä yökerhon palveluksessa olevista, jotka tuntevat minut, uskalla varoittaa häntä tai Donaldia.

Olin arvannut oikein. Kolmantena yönä, melkein täsmälleen puolen yön aikaan tuli puhelu. Carrol ja minä istuimme parhaillaan Jaguarissani matkalla erääseen toiseen yökerhoon, kun radiopuhelin antoi merkin. Keskus ilmoitti:

Olette antanut määräyksen yhdistää teille kaikki John Millerille tulevat puhelut. Nyt täällä olisi yksi sellainen. Hyvä on! Yhdistäkää!

Kuului napsahdus. Huusin puhelimeen: Täällä John Miller. - Jonny, oletko se sinä? tytön ääni visersi. — Täällä Lil. Kuule, Butchie on nyt täällä. Hän tuli puoli tuntia sitten. Pannaanko töpinäksi nyt? - Ethän vain sanonut hänelle, että soitat minulle? - En. Sanoin vain meneväni hiukan puuterioimaan. - Lil, olen siellä kymmenen minuutin kuluttua. Istu siten, että voit pitää silmällä ovea, ja heti kun näet minun tulevan, nouse ja lähde pöydästä. -Niin, mutta miksi? Kuulin hänen epäröivän. Sitten puhelin napsahti. Lil oli laskenut kuulokkeen paikalleen. Jaguarini oli jo kotvan aikaa kiitänyt 132. Streetin suuntaan. Lisäsin kaasua. Tiesin, että viimeiset sanani herättäisivät epäluuloa niinkin kääpiömäisillä älynlahjoilla varustetun tytön kuin Lilin mielessä. Jos Donald saisi tieiää Lilin ilmoittaneen meille hänen siellä olostaan olisi tyttö vaarassa. Hetken kuluttua näimme »Tuhannen riemun» valomainosten välähtelevän edessämme. Pysäytin auton ja hyppäsin ulos vasemmalta puolelta. Carrol otti

lähtiessään pistoolin käteensä. – Ei ammuta, ellei ole pakko, sanelin. — Ravintolassa. on liian paljon sivullisia. Jos Donald näkee sinulla pistoolin, hän sieppaa heti oman aseensa esille. Minä menen baariin, jää sinä tähän ovelle. Asiat eivät sujuneetkaan niin helposti kuin olin toivonut.

Butch Donald seisoj erään tanssiaukion reunassa olevan pöydän vierellä. Lil seisoj hänen edessään ja puhui hänelle. Oli aivan ilmeistä, että tytönkin kanamaisiin aivoihin oli välähtänyt epäluulo. Luultavasti hän oli arvannut, etten ollutkaan niin hyvä ystävä Butch Donaldin kanssa kuin olin väittänyt olevani, ja selosti nyt parhaillaan miehelle millainen yllätys häntä oli odottamassa. Samassa tyttö huomasi minut. – Tuossa hän on! Lil huudahti osoittaen minua kädellään. Butchin paksu pää käännähti kuin panssarivaunun torni.

Hänen pienet silmänsä salamoivat. Olin jo juoksemassa pöytien lomitse, vaikka haaveet nopeasta yllätyksestä alkoivatkin jo haihtua mielestäni. Butch karjaisi hirvittävän kirouksen ja kohotti lapionkokoisen kätensä. Syöksyin epätoivon vimmallalla häntä kohti, mutta en ehtinyt saada kiinni hänen kädestään. Miehen nyrkki osui tyttöön, ja Lil sinkoutui lattialle. Hyppyni epäonnistui muutenkin.

Rojahdin vatsalleni välissämme olevaa pöytää vasten. Samppanjapullo ja lasit lensivät mikä minnekin. Samassa Butch potkaisi salamannopeasti pöytää. Se kellahti kumoon vieden minut mennessään ja silmänräpäyksen ajan makasin lattialla pöytäliinaan ja kaatamaani pöytään sotkeutuneena. Samassa kuului laukaus ja kaikki oli selvää. Donald, joka minun kaatuessani oli työntänyt kätensä povitaskuun ja jolla jo oli pistooli kädessään, lysähti maahan kuin kurikalla iskettynä.

Kaikki kävi niin nopeasti, että kerho muuttui noidankattilaksi oikeastaan vasta sitten, kun kaikki oli jo ohi. Naiset kirkuivat kuin keihäillä pistettyinä. Miehet törmäilivät sinne tänne etsien suojapaikkaa. Soittajat olivat lakanneet soittamasta. Työnsin pöydän syrjään, nousin seisomaan ja karjaisin: - Rauhoittukaa! Rauhoittukaa, hitto soikoon! Carrol tuli luokseni. Hän piteli poliisipistoolia yhä vielä kädessään ja kumartui Butch Donaldin puoleen. Kuollut! hän sanoi ja ojentui suoraksi. — Osuin häntä päähän! Minun oli pakko ampua, Jerry. Hänellä oli jo. — Hyvä on, keskeytin. — Näin kaiken. Muuta mahdollisuutta ei ollut.

– Carrol tuijotti kädessään olevaan aseeseen'. — Ensimmäisen kerran tapoin ihmisen, hän sanoi hiljaa.- Taputin häntä olkapäälle. Monilla ihmisillä on inhottava tapa väittää, että G-miehistä on hauskaa paukutella pistoolejaan ja, että he ovat kärkeä säästämään tuomareilta työtä. Todellisuudessa ei kukaan G-mies ammu, jollei se ole aivan välttämätöntä, ja parhaimmat meistä viivyttelevät usein kauemmin kuin se heille itselleen on hyväksi. — Mene hälyttämään murharyhmä paikalle, poikaseni, sanoin. - Tanssilattia oli tyhjä lukuun ottamatta Lilin liikkumatonta hahmoa, jonka Donaldin nyrkinisku oli sinne asti sinkauttanut. Tyttö oli tajuton. Nyrkinisku oli vahingoittanut kasvoja, mutta parilla laastarilapulla ja kylmillä hauteilla ne pian olisivat taas kunnossa.

Pyysin kahta tarjoilijaa siirtämään hänet vaatehuoneeseen. Isäntää käskin huolehtimaan siitä, että vieraat ja tanssitytöt heti lähtisivät kotiin. – Jo ennen kuin viimeinen vieras oli häipynyt ovesta, ilmestyi murharyhmämme teknilliseen laitteeseen paikalle. Sen johtajana toimi Henry Hoogan. Carrol ja minä, istahdimme erään pöydän ääreen odottamaan. Vajaan puolen tunnin kuluttua Hoogan tuli luoksemme.

– Selvä tapaus, hän sanoi laskiessaan pari esinettä pöydälle. - tässä on ajokortti, joka on annettu Butch Donaldin nimelle. Etsintä kuulutettu gangsteri, eikö niin? Ja tämä lompakko tässä on pullollaan seteleitä. Sormenjäljet on otettu. Saat huolehti käsitellä sitä. Jerry. Tutkin lompakon sisällön. Siinä oli useita rahanippuja. joitakin kuitteja, joissa oli Belween-Hotellin leima ja käärepaperista reväisty paperinpalanen, johon oli kankealla kädellä kirjoitettu sanat:

Eleonor Truster, 11. Avenue 2348. Laskin nopeasti rahat. Vähän vaille kolmetuhatta dollaria. Siis huomattavasti vähemmän kuin Donaldin viimeinen saalis. — Käväistänpä Behveen Hotellissa. sanoin Carrollille. — Näyttää vähän siltä kuin Butch olisi pesiytynyt sinne. Hotelli osoittautui yhdeksi noista lukemattomista pienistä keskiluokan hotelleista, joissa kauppamatkustajilla ja muilla liikemiehillä on tapana asustaa. Ovimeiehen kanssa pääsimme pian yhteisymmärrykseen.

Donald oli asunut hotellissa Grasheenin nimellä. Pyysimme miestä avaamaan Donaldin huoneen oven. Huone oli melkein tyhjä. Vaatekaapissa ei ollut muuta kuin päällystakki. Vuoteella näimme yöpuvun ja pesupöydän levyllä parranajokoneen ja hammasharjan. Matkalaukkutelineelläkään ei ollut muuta kuin yksi ainoa kulunut matkalaukku.

Avasin matkalaukun lukot parilla kädenliikkeellä. Laukku oli tyhjä lukuun ottamatta kulunutta, mustaa salkkua, joka sisälsi aimo läjän dollarinippuja. Otin salkun mukaani, ilmoitin ovimiehelle, että muut tavarat noudettaisiin myöhemmin, ja ajoin Carrolin kanssa päämajaan. Laskimme rahat. Niitä oli 14.356 dollaria. Kummastelin summan suuruutta. Carrol, muistatko paljonko Donald sai viimeisessä kaappauksessaan?, Vähän yli kymmentuhatta dollaria.

Tässä on yli neljä toistatuhatta. Mistä pirusta nuo neljätuhatta dollaria ovat tulleet? – Säästyneet entisistä ryöstösaaliista. Bender arveli. Otin laatikosta Donaldin rötöksiä koskevat asiapaperit. – En parhaalla tahdollanikaan saa näistä ryöstöistä noiden kymmentuhannen lisäksi neljätuhatta. Ja tietysti mies on sitä paitsi jo täällä New Yorkissakin pannut rahaa menemään aika tavalla. Donaldin on täytynyt tehdä jokin uusi rikos, josta me emme vielä tiedä mitään ja josta hän on ansainnut arviolta viisituhatta dollaria. Kuulehan Carrol, laadi sähke kaupungin kaikille rikospoliisiasemille ja pyydä tietoja murroista, varkauksista ja ryöstöistä, joissa saalis on ollut suunnilleen viidentuhannen dollarin paikkeilla.

Carrol kirjoitti paperille pari lausetta. Luin ne ja hyväksyin, minkä jälkeen sähke toimitettiin puhelimitse tiedotustoimistoillemme. Seuraavana päivänä puolenpäivän aikaan olimme saaneet vastaukset kaikilta rikospoliisiasemilta. Mutta niin paljon kuin New Yorkissa viime aikoina olikin tapahtunut murtoja, ryöstöjä ja varkauksia, ei niiden joukossa ollut ainoatakaan, josta saalis olisi ollut juuri viisituhatta dollaria. Mistä hitosta Donald nuo viisituhattaan oikein nappasi? murahdin tyytymättömänä. Minun on saatava siitä selvä, oli miten oli. Jollei Butch ole saanut niitä tavallisilla keinoillaan, on jonkun täytynyt antaa ne hänelle. Multa emmehän ainakaan tähän mennessä ole kuulleet, että Donald olisi New Yorkissa seurustellut muiden kuin parin kevytkenkäisen naisen kanssa.

Otin käteeni Butchin lompakosta löytämäni paperilapun.

– Eleonor Truster, luin ääneen. – 11. Avenue 2348. Luultavasti tämäkin on vain jonkun huvittelunhaluisen siskon osoite, mutta käväistäänpä siitä huolimatta vähän vilkaisemassa häntä. Kun pysäytin Jaguarini 11. Avenue 2348 edustalle. Carrol katsahti minuun sanoessaan: - Eipä tämä juuri näytä jonkun rattotytön asunnolta. Hän oli oikeassa. Talo oli kaksikerroksinen huvila, ja koska maa on Manhattanilla hiton kallista, on vain hyvin rikkaille ihmisillä varaa rakentaa tonteilleen muuta kuin jättiläiskokoisia vuokratasarmeja tai pilvenpiirtäjiä. Sitä paitsi kuului huvilaan huomattavan suuri puutarha, ja jos mikään on taloudellisesti suoraa hulluutta, niin sitä on kukkien kasvattaminen Manhattanilla.

Menimme etupuutarhan halki pääovelle. Soitin kelloa. Hetken kuluttua ovi avattiin. Hengästyttävän hyvin istuviin pitkiin housuihin ja neulepuseroon pukeutunut kukkea nainen seiso i edessämme. Oletteko neiti Eleonor Truster?

Kyllä olen. Olemme FBI:stä. Esitin hänelle poliisimerkkini. Saammeko puhutella teitä hetkisen? Hän siirtyi syrjään ovelta ja meni edeltä sisään.

Astelimme hänen perässään ja eteisen läpi kuljettuamme tulimme halliin. Sen lattiaa peitti risainen, likainen matto ja muutkin vähäiset huonekalut näyttivät pölyisiltä ja kuluneilta. Nainen kääntyi meihin päin. – Ellei teillä ole mitään sitä vastaan, voimme keskustella vilpolassa. Makuuhuonettani lukuun ottamatta se on ainoa huone, jossa voin tarjota teille jotakuinkin kunnollisen istuimen. Nyökäytin päätäni.

Nainen johdatti meidät erään täysin tyhjän huoneen läpi, jota aikaisemmin kai oli käytetty ruokasalina, lasiseinäiseen vilpolaan. Ikkunoiden edessä oli pieni, muurin ympäröimä puutarha. Muurin takaa näkyivät Amsterdam Avenuen korkeat talot. – Olkaa hyvä, istukaa, Eleonor Truster sanoi viitaten kahteen puutarhatuoliin. itse hän istahti pienen, nykyaikaisen kirjoituspöydän taakse, joka ei vilpolassa näyttänyt ole van oikein paikallaan. Vasta nyt tarkastelin naista tarkemmin. Hän näytti kaksikymmentäseitsemän tai kahdeksan-vuotiaalta ja oli kaunis kuin kuva. Korpimustat pitkät hiukset valuivat -pehmeinä kiharina hartioille saakka.

Silmät olivat vaaleanharmaat. Suu oli suuri ja hyvin punainen ja näytti aivan maalaamattomalta. Ihon väristä päätellen hänellä näytti olevan pisara espanjalaista tai meksikolaista verta suonissaan.

Carrol istui vieressäni, ja kun sattumalta vilkaisin häneen, näin pojan tuijottavan naiseen suorastaan henkeä haukkoen. Potkaisin häntä salaviihkä koipeen. Hän käänsi päätään ja katsahti minuun kuin unesta heräten. Sitten hän napsautti suunsa kiinni, karahti punaiseksi ja yritti näyttää asialliselta. Neiti Trusterin suupielissä väikkyi hienoinen hymyn häive. Hän oli huomannut nuorukaisen hämmennyksen. Tunnetteko erään Butch Donald nimisen miehen? aloin kysellä?

Ei. en tunne, nimi on minulla aivan outo. Annoin hänelle Donaldin lompakosta löytämäni paperilapun.

Voitteko selittää miten tämä paperilappu, jossa on teidän osoitteenne, on joutunut Butch Donaldin lompakkoon? En. mutta minusta siinä ei ole mitään ihmeellistä. Minullahan on paljon tuttavuuksia. Joku heistä on voinut antaa osoitteeni hänelle.

Neiti Truster. Tämä Butch Donald oli vaarallinen gangsteri ja murhaaja. Hänet ammuttiin eilen eräällä baarissa. Naisen alahuuli alkoi värähdellä.

En käsittänyt hänen takelteli. Meistäkin tämä on käsittämätöntä, mutta ajattelimme, että te ehkä voisitte antaa meille jonkinlaisen selityksen. Ei Donald varmaankaan ollut turhan tähden teidän osoitteenne muistiin merkintä. Äkkiä puuttui Carrol puheeseen. — Onko teillä vihamiehiä, neiti Truster? Ei. Tietääkseni ei. Mutta miksi sitä kysytte? Virkatoverini sanoi äsken, että Donald oli gangsteri. Saattaisihan olla, että joku olisi palkannut hänet jollain tavoin vahingoittamaan teitä. Carrol kääntyi minun puoleeni. - Sellainenhan voisi kyllä olla mahdollista. Miksei, jos vain neiti Truster voi ilmoittaa meille jonkin syyn siihen, minä vastasin. Nainen pudisti päätään. Vaihdoin puheenaihetta. Asutteko täällä yksin?

Asun. mutta hallussani on vain kaksi huonetta. Makuuhuone ja keittiö. Ja tietysti tämä vilpola sekä kylpyhuone. Suuri talo yksinäisen naisen asutavaksi.

— Huvila on ainoa, mitä Trusterien suvun omaisuudesta on jäljellä. Isäni menetti puolet

omaisuudestaan pörssiromahduksessa vuonna 1929.

Vuonna 1934 hän liittyi erääseen öljy-yhtiöön, joka osoittautui huijaukseksi, ja siihen menivät loput. Muutaman vuoden kuluttua hän kuoli. Olen syntynyt tässä talossa ja nähnyt sen vuosi vuodelta yhä enemmän rappeutuvan enkä enää halua lähteä täältä. Hän säästi sanojaan ihastuttavalla naurulla. — Viimeinen lause on tietysti pelkkää pötyä. Mutta minulla on tekeillä romaani, joka käsittelee aikoinaan hyvin rikkaan, mutta myöhemmin köyhtyneen perheen elämää. Tämän talon ilmapiirissä on jotain, mikä saa työni täällä sujumaan hyvin. Sen vuoksi asun täällä. Eikö teillä ole ketään sukulaisia?

Ei. Äitini kuoli jo kauan sitten. Joitakin serkkuja minulla kai on, mutta heistä en välitä. Meidän oli lähdettävä tyhjin toimin. Arvoitus, joka kätkeytyi Eleonor Trusterin osoitteeseen, oli yhä ratkaisematta. — Epäiletkö, että hän valehteli? Carrol kysyi mennessämme. Hänen äänensä kuulosti melkein vihaiselta. Kohautin olkapäitäni. — Ehkä hän vain jätti jotain sanomatta. Edellisestä oli kulunut tuskin kuutta tuntia, kun sain puhelinoiton FBI:n toimistoon.

Herra Cotton, sanoi naisääni, — puutarhassani on muuan mies. Mitä? Hän tulee tännepäin. Hän on jo vilpolan ovelta. Herra Cotton. valehtelin teille, Tuo mies, Hän on varmasti Alecin lähettämä. Auttakaa minua! Pian! Kuka puhuu? Neiti Trusterko? Vastaukseksi kuului vain pistoolin laukaus, särkyvän lasin helinää ja naisen kimakka kirkaisu.

Painoin punaista hälytysnappia. - Lähettäkää lähin poliisiauto 11. Avenuelle numeroon 2348. Kysymyksessä on murha tai murhayritys erästä naista vastaan.

Loikin yleensä toimistosta Jaguariini ennätysajassa, mutta tällä kertaa ei Carrol ollut minua yhtään hitaampi. Samalla kun minä työnnyin autoni ohjauspyörän taakse, heittäytyi hän viereeni etuistuimelle. — Anna mennä pirunmoista vauhtia, Jerry, hän sihahti yhteen puristettujen hampaitensa välistä. Kello oli kuuden tienoilla iltapäivällä. Liikenne oli vilkkaimmillaan, mutta minäkin olin hyvässä ajokunnossa. Painoin nastaa lautaan surkeilematta, ja me saavuimme Trusterien huvilan edustalle yhtä aikaa ensimmäisten poliisiautojen kanssa.

Poliisien ryskyttäessä pääovea keksi Carrol kapean hiekkakäytävän, joka johti talon vasenta sivustaa pitkin nurkan takana olevalle takaovelle. Ennen kuin poliisien onnistui murtaa pääovi, olimme me jo talon takana ja ryntäsimme ylös vilpolan portaita. Carrol, joka juoksi pari askelta edelläni, pysähtyi äkkiä ja tarttui käsivarteeni. – Katso! hän ähkäisi.

Oven suuresta lasiruudusta oli enää vain osa jäljellä, mutta alareunassa oli puolipyöreä lovi, ja joka on nähnyt niin paljon luodinreikiä kuin minä. tuntee kyllä sellaisen, vaikkei siitä olisikaan kuin osa jäljellä. Carrol potkasi jalallaan lasin ovenrivan kohdalta säpäleiksi ja työnsi kätensä aukosta sisäpuolelle avatakseen oven. Hän oli kuitenkin liiaksi kiihtynyt löytääkseen heti avainta. Naputin häntä olkapäähän. – Älä viitsi suotta hosua ja rikkoa talon tavaroita, sanoin. Neiti Truster on tulossa avaamaan. Carrol katsahti ylös ja jäykistyi nähdessään Eleonor Trusterin kiiruhtavan ruokasalin läpi vilpolan ovea kohti. Naisella oli yllään sama puku kuin aamupäivälläkin. Carrol vetäisi kätensä lasin reiästä ja nainen avasi oven sisäpuolelta. – Olen niin iloinen kun tulitte, hän henkäisi. — Se, se oli hirveää!

Hän horjahti. Carrol loikkasi hänen luokseen, ja nainen vaipui hänen käsivarsilleen niin tyylipuhtaasti, ettei sellaista tavallisesti nähdä muualla kuin elokuvissa. Kohtaus meni pian ohi. Neiti Truster oli muutaman minuutin kuluttua entisellään, mutta samaa ei voinut sanoa Carrollista.

Lähetin poliisit, jotka kaiken aikaa olivat innolla yrittäneet murtaa ovea, toistaiseksi takaisin koteihinsa. – Kertokaahan, kehotin naista. Eleonor Trusterin kertomus oli varsin yksinkertainen. Hän oli aikonut lähteä pukeutumaan mennäkseen jonnekin syömään, mutta ollessaan jo hallissa hän oli muistanut jättäneensä vilpolaan muistikirjansa, jota hän tavallisesti aina kuljetti mukanaan. Hän oli kääntynyt ja palannut takaisin.

– En ollut vielä ehtinyt avata vilpolaan johtavaa lasiovea, kun näin miehen loikkaavan muurin yli puutarhaan, Eleonor selitti. — Mies oli tanakka ja leveähartinen. Hänellä ei ollut hattua, ja hänen tukkansa oli musta, näin selvästi hänen leveät, uurteiset kasvonsa. Silloin mies huomasi minut ja lähti tulemaan vilpolan ovea kohti. Juoksin tänne halliin, missä puhelin on. Ensin aioin soittaa poliisille, mutta sitten muistin teidät, valitsin FBI:n numeron ja pyysin yhdistämään teille.

Tiesittekö numeron? Tiesin, Eleonor vastasi hiljaa. — Olin tänään iltapäivällä monta kertaa vähällä soittaa teille. Etsin sen vuoksi puhelinluettelosta numeronnekin, mutta olin kuitenkin vielä kahden vaiheilla. Vasta kun näin tuon miehen puutarhassa, soitin. Siltä paikalta, missä puhelin oli, saattoi tyhjän ruokasalin läpi nähdä vilpolan ovea. Eleonor Truster oli nähnyt miehen ilmestyvän vilpolaan. Samassa mies oli huomannut hänen seisovan puhelimesta. Silloin mies oli temmannut esiin pistoolinsa ja ampunut. Eleonor oli kirkaissut, kuuloke oli pudonnut hänen kädestään ja hän oli lysähtänyt tajuttomana lattialle. Vähitellen hän oli sitten tullut tajuihinsa ja ryöminyt silmittömän pelon valtaamana johonkin nurkkaan piiloon. Vasta kuultuaan poliisien ja meidän tulevan, hän oli uskaltanut jälleen esille.

Eleonorin lopetettua kertomuksensa ryhdyimme Carrol ja minä etsimään luotia. Löysimme sen vasta-päisestä seinästä. Pyysin naista asettumaan sille paikalle, missä hän oli seissyt miehen ampuessa laukauksensa. Suunta oli oikea, mutta tökerö ampuja mies oli ollut. Luoti oli osunut pari metriä syrjään ja yhden metrin yli. — Olipa teillä hyvä onni, totesin lyhyesti.

— Mikään kymppintappaja tuo mies ei ainakaan ollut. Pidin pienen tauon ja sanoin sitten: Ettekö nyt kertoisi, mitä aamupäivällä jätitte kertomatta? Eipä tässä taida muukaan auttaa, nainen huokasi. — Nimeni ei aina ole ollut Eleonor Truster. Oli aika, jolloin käytin nimeä Eleonor Standwich. Oletteko eronnut? kysyin. Olen, erosin viisi vuotta sitten. — Ja nyt luulette, että tuo mies, joka ampui teitä, oli entisen miehen ne lähettämiä? Niin, entisen mieheni. Alec Stundwichin asialla hän varmaan oli. Kuka tämä Stanchwich on? — Ettekö tunne häntä? Hän on sanfransicolainen gangsteri.

Nyt tämä juttu alkoi jo vaikuttaa vähän kiinnostavammalta. Eleonor Trusterin tarina oli tarina nuoresta, kauniista, mutta valitettavasti ei enää rikkaasta työstä, joka kaksikymmentä vuotiaana, kokemattomana neitosena rakastui itseään kymmenkunta vuotta vanhempaan haus-kannäköiseen mieheen, jolla kaiken muun hyvän lisäksi näytti olevan rahaakin runsaasti. Eleonor oli tutustunut Standwichiin New Yorkissa ja mennyt hänen kanssaan naimisiin jo kahden kuukauden kuluttua ensi tapaamisesta.

Sitten nuori pari oli muuttanut San Fransiscoon. niissä komea Alec oli osoittautunut aikamoiseksi lurjukseksi. Hän oli ansainnut rahansa kaikkea muuta kuin kunniallisella lavalla. — En päässyt koskaan selville, mitä hän oikein puuhaili. Eieonor kertoi. — mutta jollain tavoin lainvastaisia hänen liiketoimensa kaikesta päättäen aina olivat. Alec touhusi alamaailman ihmisten parissa.

Hämäräperäisiä tyyppejä kävi toisinaan asunnossammekin. Kaksi vuotta häittemme jälkeen Alec teki murron erääseen jalokiviliikkeeseen ja ampui yövartijan. Poliisi pidätti hänet kahden päivän kuluttua asunnostamme. Alec kielsi tekonsa, mutta kotitarkastuksessa löydettiin pesukaapistamme pistooli. Tutkimuksissa kävi ilmi.

että vartija oli ammuttu tällä aseella. Alec koetti turhaan vakuuttaa syyttömyyttään. Oikeus julisti hänet syylliseksi ja tuomiisi kuolemaan. Kuvernööri kuitenkin armahti hänet muuttaen tuomion elinkautiseksi kuritushuone rangaistukseksi. Nainen vaikenä, ja vasta kotvan kuluttua uskalsin sanoa: - lkävä juttu, mutta mitä syytä teillä on nyt enää pelätä miestänne, jos hän kerran on kuritushuoneessa? Eieonor ojensi sanaakaan sanomatta minulle sanomalehtileikkeen.

jonka otsikossa julistettiin: »Joukkokarkaaminen eräästä Kalifornian valtion kuritushuoneesta. Kuusi kymmentä kolme vankia pidätetty, neljätoista vielä karkuteilla.» Mistä tiedätte, että entinen miehennä on näiden karkuteilla olevien joukossa? Soitin sinne heti uutisen luettuani noin kymmenen päivää sitten.

Ja kun päivällä ilmoititte, että tuolla gangsterilla oli ollut minun osoitteeni lompakossaan. Arvasin heti, ettei Alec ollut ainoastaan vapaa, vaan että hän oli myös täällä New Yorkissa. — Uskotte siis hänen palkanneen Butch Donaldin surmaamaan teidät? Siitä ei ole epäilystäkään. Suokaa anteeksi, mutta jos miehennä kerran innokkaasti haluaa tappaa teidät, niin miksei hän tee sitä itse? Nainen katsoi minuun kauhistuneena:

— Jollei hän löydä ketään, joka tekisi sen hänen puolestaan, tekee hän kyllä sen lopulta itse. — Mutta miksi hän ylipäänsä haluaa tappaa teidät? — Alec tahtoi, että minä olisin oikeudessa todistanut hänen olleen kotona tuona yönä, jolloin murto tapahtui ja vartija tapettiin. Mutta en voinut tehdä väärää valaa ja sanoin sen vuoksi totuuden. Hän ei ollut tuona yönä asunnossamme.

Nainen painoi päänsä käsiensä varaan ja kiivaat nyyhkytykset tärisyttivät hänen hartioitaan, kun hän jatkoi kyynelten tukahduttamalla äänellä: - Kun hänet tuomion julistamisen jälkeen vietiin pois oikeussalista, hän huusi minulle: »Tämän saat vielä hengelläsi maksaa». Se oli kauheaa. Tiedän, että hän tekee kaikkensa toteuttaakseen uhkauksensa.

Odotin, että nainen rauhoittuisi. Hetken kuluttua hän ryhdistäytyi, pyyhki silmiään ja sanoi: »Anteeksi, menetin malttini». Nousin seisomaan. Kiitoksia avomielisyydestänne. Toivon, että saamme pian kiinni miehen, joka yritti ampua teitä. Jos Alec Standwich todella on vapaa, löydämme ennen pitkää kyllä hänetkin. Mutta vielä yksi kysymys, jos suvaitsette. Butch Donald oli erinäisistä merkeistä päätellen viime päivinä saanut joltakin viisituhatta dollaria. Ette kai pidä todennäköisenä, että Alec Standwich olisi voinut jostain hankkia niin suuren summan? — Päinvastoin.

Minusta se on hyvin todennäköistä. Murto-varkaudessa hävinneitä koruja ja jalokiviä ei löydetty koskaan. Vain Alec tiesi, missä ne olivat, mutta hän ei sitä ilmaissut. — Hm, siinä saattaa olla vastaus kysymykseen, mistä hän olisi voinut saada rahaa murhaajan palkkaamiseen.

Mutta nyt meidän on lähdettävä. Lähetän huomenna auton noutamaan teitä toimistoon. Teidän pitäisi nimittäin tulla sinne katselemaan rikollisia esitteleviä perhe albumejamme. Kenties voitte kuvien joukosta löytää sen miehen kasvot, joka teitä tänään ampui.

Nainen nousi ylös. Hänen ilmeensä oli hätäinen. — Ette kai aio jättää minua yksin? Kuolen pelosta. Voi, olkaa niin kiltti ja toimittakaa minulle tänne joku turvakseni! Ennen kuin ehdin vastata, Carrol sanoi nopeasti: - Jollei sinulla ole mitään sitä vastaan, jäisin kernaasti rouva Trusterin luo. Mielestäni on todellakin mahdotonta jättää häntä nyt yksin. Tukahdutin hymyni ja sanoin: — Voin lähettää tänne jonkun valvontaosastolta.

Sinun työaikasihan on jo aikaa sitten päätynyt, Carrol. Carrol karahti punaiseksi. - Voi olkaa hyvä jääkää. Eleonor rukoili. Minun ei auttanut muu kuin armollisesti suostua. Ja miksi en olisi suostunut? Työmme on kovaa ja useimmiten kirotun epämiellyttävää.

Miksi en olisi suonut virkatoverilleni kerran miellyttäväkkin tehtävää? Ja Carrol Bender näytti jäävän hyvin mielellään huolehtimaan siitä, ettei kuvankauniille Eleonor Trusterille tapahtuisi mitään pahaa.

Ajoin yksinäni lakaisin päämajaan. Etsintä-osastomme oli jo suljettu, joten soitin päällikölle kotiin. Tiedättekö mitään eräästä Ale Standwich-nimisestä miehestä? Totta kai. hän murahti. – Elinkautinen, joka taannoin livisti eräästä kalifornialaisesta kuritushuoneesta.

Eikö häntä ole vielä saatu kiinni? Ilmeisesti ei. Takaa-ajoa jatketaan yhä. Mutta pidän hyvin epätodennäköisenä, että hän olisi päässyt tänne New Yorkiin asti. Rangaistusvangin vaatteissa ei tavallisesti pötkitä pitkälle. – Erehdytte, päällikkö, sanoin. – Kaikesta päättäen hän on jo täällä. Etsimäpäällikköä ei niin vähällä järkytetty. Mitä hän täältä hakisi? hän kysyi rauhallisesti. Haluaisi vain tappaa vaimonsa, vastasin asiallisesti. Sitten soitin arkistoon yöpäivystäjälle. – Tarvitsen erään tietyn Alec Standwichin paperit. Hän on hääriinyt pimeissä hommissa San Franciscossa ja voi olla, että hän on rötöstellyt myös täällä New Yorkissa.

Mutta siitä on luultavasti jo kuusi — seitsemän vuotta. Kymmenen minuutin kuluttua oli Alec Standwichin rikosrekisteriote jo pöydälläni. Paperien joukossa oli myös hänen kuvansa. Mies näytti siinä niin korealta, että olisi hyvin kelvannut vaikka tiimiin. New Yorkin osalta hänen rikosrekisterinsä ei ollut pitkä. Hänet oli tuomittu kolmesti lyhytaikaiseen vankeusrangaistukseen; kaksi kertaa kiellettyyn uhkapeliin osallistumisesta ja kerran varastetun tavaran kätkemisestä. Viimeisessä tyylyssä merkinnässä sanottiin: »Tuomittu San Franciscossa murhasta kuolemaan.»

Tämän perään oli myöhemmin lisätty: »Tuomio muutettu armahduksella elinkautiseksi kuritushuonerangaistukseksi.»

Minun oli vielä soitettava erääseen kolmanteenkin paikkaan, nimittäin FBI:n San Franciscon toimistoon. Sain langan päähän virkatoverin. jonka nimi oli John Handly.

Pyydän kiireellisesti lähettämään tänne kaikki Alec Standwichia koskevat asiakirjat, esitin toivomukseni. Kerään ne arkistosta ja lähetän teille seuraavalla lentokoneella. Seuraavana aamuna Carrol soitti minulle ollessani vielä asunnollani.

Jerry, tulen toimistoon ja tuon rouva Trusterin samalla mukani. Hänenhän piti tänään joka tapauksessa tulla katselemaan kortistossamme olevia rikollisten kuvia. Mistä soitat? Hän epäröi silmänräpäyksen ennen kuin vastasi: — Rouva Trusterin asunnosta. Olen ollut täällä yötä. Enhän voinut jättää häntä yksin. — Etpä tietenkään, murahdin.

— Jalo velvollisuutesi oli yöpyä siellä. Puolta tuntia myöhemmin olimme kaikki päämajassa. Eleonor Truster näytti jakkupuvussa vielä viehättävämmältä kuin housuihin ja neulepuseroon pukeutuneena. Ja nyt hän näytti jo rauhoittuneenkin. Kysyin häneltä, pitäisikö minun järjestää hänelle poliisisuoja. — Ei. kiitos, herra Cotton, hän torjui.

— Luullakseni riittää, jos yön ajaksi saan jonkun poliisin pitämään silmällä taloa. En usko, että minulla päiväsaikaan on mitään vaaraa. Eilen olin vielä järkyttynyt ja suunniltani, mutta nyt olen jälleen entiselläni. Innokas Carrol vei hänet alakertaan arkistoomme katselemaan rikollisten kuvia. Vasta puolenpäivän aikaan hän ilmestyi takaisin toimistoomme.

Hän ei ollut löytänyt kokoelmastamme sen miehen kuvaa, joka oli yrittänyt ampuu häntä. Vähän myöhemmin soitti John Handly San Franciscosta. Kävin juuri viemässä New Yorkiin lähtevään lentokoneeseen matkalaukullisen papereita, Cotton. Ne ovat siellä kahdeksan tunnin kuluttua. Paljon kiitoksia. Handly. Käyn hakemassa ne lentokentältä.

Niin teinkin. Paketti oli hyvinkin keskikokoisen matkalaukun kokoinen. Vein sen asuntooni. Oikeastaan olin aikonut ottaa paperit sellaisinaan mukaani toimistoon, mutta sitten en malttanutkaan olla avaamatta pakettia. Rupesin selaillemaan papereita.

Luin ensin jonkin oikeudenistunnon pöytäkirjan ja silminnäkijän todistajanlausunnon. Sitten osui käsiini luettelo varastetuista jalokivistä ja lopulta syvennyin työhön siinä määrin, että luin koko vuorenkorkuisen asiakirjapinon alusta loppuun vielä samana yönä. En viitsi vaivata teitä yksityiskohdilla, mutta joitakin kohtia noista asiakirjoista kannattanee mainita. FBI:n San Franciscon piiritoimiston saamien tietojen mukaan näytti Alec Standwich sielläkin toimineen aluksi vain pikkurikollisena, harrastaen uhkapeliä ja varastettujen tavaroiden kätkemisiä niin kuin New Yorkissakin.

Mutta sitten hän oli haalinut kokoon oman joukkueen ja perustanut oman peliluolan ja oli apulaisineen kyninyt siellä uhrejaan. Sen ohessa hän oli edelleenkin toiminut myös varastettujen tavaroiden myyjänä.

Lopulla hän oli päätenyt suureen kaappaukseen suorittaessaan tuon murron jalokivikauppaan. jolloin hän oli saanut saaliikseen koruja ja kehystämättömiä jalokiviä suunnilleen kahdensadan viidenkymmenen - tuhannen dollarin arvosta. Alec Siandwich ei kuitenkaan ollut tunnustanut tehneensä tätä murtoa.

Muista puuhistaan hän sen sijaan oli oikeudessa tehnyt selkoa hyvinkin tarkkaan. Hän luetteli suuren joukon suurempia ja pienempiä varkaita, joiden tavaroita hän oli ostellut ja kaupannut. Hän antoi sumeilematta ilmi myös apurinsa, jotka olivat peliluolassa työskennelleet yhdessä hänen kanssaan, mutta kielsi jyrkästi tehneensä murtoa ja surmanneensa vartijaa. Kielloista ei kuitenkaan ollut mitään apua. Hänen asunnostaan löydetyn pistoolin teknillinen tutkimus osoitti kiistattomasti, että kuolettava laukaus oli ammuttu juuri tällä aseella. Pöytäkirjoista kävi selville, että oikeudenkäynnissä oli eräessä vaiheessa

tapahtunut käänne Standwichille suotuisaan suuntaan, kun asiantuntijat ilmoittivat, että murtoa oli varmasti ollut suorittamassa useampia miehiä. Standwichin pelu-rijoukkueen jäsenet olivat siihen saakka kieltäneet oleensa missään tekemisissä murron kanssa. Kaksi päivää myöhemmin kaksi heistä, joista toinen oli nimeltään Sandro Bertue ja toinen Hei Pogger, myönsi osallistuneensa murtoon, mutta ei murhaan. Heidät tuomittiin myöhemmin eri oikeudenkäynnissä neljäksi vuodeksi vankeuteen, joten he olivat nyt jo varmasti vapaina. Oikeudenistunnon pöytäkirjoista löytämäni

Eleonor Trusterin todistajanlausunto oli lyhyt, mutta Alec Standwichin kannalta ratkaiseva. Oliko Alec tandwich, miehenne, syyskuun 23. ja 24. päivien välisenä yönä teidän yhteisessä asunnossanne? kysyi yleinen syyttäjä. Ei, vastasi Eleonor Truster, joka silloin vielä tunnettiin Eleonor Standwichin nimellä. Milloin hän lähti ulos? Milloin hän palasi takaisin? kuuluivat seuraavat kysymykset. Kahdentena kymmenentenä kolmantena päivänä viiden aikaan iltapäivällä.

Takaisin hän palasi seuraavana päivänä puolenpäivän aikaan. Yleinen syyttäjä päätti kuulustelun lyhyeen kiitokseen.

Alec Standwich koetti viimeiseen saakka tyrkyttää oikeudelle tavan mukaista tarinaa tuntemattomasta miehestä. Puolustusasianajajan kuulustellessa häntä hän väitti: Olen varma siitä, että murron suoritti James Leggin. Kuka on James Leggin? puolustusasianajaja kysyi. — En ole koskaan nähnyt häntä, multa olen monta kertaa myynyt hänen toimittamaansa, murtovarkauksista peräisin olevaa tavaraa. Hän lähetti tavarat minulle postitse. Hinnaista sovimme aina puhelimitse ja rahat toimitettiin hänelle kirjeessä, joka oli osoitettu postikonttorista noudettavaksi.

Millaisesta tavarasta oli kysymys? Arvokkaista turkiksista. Näädän ja Chinchillan nahoista. Tuomari tiedusteli, oliko viranomaisten tiedossa mitään selvittämättömiä turkivarkauksia tai sellaisia murtovarkauksia joissa saaliiksi olisi saatu myös turkiksia. Murto-osastolta tuli kahden päivän kuluttua tieto, ettei San Franciscossa eikä koko Kaliforniassa ollut kahden viimeisen vuoden aikana tehty ainoatakaan ilmoitusta sellaisista varkauksista. Tästä hetkestä lähtien ei kukaan enää uskonut salaperäisen James Legginin olemassa-oloon.

vaikka Standwich alituisen puhui hänestä. Kerran hän väitti jopa kehottaneensa Legginiä suorittamaan murron johonkin jalokiviliikkeeseen. Hänellä oli silloin muka ollut tiedossa hyviä ostajia jalokiville.

Oikeudenpöytäkirja päättyi valamiesten lausuntoon »syyllinen». Kävin sen jälkeen läpi kaiken, mitä papereissa mainittiin Standwichin pelurijoukkueen miehistä. Kaikki he olivat pikkurikollisia, jotka olivat olleet monenlaisissa keikoissa mukana ja usein joutuneet rötöksistään kiinnikin.

Sandro Bertucin ja Hei Poggerin lisäksi oli kolme muuta miestä tuomittu eripituisiin vankeusrangaistuksiin. Silmäilin näiden miesten kuvia. Yksi valokuvista esitti miestä, jolla oli kulmikkaat kasvot, matala otsa ja lyhyinä kiharoina otsalle valahtanut musta tukka.

Noissa kasvoissa oli jotakin, mikä kiinnitti huomiotani. Eikö Eleonor Truster ollut kuvailut huvilan puutarhaan tunkeutunutta ja pistoolillaan leikiteltyttä miestä juuri tuon näköiseksi? Luin selostuksen hänen tuntomerkeistään. Tanakka ja keskikokoinen, sanottiin hänestä. Kuvaus sopi tarkalleen Eleonor Trusterin näkemään mieheen. Miehen nimi oli Sandro Bertuc. Hän oli sama mies, joka oli myöntänyt osallistuneensa murtoon. Neljän vuoden vankeusrangaistusta voi pitää lievänä tuomiona.

Nähtävästi oikeus oli katsonut tunnustuksen lieventäväksi asianhaaraksi. Ja tämäkö mies olisi ampunut entisen päällikkönsä entistä vaimoa, vieläpä tämän samaisen päällikön toimeksiannosta? Tässä jutussa oli jotain, mikä ei oikein täsmännyt. Paljon uskottavammalta olisi tuntunut, jos Sianchwich olisi tavatessaan tuon joukkueensa entisen jäsenen koettanut omakätisesti kuristaa hänet. Työnsin valokuvan taskuuni näyttääkseni sitä Eleonor Trusterille. Seuraavana aamuna tapasin toimistossa Carrolin.

Vieläkö sinä eilenkin toimit ihanan Eleonor Trusterin suojelus enkelinä? virnistelin tervehdittyäni! Vielä, hän vastasi lyhyesti. Okei saat heti jatkaa harjoituksia. Minun on saatava puhua hänen kanssaan. Jaquarissa istuessamme hän kysyi: Ei kai sinulla ole mitään sitä vastaan, että hieman hoivailen Eleonoria? Eipä tietenkään, vastasin nauraen. — Täytyyhän G-miehelläkin olla oikeus omaan yksityiselämään.

Mistä meille saataisiin seuraajat ammattiimme, elleimme menisi naimisiin ja saisi lapsia? Mutta varoitin sinua. Päälliköllämme on taipumus siirtää sisäpalvelukseen ne G-miehet, joilla on vaimo ja lapsia. Ihan niin pitkällä ei tässä sentään vielä olla, Carrol murahti. Enpä ole monestikaan ennen nähnyt miehen leimahtavan ilmiliikkiin niin äkkiä kuin sinun. Mutta hitto soikoon — ei ollut ihme, että Carrol oli niin päätä pahkaa rakastunut Eleonoriin. Jollain salaperäisellä tavalla naisen onnistui joka kerran, kun hänet tapasimme, näyttää vielä houkuttelevammalta kuin edellisellä kerralla.

Taivas! hän huudahti meidät nähdessään. — Teistä G-miehistä en taida ikinä enää päästä eroon. Heti paikalla, kunhan vain vastaatte pariin kysymykseen, lupasin. Vedin Bertuein kuvan taskustani. — Tunnetteko tämän miehen? Hän otti kuvan käteensä. Muistuttaa sitä miestä joka, Luulen, että hän tosiaankin on sama mies. Ettekö ole koskaan ennen nähnyt häntä? En, en varmaankaan — Kyllä teidän on täytynyt tavata hänet jo San Franciscossa. Hän kuului Alee Standwichin joukkueeseen ja esiintyi oikeudessa todistajana.

— Oh, niin. nyt muistan. Eikö hänen nimensä ollut Berlog tai jokin sen tapainen? — Sandro Bertuc. Ettekö tiennyt hänen olevan New Yorkissa? En. Siitä minulla ei ollut aavistustakaan. Kiitoksia. Emme häiritsekään teitä nyt tämän enempiä. Matkalla takaisin toimistoon kysyi Carrol huolestuneena: - Et kai sinä vain epäile Eleonoria jostain? — Mistä sellainen ajatus pauskautui aivoihisi? Kyselit häneltä kaikenlaisia vanhoja asioita. Asia on kuitenkin selvä kuin päivä.

Eleonor meni naimisiin gangsterin kanssa tietämättä, että tämä oli gangsteri. Heti päästyään siitä selville hän otti eron ja antoi oikeuden tehdä tehtävänsä rupeamatta vehkeilemään hänen hyväkseen. Mies ei unohda sitä ja koettaa nyt kostaa. Minun mielestäni saisit antaa Eleonorin olla rauhassa ja pitää huolen vain siitä, että Alec Standwich joutuu taas pian kalterien taakse. Nyt nainen ainakin näyttää vehkeilleen tarpeeksi, koska on saanut sinut noin pahasti kiedotuksi pauloihinsa, murahdin. Carrol teki kiivaan liikkeen, mutta ei hetkeen sanonut mitään. Vasta kun Jaguarini pysähtyi toimiston edustalle, hän kivahti!

— Miksi oikeastaan epäilet Eleonoria? — En minä häntä epäile, Carrol -pojuseni. Mutta pane mieleesi, ettei G-mies saa koskaan oikopäätä uskoa jokaista, joka kertoo jonkun toisen olevan hänen vihamiehensä. Asian todenperäisyys täytyy aina tarkistaa. Se on G-miehen ensimmäinen velvollisuus.

— Okei, sinähän olet jo tutkinut tämän asian ja todennut, että Eleonor on puhunut totta. — Siitä huolimatta tässä jutussa on jotain mätää. Butch Donald ennätti oleskella New Yorkissa kymmenkunta päivää ennen kuin saimme hänet kiinni. Korkeintaan yhtä kauan on Alec Standwich kuritushuoneesta karattuaan ehtinyt olla täällä.

Kuinka hänen näin lyhyessä ajassa onnistui löytää Donald? Missä pirussa hän ylipäänsä, oli voinut tutustua häneen? Karanneen vangin luulisi olevan himpun verran vaikeaa löytää miestä, joka suostuisi tekemään tappotöitä hänen puolestaan, vaikka hänellä olisi rahaakin.— Mutta vaikka olettaisimme, että hän, meille jollain lailla tuntemattomalla tavalla, oli saanut yhteyden Donaldiin, niin miksi paksu Butch ei sitten suorittanutkaan urakkaansa? Näihin kysymyksiin meidän olisi saatava vastaus.

Mutta tässä jutussa on muitakin epäselviä kohtia. Donald oli ollut kuolleena tuskin vuorokautta, kun hänen tilalleen jo löydettiin toinen mies tähtäilemään Eleonor Trusteria. Ehkäpä minä voin selittää asian, Carrol sanoi. — Saattoihan olla, että Alec Standwich oli palkannut Donaldin murhaamaan hänen entisen vaimonsa, mutta tämä petti hänet eikä aikonutkaan suorittaa omaa osuuttaan sopimuksesta, vaan piti rahat ilman muuta. Standwichin oli hankittava hänen tilalleen toinen, ja hän sattuikin sitten löytämään sopivan miehen. Hienoa, myöntelin. Ehkä asia voitaisiin selittää niinkin. Mutta et näy tietävän, kuka tuo mies oli, joka haaskasi ruutia Eleonor Trusterin oven takana.

Hänen nimensä on Sandro Bertuc. Hän kuului aikoinaan Standwichin joukkueeseen San Franciscossa, mutta todisti sitten tuossa jalokivien ryöstöjutussa päällikköään vastaan. Hän siis petti Standwichin. Tuntuu näin ollen uskomattomalta, että Standwich apuria tarvitessaan enää uudelleen olisi turvautunut häneen. Carrol puristi huulensa tiukasti yhteen ja mietti. Lopulta hän vastasi vain lyhyesti: - Gangsterien kesken on kaikki mahdollista.

Standwich on joka tapauksessa pahassa pulassa. Miksi hän ei tässä tilanteessa ottaisi apurikseen miestä, jonka tuntee ennestään? Sanoit, että mies oli hänet pettänyt. Luultavasti tämä juuri sen takia, että pelkäsi entistä päällikköään, otti vastaan tältä millaisia tehtäviä tahansa. Carrol ystäväiseni ei kerta kaikkiaan suvainnut, että Eleonor Trusteriin kohdistettiin epäilyksen häivettä.

Poika oli täydellisesti lemмен pauloissa, eivätkä rakastuneet ihmiset voi sietää sitä, että heidän rakkautensa kohteeseen suhtaudutaan arvostelevasti. — Okei, katsotaan nyt sitten, miten asiat kehittyvät, sanoin lopuksi. — Jos haluat, voit käydä läpi nuo asiapaperit. Paikallinen poliisiopiiri oli FBI:n pyynnöstä järjestänyt

11 Avenuen taloon numero 2348 vakinaisen poliisivartioidin. Vartiossa oleva poliisi virnisti hieman nähdessään Carrol Benderin hypäävän vuokrautosta ja kiihuttavan etupuutarhan halki huvilaan. Hän oli nähnyt tuon nuoren miehen talon ihastuttavan emännän seurassa jo aikaisemmin päivällä. Kello oli kahdeksan illalla. Poliisi oli hyvillään ajatellessaan, että hänen vuoronsa päättyisi jo tunnin kuluttua.

Olisi mukavaa päästä taas kotiin Ellyn ja lasten luo ja ennen kaikkea hyvän sapuskan kimppuun. Eleonor otti Carrol Benderin vastaan eteisessä suudellen häntä pitkään. Carrol vastasi suudelmaan kiihkeästi, kunnes nainen lempeää väkivaltaa käyttäen irrottautui hänestä.

Tukehdutat minut, hän hymyili kostein, hehkuvanpunaisin huulin. Carrol sipaisi vapisevalla kädellään otsaansa. — Suo anteeksi. Hän näki, että Eleonorilla oli yllään tavallinen asunsa — pitkät housut ja kireä neulepusero. Meidänhän piti mennä Mayflairiin syömään, hän huomautti. Ajattelin ettemme lähtisikään, rakas.

Valmistan meille keittiössä jotain pientä ja syömme täällä. Mielestäni se on paljon hausempaa. Eleonor oli siirtänyt pienen pöydän ja kaksi ehjää tuolia halliin, pöytä oli jo valmiiksi katettu. Hän napsautti valon kattovalaisimeen ja kävi hakemassa keittiöstä kylmää lihaa, paahtoleipää, salaattia ja pari pulloa olutta. — Eipä tämä meidän ateriamme ole juuri liialla runsaudella pilattu, Eleonor sanoi nauraen, — mutta minä olen köyhä nainen. Carrol suuteli häntä. Nainen irrottautui hitaasti.

— Mutta lopuksi juomme samppanjaa. Minulla on kaksi pulloa jäissä odottamassa, hän lisäsi. — Vaikka niitä ei olekaan vielä maksettu. He rupesivat syömään. Eleonor laski leikkiä ja nauroi herkeämättä. He eivät olleet istuneet vielä kauankaan pöydän ääressä, kun käheä miehenääni yllättäen sanoi:

— Heipä hei, kyyhkyläiset! Carrol hätkähti ja hänen päänsä kohosi salamannopeasti pystyyn. Mies seisoi tuskin kymmenen askeleen päässä pöydästä. Hänen oli täytyntä tulla vilpolan kautta ja hiipiä heidän luokseen tyhjän ruokasalin läpi niin hiljaa, etteivät he olleet kuulleet mitään.

Hän oli keskikokoinen, vantterarakenteinen. Mustat kiharat valuivat matalalle otsalle. Hän virnisteli. Carrol Bender käsitti ensi silmäyksellä, että hänen edessään seisova mies oli Sandro Bertuc, joka jo kerran aikaisemmin oli yrittänyt ampua Eleonoria.

Ei ollut epäilystäkään siitä, että miehen tarkoituksena oli tänään tehdä selvää jälkeä, sillä hänen kädessään oli pistooli, jonka piippu oli suunnattu Eleonoria kohti. Carrol työnsi hyvin hitaasti tuoliaan taaksepäin. — Heitä tuo kapine kädestäsi, poikaseni, hän sanoi. Bertuc käänsi päänsä häneen päin. Hänen suunsa oli edelleenkin virneessä, mutta silmänräpäyksen ajan Carrollista tuntui kuin mies olisi aikonut sanoa jotain. Juuri sillä hetkellä ponnahti Eleonor Truster pelosta suunniltaan pystyyn.

Tuoli kaatui ja hän ryntäsi suin päin pakoon. Bertuc ampui nopeasti kaksi laukausta hänen jälkeensä. Nainen kirkaisi ja kaatui vatsalleen lattialle. Samalla hetkellä oli myös Garrolin käteen ilmestynyt pistooli, mutta Bertuc oli jo ehtinyt suunnata aseensa häntä kohti ja painaa pari kertaa liipaisimesta, ennen kuin G-miehen pistooli yskäisi kolme kertaa niin nopeassa tahdissa, että yksittäisiä laukauksia oli miltei mahdoton erottaa.

Kaikki kolme luotia osuivat Bertuciin. Mies horjahti taaksepäin, ase putosi hänen kädestään, hänen kulmakarvansa kohosivat korkealle, ja vasta sillä hetkellä sammui virnistys hänen kasvoiltaan. Carrol oli kahdella harppauksella Eleonorin luona, joka yhä makasi lattialla vatsallaan. Carrol käänsi hänet hellä varoen ympäri. Naisen kasvot olivat kauhun vääristämät.

Voi, Carrol, hän vaikeroy hiljaa. — Carrol, minä olen, Osuiko sinuun, rakas?

— En tiedä, Ei, en luule. Eleonor kohottautui istumaan ja koetti käsillään kehoaan. Hän ei ollut haavoittunut. Kumpikaan luodeista ei ollut osunut. Nuori mies auttoi hänet pystyyn. talutti nojatuoliin istumaan ja antoi hänelle kulauksen vettä. Sen jälkeen hän meni Sandro Bertucin luo, joka makasi hallin lattialla lähellä ruokasalin ovea. Bender näki ensi silmäyksellä, että mies oli kuollut. Hän makasi lattialla kädet levellään. Lasimaisiksi jähmettyneet silmät tuijottivat kattoon. Yksi luodeista oli varmaan osunut suoraan sydämeen ja tehnyt hänestä lopun silmänräpäyksessä. Carrol meni puhelimen luo ja valitsi FBI:n numeron. — Onko Jerry Cotton vielä

siellä? hän kysyi. — On, yhdistän hänelle. Carrol odotti. Sitten hän sanoi: Täällä Bender, Jerry. Tulisitko tänne 11 Avenuelle. Olen ampunut Sandro Bertucin.

En lähtenyt sinne yksin, vaan vein murharyhmän mukanaani. Lääkärimme täytyi ensi töikseen ryhtyä hoivavalemaan Eleonor Trusteria, sillä nainen oli saanut hermorumahduksen. Tohtori antoi hänelle rauhoittavan ruiskeen, minkä jälkeen hänet siirrettiin makuuhuoneeseen.

Teknikkojemme suorittaessa rutiinityötään pyysin Carrolia kertomaan minulle tapahtumien kulun. Teknikot saivat työnsä päätökseen nopeammin kuin Carrol kertomuksensa. Hoogan, joka tälläkin kertaa johti murharyhmää, laski pöydälle kuluneen lompakon. — Hänellä ei ollut mukanaan mitään muuta kuin tuo. Lompakko sisälsi ajokortin, joka oli annettu Sandro Bertucin nimelle, sekä satasten dollaria pikkuseteleinä. Sitäpaitsi siinä oli vedonlyöntikuitteja. Näiden vedonlyöntien yhteissumma kohosi varsin kauniiseen määrään, melkein seitsemäänsataan dollariin. Hoogan selitti Bertucin tälläkin kertaa kiivenneen muurin yli, kulkeneen puutarhan läpi ja tulleen sisään vilpolan kautta.

— Vilpolan ovesta hänen oli helppo päästä. Lasiruutua ei nimittäin vielä ole korjattu. Maa ulkona on kosteaa. Löysimme jalan jälkiä vaikka millä mitalla. — Löysittekö luodit? Kuinka monta laukausta hän ampui? Hoogan kysyi Carrollilta. Neljä. Kaksi Eleonoria ja kaksi minua kohti. Okei, kaikki ovat siis tallella.

Löysimme neljä luodinreikääkin. Hän osoitti kädellään hallin perä-seinää. Hänen apulaisensa olivat liidulla piirtäneet ympyrän jokaisen luodinreiän ympärille. Missä sinä ja Eleonor olitte, kun hän ampui? kysyin. Minä istuin tässä, Carrol selitti. — Eleonor istui tuolla tuolilla, mutta hyppäsi pystyyn ja lähti juoksemaan pakoon, tuonnepäin. Mies ampui vasta, kun näki hänen juoksevan. Hoogan ravisti päätään.

— Se mies ei ole ymmärtänyt ampumisesta enempää kuin minun mummoni.

Naista kohti ammutut laukaukset ovat menneet ainakin metrin verran yli. Carrol Benderiä kohti suunnattujen luotien poraamat reiät ovat oikealla korkeudella, mutta vähintään puoli metriä sivussa. Bender, ei teidän olisi tarvinnut ampua häntä. Kun hän ei kerran ollut tuon kummempi ampuja, olisitte rauhassa voinut odottaa, kunnes hänen panoksensa olisivat loppuneet.

Sitten teidän ei olisi tarvinnut muuta kuin täräyttää häneen hyvä oikea koukku, ja mies olisi ollut hiljaa kuin hiiri. Vahinko, että hän on kuollut. Olisin mielelläni kysynyt häneltä mitä hän oikein ajatteli, kun noin huonona pistooliampujana ryhtyi kilpasille G-miehen kanssa. — Ehkä hän ei halunnutkaan osua, murahdin. Hoogan tuijotti minuun kuin peläten minun menettäneen järkeni.

— No mutta, johan nyt jotakin! hän huudahti. — Uusi tapa tehdä itsemurha, vai mitä? Carrol sanoi terävästi: - Mies ampui ensimmäisenä. Oli aivan ilmeistä, että hänen tarkoituksensa oli surmata Eleonor. Viime kerralla hän ampui lasiruudun läpi. Nyt hän tulee nauru suussa sisään, toivottaa joka puolelle hyvää iltaa ja alkaa vasta sen jälkeen paukutella. Sitä paitsi hän ampuu ensiksi naista. Olisi luullut hänen sentään sen verran ymmärtävän, että mies on aina vaarallisempi. Hän ampui Eleonorin siksi, että tämä lähti juoksemaan pakoon, Carrol huusi. — Muuten hän olisi luultavasti yrittänyt ensin ampua minut.

— Mutta miksi hän tuli sisään sen sijaan, että olisi pimeään turvin ampunut ruokasalista käsin? Hänen olisi ollut helppo osua teihin, koska istuitte selvästi näkyvässä valoisalla paikalla. — Hänellä oli pistooli kädessään. Hän oli varma asiastaan. Kirokun kevytmielistä, kun ottaa huomioon miten kurja ampuja hän oli, minä ärisin. — Tule mukaan nyt! Haluaisin jäädä pitämään huolta Eleonorista. Carrol intti itsepäisesti.

Mutta nyt oli kärsivällisyyteni lopussa. — Olemme virantoimituksessa, poikaseni, sihadin. — Jätän tänne poliisin pitämään huolta naisesta. Eikä Alec Standwichkaan sentään vielä parin tunnin aikana kykene hankkimaan tänne uutta murhaajaa ympäri seiniä ammuskelemaan. Carrol totteli vihaisesti mulkoillen. Kiipesimme Jaguariin. Ajoin sen asiamiehen luo, jonka nimi oli ollut Bertucin vedonlyöntikuiteissa. New Yorkin julkiset vedonlyönti-toimistot ovat tavallisesti auki puoleenyöhön asti. Löysin helposti virkailijan, joka

oli antanut todistuksen. — Tunsitteko Sandro Bertucin? kysyin näyttäen samalla kuvaa, joka minulla yhä oli taskussani. Totta kai tunsin, mies sanoi. — Hän oli asiakkaitamme ja hyvä asiakas olikin. Löikö hän aina näin suuria vetoja? Alussa vielä suurempinakin, Hän ei laiminlyönyt ainoatakaan kilpa-ajoa. Olen kirjoittanut hänen nimelleen vedonlyöntilippuja jo yli kahdentuhannen dollarin arvosta. — Voittiko hän? Virkailija pudisti päätään. — No niin, tietysti hän toisinaan ja löi vetoa tuntemattomien hevosten puolesta.

voittikin, mutta enimmäkseen hävisi. Niin kuin kaikki intohimoiset vedonlyöjät, hänkin aina haaveili suurista voitoista Mutta hänellä ei juuri ollut onnea. Viime aikoina hän näytti olevan jokseenkin tiukalla.

Häneltä ei liennyt vetoihinsa kuin parikolmekymmentä dollaria. Tämä veto tässä — hän viittasi Bertucin lompakosta löytyneeseen kuittiin. — oli hänen ensimmäinen suuri vetonsa neljään, viiteen kuukauteen. Kiitin tiedoista. Ulkona meidän jo istuessamme Jaguarissa sanoi Bender: Mielestäni tämä selittää kaiken.

Bertuc otti suorittaakseen tuon likaisen työn saadakseen rahaa vedonlyöntihomonsa tyydyttämiseen. — Sinä näet kaiken Eleonor Trusterille suotuisassa valossa, murahdin torjuvasti, mutta sisimmässäni olin Carrolin kanssa samaa mieltä. Tiesin, että pelurit ja vedonlyöjät olivat valmiita epätavallisiin tekoihin, jopa rikoksiinkin, jos toivoivat niiden kautta saavansa rahaa.

Mutta siitä huolimatta minusta yhä tuntui, että asiassa oli jotain outoa. Päässäni pyöri yhä eräs toinen nimi. Lyön vetoa, että olette jo unohtaneet sen. Tarkoitin nimeä Hel Pogger. Tuo mies oli ollut toinen niistä Standwichin pelurijoukkueen miehistä, jotka olivat tunnustaneet osallistuneensa murtoon.

Hänet oli tuomittu samanlaiseen rangaistukseen kuin Bertuc. He olivat molemmat päässeet vapauteenkin samana päivänä. Olin mielessäni aivan varma siitä, että he olivat tulleetkin yhdessä New Yorkiin, mutta en tiennyt mistä hänet löytäisin.

Kaupungissamme ei ole ilmoittautumispakkoa, eikä Bertucin taskuista oilit löytynyt mitään, mistä olisi käynyt selville hänen asuntonsa. Ajoimme päämajaan. Ilmoitin Sandro Bertucin tuntomerkit kaikille New Yorkin poliisiasemille pyytäen heiltä tietoja miehen liikkeistä.

Samalla pyysin poliisien kesken etsintäkuulutamaan myös Hel Poggeria. Carrol auttoi minua kärsivällisesti laatimaan näitä kiertosähkeitä. Saatamme kaiken valmiiksi sanoin: — Mielestäni sinun olisi parasta pyytää Eleonoriasi lähtemään New Yorkista muutamaksi päiväksi. — Hyvä on, Carrol vastasi. minä koetan. Asekaupat ovat velvollisia varustamaan myymälänsä erinäisillä hälytyslaitteilla. Nämä laitteet ovat niin hyviä, että asekauppoihin harvoin tehdään murtoja, vaikka New Yorkissa on paljon ihmisiä, jotka kaikin keinoin koettavat laitonta tietä saada haltuunsa pistoolin tai jonkin muun reikäraudan.

Yksinpä Dillin-gerkin hyökkäsi asevarastoon täydentääkseen mieluummin poliisiaseman kimppuun kuin ryhtyi ryöstämään asekauppoja. Yksi kaupungin huomattavimmista asekaupoista sijaitsee 18. Streetin varrella. Itse myymälä on pieni, mutta siihen liittyy varastohuoneita, joissa on aina melkoisesti aseita ja ammuksia.

Asekaupoissa ei tavallisesti ole tungosta. Silloin tällöin pistäytyy sisään joku metsästäjä ostamaan panoksia kivääriinsä tai tuomaan asettaan korjattavaksi. Eniten myydään aseita viranomaisille. 18. Streetin varrella sijaitseva asekauppa kuuluu erälle herra Salmanille, vanhanpuoleiselle hintelälle herralle. Hän tosin tiesi paljon aseista ja sai toimeentulonsa niiden myymisestä, mutta ei ikinä aikonutkaan itse käyttää niitä.

Tuona päivänä Saiman seiso i yksinään myyntipöytänsä takana. Hänellä oli palveluksessa ainoastaan yksi myymäläapulainen, mutta tämä oli jäänyt saapumatta työhön. Määräysten mukaan asekaupassa piti yhdellä myyjällä aina olla valmiiksi ladattu pistooli käden ulottuvilla.

Koska Saiman ei itse tuntenut mitään vetoa aseiden käyttöön, oli hän antanut tämän määräyksen noudattamisen apulaisensa tehtäväksi. Apulaisen ollessa tänään poissa työstä ei Saiman, niin tarkka kuin hän yleensä olikin määräysten noudattamisesta, ollut tullut itse pistäneeksi asetta taskuunsa. Kello oli viisi iltapäivällä, oli tunnettu ruuhka-aika, jolloin Saimanin liikkeen kohdalla oli jo kolmen tunnin ajan seissyt muuan sininen Mercury. Liikennepoliisi oli jo kaksi kertaa käynyt liimaamassa sen tuulilasiin haastelapun, koska sallittu pysäköinti-aika oli jo aikaa sitten ylitetty. Saiman, joka jalankulkijana vihasi autoja, oli pannut sen mer-

kille ja nautti tietäessään kuljettajan saavan rangaistuksensa.

Kellon ollessa suunnilleen kymmenen minuuttia yli viiden astui asekauppaan muuan mies. Hän ei kuulunut Saimanin vakituisiin asiakkaisiin, ja tässä liikkeessä kävi harvoin muita ostajia. Voisinko saada panoksia Smith websteniin, kaliiperi 67? mies kysyi. Vain siinä tapauksessa, että teillä on voimassa oleva ostolupa, kauppias vastasi arvokkaasti. Sattui aina silloin tällöin, että ihmiset koettivat kaikenlaisilla verukkeilla ja yli hintoja tarjoamalla saada hänet myymään heille aseita ja ammuksia.

Saiman arvioi mielessään tämän ostajan kuuluvan tähän lajiin. Luonnollisesti, mies sanoi, työnsi kätensä povitaskuun, veti sieltä Smith webstenin, piteli sitä kauppiaan nenän edessä ja töytäisi vasemmalla kädellä vanhusta rintaan niin, että tämä horjahti hyllykköä vasten.

Pois hälytyslaitteen lähettyviltä, vieras murahti ja työnsi pistoolin päällystakkinsa sivutaskuun irrottamatta kuitenkaan kättään aseesta. — Ammun sinut silmänräpäyksessä, ukko, jos yrität kieroilla. Pikku reikä päällystakissa ei minulle merkitse mitään.

Saiman oli vieraana tullessa tosiaankin seisonut lähellä lattiassa olevaa vipua, jota painamalla hälytyslaitteet saatiin toimimaan. Mutta miehen töytäistessä häntä rintaan hän oli lennähtänyt niin kauas vivusta, ettei enää ulottunut siihen jalallaan. Kassassa on neljäkymmentäkuusi dollaria, vanha mies sanoi rauhallisesti.

Voitte itse ottaa ne sieltä. Vieras tuhahti vihaisesti. — Sinun dollareistasi minä viis veisaan. Haluan muutaman kunnollisen reikäraudan. Myymälässä ei ollut muita kuin metsästysaseita ja kaksi pistoolia. Lain mukaan ei pistoolin panoksia saanut olla näkyvistä.

Saimanin huulilla häivähti tilanteen epämiellyttävyydestä huolimatta hienoinen hymy. Mutta hymy haihtui, kun mies taskussaan olevalla pistoolilla uhaten vaati: — Tänne varaston avain ja äkkiä, ukko! Varaston ovi oli myymälän päätyseinässä. Se oli paksua teräspeltiä ja monimutkaisella lukkolaitteella suljettu. Avaan teille oven, asekauppias sanoi astuen jo askelen eteenpäin. Seis! mies karjaisi.

Takaisin seinän viereen, ukko! Älä yritäkään kenkuilla, kyllä minä sinun salaisuutesi tunnen. Jos pääset koskettamaan kädelläsi erästä tiettyä kohtaa ovesta, rupeavat hälytyslaitteet toimimaan. Ota avain taskustasi ja heitä se tänne.

Se on vasemmassa takintaskussasi. Käytä vain vasenta kättäsi. Kas niin! No, heitä se nyt tänne. Saimanin ei auttanut muu kuin totella käskyä. Tuntematon sieppasi avaimen taitavasti lennosta. Samassa silmänräpäyksessä ilmestyi kauppaan toinenkin mies. Pistoolilla varustautunut mies heitti avaimen hänelle, ja tämä lähti heti ovea kohti. Asekauppias tarkkaili häntä syrjäkarein. Viimeksi tullut gangsteri näytti olevan hyvin selvillä oven erikoisuuksista.

Hän vältti sitä kohtaa ovesta, mitä painamalla sähköhälytyslaitteet olisi saatu toimimaan. Hän käsitteli lukkoa, joka voitiin avata vain kiertämällä avainta kaksi kertaa eteen- ja kolme kierrosta taaksepäin, asiantuntevasti ja vaivattomasti. Sitten hän veti teräsoven auki.

Samassa astui kauppaan kolmaskin mies. Tämä mies kantoi kahta suurta matkalaukkuja. Ensiksi tullut veti Smith websteninsä taskustaan ja ojensi sen viimeksi saapuneelle ottaen häneltä matkalaukut. Toisen matkalaukuista hän antoi sille gangsterille, joka oli avannut varaston oven. Molemmat lähtivät sitten yhdessä varastoon.

Saiman näki, että he varoivat astumasta kynnykselle. He tunsivat siis senkin hälytyslaitteen, joka oli asennettu kynnyksen alle. Vanhus käänsi päätään ja vilkaisi ulos pienestä näyteikkunasta. Ikkunan edessä seisoivat kaksi miestä muka katselemassa näytteille asetettuja tavaroita. Heidän leveiden selkiensä takaa ei kukaan tilapäinen ohikulkija voinut nähdä sisälle kauppaan. Kuudes mies seisoivat oven edessä ilmeisesti hartaasti syventyneenä lukemaan käsiensä väliin levittämänsä sanomalehteä. Saiman kuuli varastosta hiljaista metallin kilahtelua.

Sitten sanoi kauppaan ensimmäisenä tullut mies: Anna noiden leikkikalujen olla, Jo. Mitäpä me kivääreillä tekisimme! Emme ole nyt Villissä Lännessä. Sinä silmänräpäyksenä välähti Salmanin mieleen, että hän oli aamulla unohtanut katkaista virran varastossa olevasta yöhälytyslaitteesta. Tämä oli valokennolaite, jonka piilossa olevasta lampusta lankesi äärimmäisen ohut, ihmissilmälle näkymätön

valonsäde jonkin matkan päässä olevaan valokennoon. Jos valonsäde katkesi jonkun ihmisen kulkiessa sen lävitse, sulkeutui virtapiiri ja sai hälytyksen toimimaan. Laite oli suunniteltu murtojen varalta ja oli sen vuoksi äänetön.

Virtapiirin sulkeutuessa alkaa lähimmällä poliisiasemalla, jonka piiriin Salmanin liike kuuluu, summeri surista ja muuan numerokaapin pikkulevyistä aukeaa ilmaisten poliisille, mistä hälytys tulee. — Ei, mutta täällähän on konepistoolikin, kuuli asekauppias toisen varastossa olevista gangstereista sanovan. — Kunpa nyt vielä löytäisimme siihen panoksiakin niin.

Saiman tiesi, että panoksia kyllä löytyisi. Konepistooli oli näytekappale uudesta mallista, jota hän oli aikonut tarjota poliisiviranomaisille. Jotakuinkin samaan aikaan nosti 36. poliisipiirin päivystäjä noin kolmensadan metrin päässä asekaupasta hätkähtäen päätään kuullessaan hälytyskaapista summerin surinaa.

Levy osoitti hälytyksen tulevan numerosta 22. — Sehän on Saimanin asekauppa! poliisikersantti murahhti. — Jollei tuo ole väärä hälytys, niin syön vaikka vanhan hattuni. Hän meni päivystävien poliisien huoneeseen, missä kolme poliisi-miestä pelasi keskenään kymmenen sentin pokeria. Murto Saimanin asekauppaan! kersantti huusi.

Matkaan, pojat! Poliisit säntäsivät pystyyn, tempasivat lakkinsa naulasta ja syöksyivät ulos ovesta. Kersantti mietti sekunnin. Hänen miehillään ei ollut autoa käytettävänä, mutta matkaa oli niin vähän, että ne ehtisivät jalkaisinkin Salmanille ennemmin kuin ainoakaan poliisiauto.

Kersantti luopui aikomuksestaan soittaa radiopuhelinkeskukseen, Poliisien kiiruhtaessa juoksujalkaa 18. Streetille ilmestyivät Saimanin omavaltaiset asiakkaat varastosta myymälään raskaita matkalaukkuja mukanaan raahaten. Ensimmäisenä kauppaan tullut gangsteri virnisti ja sanoi: - Kiitoksia paljon hyvästä palvelusta, ukko! Hänen toverinsa kivahti: Täräytä kalloon, Kid.

Muuten se painaa jalallaan hälytysvipua heti kun käännämme sille selkämme. Puhuteltu nyökkäsi ja viittasi vanhalle miehelle. — Tulehan tänne, ukko! Samassa ovella seissyt mies huudahti: - Poliisit tulevat! Kaupassa olevat gangsterit tempasivat kukin pistoolin taskustaan. Salmania vartioineella miehellä oli jo kädessään Smith websten.

Kahden muun reikäraudat vanha asekauppias tunsu omasta varastostaan anastetuiksi. Niissä oli vielä hintalaputkin jäljellä. Gangsterit syöksyivät ulos kaupasta. Vanhus heittäytyi iästään huolimatta myyntipöydän taakse lattialle arvaten, että kohta alkaisi sataa nikkeliä. Hän ryömi varovasti hälytysvipua kohti.

Kauppaa kohti juoksevat kolme poliisia näkivät miesten ryntäävän ulos Salmanin liikkeestä. He käsittivät heti, mistä oli kysymys ja tempasivat esille pistoolinsa. Mutta 18. Streetillä oli vilkas liikenne, ja poliisit epäröivät. Gangsterit sen sijaan eivät epäröineet. He antoivat paukkurautojensa soida heti. Syntyi hirveä hämminki. Kuului kirkunaa, naisia kaatui pyörtyneenä kadulle. Nyt rupesivat hälytyslaitteetkin soimaan.

Kauppias oli viimeinkin saanut painetuksi vipua. Gangsterit ryntäsivät kohti sinistä Mercuryä, jonka tuulilasissa oli jo kaksi sakkolappua. Vain kaupassa olleet kolme gangsteria tulittivat umpimähkään ympärilleen, muilla roistoilla ei näyttänyt olevan aseita. Kauppaan viimeksi tullut mies jäi auton viereen ja suojasi Smith Webstenillään tovereitaan, jotka raskaine matkalaukkuineen eivät päässeet silmänräpäyksessä autoon. Hän ei ampunut sokeasti ympärilleen, vaan tähtäsi poliiseja, joista kaksi ei vielä ollut ehtinyt suojautua. Hänen neljäs tai viides laukauksensa osui toiseen poliiseista. Mies karjahti ja tapaili kädellään lonkkaansa. Vasta sillä hetkellä avasivat toiset poliiseista tulen. He tekivät tarkkaa työtä ja osuivat gangsteriin, jonka toinen käsi oli jo auton ovenkahvassa. Mies lysähti polvilleen. Smith websten putosi maahan ja hervottomaksi käynyt käsi liukui alas ovenkahvasta. Auto oli silloin käynnistetty ja syöksähti ajokaistalle. Gangsteri kaatui kiveykselle, pyörähti puoli kierrosta ympäri ja jäi sitten makaamaan liikkumattomana.

Poliisit yrittivät pysäyttää Mercuryn, mutta onnistuivat vain ampumaan takaikkunan rikki. Auto pääsi pakoon. Gangsterien asekauppaan tekemä ryöstö oli onnistunut, vaikka uhrinsa se sentään oli vaatinut.

Aseiden ryöstö ei ole niitä asioita, jotka ilman muuta ovat FBI:n heiniä. Tällaiset asiat kuuluvat tavallisesti kaupungin- tai valtionpoliisille, FBI:n saadessa niistä vain tavalliset rutiiniluontoiset ilmoitukset.

Siihen, että tästä 18 Streetillä tapahtuneesta aseryöstöstä soitettiin minulle jo vajaan tunnin kuluessa, oli oma erikoinen syynsä. Soittaja oli Elver Round etsintä-osastoltamme. — Tiedustelit meiltä jokin aika sitten erästä tiettyä Alec Standvichiä, Jerry. Luulen, että olemme nyt päässeet tuon kalifornialaisesta kuritushuoneesta karanneen kaverin jäljille.

Jos sinulla on aikaa, niin tule Salmanin asekauppaan 18. Streetille. Muutamat kovapäiset heput ovat suorittaneet siellä melkoisen ryöstön, ja sinun Alec Standwichisi näyttää olleen mukana leikissä. Otin Carrolin mukaani 18. Streetille. Tapasimme siellä aikamoisen joukon poliiseja, mutta G-miehiä ei meitä lukuun ottamatta ollut paikalla kuin Elver Round. Ammuttu- gangsteri lojui peitettynä kiveyksellä. Lonkkaan haavoittunut poliisimies oli viety sairaalaan.

Round nosti ruumiin kasvoja peittävää vaatetta. En tuntenut miestä. — Hän on Harry weyer, niin sanottu Nelisormi-Harry, ryöstöstä ja muista raskaista rikoksista elinkautiseen kuritushuone-rangaistukseen tuomittu mies.

Hän oli niiden vankien joukossa, jotka äskettäin karkasivat Kalifornian kuritushuoneesta, ja joita ei tähän mennessä ole tavoitettu. Olin aika tavalla ällistynyt, kun tarkastaja Tonfield kaupunginpoliisista soitti ja sanoi, että yksi noista kalifornialaisista kuritushuonevangeista makasi kuolleenä 18. Streetillä New Yorkissa.

Kaupunginpoliisin palveluksessa oleva tarkastaja, Tonfield johti jutun tutkimuksia. Tämä oli röyhkeimpiä ryöstöjä, joista koskaan olen kuullut. Kävimme äsken asekauppiaan kanssa tarkastamassa, mitä roistot olivat vieneet. He olivat saaneet täältä aikamoisen asekoelman, mikä varmasti tulee paljon vaikeuttamaan työtämme. Tarkastaja kääntyi Elver Roundin puoleen.

— Minun puolestani voitte nyt saada Salmanin käyttöönnne. — Okei, ajan hänen kanssaan heti toimistoon. Haluaisin näyttää hänelle niiden karkurien kuvat, joita ei vielä ole tavoitettu. Lyön vaikka vetoa, että hänen epämieluisat asiakkaansa kuuluvat näiden joukkoon.

— Kuinka monta noista karkureista on vielä vapaana? minä kysyin. — Kymmenen, Round vastasi. Sitten hän viittasi kädellään maassa makaavaan peitettyyn ruumiiseen. — Mutta tämän jälkeen enää vain yhdeksän. Kysyin tarkastaja Tonfieldilta hänen suunnitelmiaan. Hän selvitti ne muutamin sanoin.

Ehdotin hänelle, että työskentelisimme yhdessä. Tarkastaja oli tehnyt omat johtopäätöksensä asekauppiaan kertomuksesta. Hän oli hakenut käsiinsä sen liikennepoliisin, joka oli liimannut siniseen Mercuryyn nuo molemmat haasteliput, ja sai häneltä tietää auton rekisterinumeron.

Se seikka, että gangsterit olivat olleet niin hyvin perillä liikkeen varolaitteista, oli heti herättänyt tarkastajan huomion. Noita tietoja he eivät olleet voineet saada keneltäkään muulta! kuin sellaiselta, joka oli Salmanin liikkeessä kuin kotonaan. Koska Salmanilla ei ollut muuta kuin yksi apulainen, lankesivat epäluulot heti tähän. Tonfield, Carrol ja minä ajoimme kaupungin poliisin autossa miehen asunnolle. Osoitteen olimme saaneet Salmanilta. Mies asui poikamiesboksissa eräässä kerrostalossa. Soitettuumme muutaman kerran turhaan ovikelloa.

rysäytimme hartiavoimin oven sisään. Löysimme Salmanin sairaaksi luullun apulaisen sekaisen huoneen lattialta huolellisesti paketoituna ja perunankokoinen kuhmu päässä. Vapautimme hänet siteistään. Saatuaan tilkan viskiä hän tointui ja kertoi meille tarinansa. Hän oli aamulla tavalliseen tapaan ollut lähdössä työhönsä, kun oven edessä hänen kimppuunsa oli hyökännyt kaksi kookasta miestä, jotka ilman muuta olivat nuijineet hänet tajuttomaksi.

Tullessaan jälleen tajuihinsa hän oli huomannut makaavansa käsistä ja jaloista sidottuna sohvallaan. Hän oli ponnistellut kaikin voimin päästäkseen vapautumaan siteistään. Herättääkseen naapurien huomion hän oli kieriskellyt pitkin asuntonsa lattiaa, kaataen kumoon huonekaluja ja pudotellen astioita, mutta hänen ei ollut onnistunut houkutella ketään paikalle, eikä vapautumaan siteistään. Kerroimme hänelle mitä asekaupassa oli tapahtunut.»

Selitimme myös uskovamme miesten saaneen tietonsa joltakulta, joka tunsii liikkeen hyvin. Salmanin apulainen käsitti, etteivät moitteettomat siteet poliisin silmissä kävisi kovinkaan hyvästä alibista, vaan että häntäkin voitaisiin helposti epäillä. Hän mietti vähän aikaa. Sitten hän kertoi Saimanin pari kuukautta sitten erottaneen erään apulaisensa saatuaan tämän kiinni jostain virheestä.

Hän ilmoitti meille myös tuon nuoren miehen nimen ja osoitteen. Nimi oli Robert Mills. Ajoimme pikavauhtia saamaamme osoitteeseen. Kun astuimme Robert Millsin huoneeseen, havaitsimme että hänellä oli vieraita.

Näimme edessämme kaksi hyvin muodikkaasti pukeutunutta miekkosta. Mills itse oli kalpea, pitkän-huiskea nuorukainen. Me olimme kaikki siviilipuvuissa. Toinen keikareista tiuskaisi meille: - Mitä haluatte? — Puhutella Robert Millsiä, Tonfield vastasi. - Ehditte tehdä sen sitten, kun me olemme toimittaneet asiamme, keikari karjaisi.

— Häipykää! Olen hyvin herkkä epäkoh-telaisuudelle. — Pidäpäs leipäläpesi soukemmalla, poikaseini, sanoin. — Meillä on Millsille sellaista asiaa, että kaikki muu saa odottaa. Jos pojalla olisi ollut vähänkään järkeä rasvaisten kutriensa alla, olisi hän oivaltanut, ettemme me olleet mitään satunnaisia vieraita.

Mutta tyyppi oli niin itseään täynnä, että piti täysin tarpeettomana edes yrittääkään käyttää aivojaan. Hän loi minuun pöyhkeän katseen ja toisti äskeisen komentonsa.

Pidin suuni kiinni ja annoin nyrkkini puhua, Silmänräpäystä myöhemmin hän löysi itsensä sohvan vierestä lattialta. Minun oikean koukkuni tervehdys näytti riittävän vakuudeksi siitä, että asiamme oli tärkeämpi kuin hänen.

Rähinä olisi voinut loppua tähän, mutta pahaksi onneksi Mills sai päähänsä yrittää puikkia pakoon. Hän oli oivaltanut, että poliisi oli tullut noutamaan häntä. Hän syöksyi tarkastajan ohi ja pääsi jo ovelle. Silloin Carrol sohaisi jalkansa hänen eteensä ja Mills kompastui.

Tarkastaja Tonfield heittäytyi hänen kimppuunsa. Nuori mies yritti pyristellä vastaan, ja toinen keikari katsoi sen merkiksi siitä, että hänen oli nyt aika koettaa onneaan minun suhteeni.

Äskeinen suunpieksäjäkin kömpi pystyyn ja valmistautui uuteen hyökkäykseen. Carrol varmistautui yhdellä silmäyksellä siitä, ettei tarkastaja Tonfieldillä ollut mitään vaikeuksia Millsin suhteen ja hypähti minun viereeni. Sylkäisin kouraani ja sitten panimme tuulemaan.

Minuutin kuluttua herrat keikarit makasivat lattialla vähemmän miellyttävissä asennoissa. Toinen tunnusteli varovasti hampaitaan varmistautuakseen siitä, että ne todella olivat vielä tallella. Toinen oli hetkeksi vaipunut syvään uneen.

Tarkastaja Tonfield oli jo napsauttanut käsiraudat vapisevan Millsin ranteisiin. - Oletteko jepareita? hampaitaan hapuillut mies kysyi. Nyt vasta alkoi totuus valjeta hänelle. Nyökäytin päätäni. — Miksi ette sitten sanonut sitä? mies kysyi moittivasti. — Saanko mennä nyt? — Odottakaahan vielä vähän, ehdotin.

Tonfield oli komentanut Millsin istumaan. Kymmenessä minuutissa tarkastaja sai puristetuksi miehestä haluamansa tiedot. Olimme arvanneet oikein. Mills, joka oli huonoissa rahavaroissa ja varsin heikkoluonteinen, oli jo heti asekaupasta potkut saatuaan ryhtynyt kaupittelemaan varolaitteita koskevia tietojaan asiasta kiinnostuneille piireille.

Hän oli puhunut asiasta eräälle paikalliselle gangsteripomolle, mutta tämä oli epäröinyt. Yritys oli tuntunut tästä liian vaaralliselta. Mutta kolme päivää sitten oli Robert Millsin luo ilmestynyt kaksi miestä. Nuorukaisen mielestä nämä miehet olivat tehneet aivan erilaisen vaikutuksen, kuin ne esikaupunkilaisgangsterit, joiden kanssa hän tähän mennessä oli ollut tekemisissä.

— Abruzzo antoi meille osoitteesi, vieraat sanoivat. — Sinulla on kuulemma myytävänä erästä asekauppaa koskevia tietoja.

Abruzzo oli tuon Millsin tunteman gangsteripomon nimi. Nuorukainen vaati viisituhatta dollaria. — Saat rahat, kun asia on selvä. Anna tulla nyt! Mills kertoi heille kaiken, minkä Salmanin kaupasta tiesi.

Miehet lähtivät kiitoksia sanomatta ovea kohti. — Tähän viisituhatta! Mills vaati. — Älähän suotta hoppuile! gangsterit vastasivat nauraen epämiellyttävästi. — Hyvä, sanoin. — tähän asti juttu on siis selvä.

Osoitin kädelläni keikareita. — Entä onko näillä miehillä jotain yhteyttä tähän asiaan? — Ei, molemmat vastasivat kuin yhdestä suusta. — On, Mills sanoi he ovat Abruzzon miehiä.

Heidän päällikkönsä lähetti heidät tänne. Uhkasivat vääntää minulta niskat nurin, jollen pitäisi suutani kiinni. — Mennäänpäs käymään tuon herra Abruzzon puheilla, Tonfield ehdotti. Sammy Abruzzoa ei ollut vaikea löytää. Hän istui kantakapakassaan ja valahti kalpeaksi nähdessään kahden apurinsa ilmestyvän sinne kolmen miehen seurassa, joista jo kaukaa näki, että he olivat poliiseja.

Abruzzon kaltaisia tyyppejä vilisee New Yorkissa tusinoittain. He ovat epämiellyttäviä naapureita saman kadun varrella asuville, mutta yleensä heitä ei juuri voi sanoa vaarallisiksi. He ovat laiskureita, tyhjäntoimittajia, pahimmassa tapauksessa tappelupukareita, joilla on liian suuret luulot omista voimistaan. Heidän liikeasiansa ovat tosin hämäreperäisiä, mutta yleensä vain pikku juttuja.

Silloin tällöin he joutuvat kiinni jostain lainvastaisesta ja istuvat sitten jonkin aikaa kalterien takana. Tavallisesti tällaiset tyytit keräävät ympärilleen oman joukkionsa miehisii, jotka pitävät itseään gangstereina, koska ovat onnistuneet tekemään pari varkautta.

Toden tullen ei tämän suurkaupungin pohjasakan kanssa tekemisiin joutuessaan tarvitse turhia arkailla. He säikähtävät helposti. Sammy Abruzzo ei siinä suhteessa ollut mikään poikkeus. — Kenelle vihjaisit noista 18. Streetin asekaupan varolaitteista? tarkastaja Tonfield kysyi. — En minä niistä ole kenellekään puhunut, Sammy höpötti.— Annoin vain eräälle vanhalle ystävälle Millsin osoitteen. En minä, - Älä höpise turhia. Kuka oli tuo vanha ystävä? Abruzzo hikoili ja epäröi. Näki selvästi, että hän tunsikin olonsa tukalaksi.

- Älä nyt tee asiaasi pahemmaksi kuin se jo on, Tonfield varoitti. — Kakaise äkkiä ulos, kuka oli tuo ystävä! — Kid Holback. Tonfieldiltä pääsi pitkä vihellys. — Kid Holback, jota sanotaan Häräksi, hän selitti meille, tuomittiin kaksi kuukautta sitten San Franciscossa kuolemaan. Tuomion täytäntöönpano lykättiin erään oikeudenkäynnissä sattuneen muodollisen virheen takia toistaiseksi.

Holback oli niiden vankien joukossa, jotka panivat toimeen tuon joukko karkaamisen. Abruzzo kertoi auliisti kaiken Holbackin käynnistä. Suuri ja pieni gangsteri olivat tutustuneet toisiinsa sattuessaan kerran olemaan yhtä aikaa samassa vankilassa. Hän tuli tänne ja vaati ilman muuta minua toimittamaan hänelle aseita. Mutta mistä minä niitä saisin? Abruzzo selitti. — Eihän minulla ole aseita. Sitten hän tahtoi minulta rahaa lainaksi, mutta siihen en suostunut. Lähetin hänet Millsin luo. — Miksi et ilmoittanut poliisille? Tonfield kysyi.

Abruzzo pyöritteli suuria ruskeita silmiään. — Ette tunne Härkää, tarkastaja. Hän vääntäisi niskat nurin keneltä tahansa, jos sille päälle tulisi.

– Eikö Holback sanonut mitään siitä, mitä hänellä täällä New Yorkissa on tekeillä? – Ei muuta kuin että oli kysymys suuresta apajasta. – Montako miestä hänellä oli mukanaan? Yksi ainoa. Mies, jota sanotaan Nelisormi - Harryksi.

- Hän on nyt kuollut, poliisit ampuivat hänet. Mitä muuta sinä Haralle toimitit? – Vaatteita, kenkiä myönsi Abruzzo puhuen melkein kuiskaten. Otimme gangsteripomon esikuntineen mukaamme. Autossa oli nyt hyvin ahdasta. Olimme tuskin päässeet lähtemään, kun meille tuli radiopuhelu.

Tonfieldin miehet ilmoittivat, että sininen Mercury oli rekisteröity Sammy Abruzzon nimellä. Sammy itse kuunteli ilmoitusta yhdessä meidän kanssamme. — Minkäpä minä hänelle mahdoin, tarkastaja, Sammy vaikeroi. — Kid olisi tappanut minut, jollen olisi suostunut luovuttamaan autoa. Tonfield jätti Carrolin ja minut 18. Streetille Jaguarini vierelle. Ajoimme päämajaan. Kirjoituspöydälläni näin pienen kirjelijun, jossa Round pyysi minua toimistoonsa. Lähdin heti ja Carrol Bender seurasi minua.

Round istui kirjoituspöytänsä ääressä nauraen. — Kuule. Jerry, friscolaisilta on tainnut päästä irti ihan pääpiru poikineen ja koko lauma näyttää pesiytyneen meidän rauhalliseen New Yorkiimme. Herra Salman tunsu heti kaikki kuusi vierastaan. Katsohan sinäkin näitä etsintäkuulutuksia. Luin paperit. Vaarallisempaa rikollisjoukkuetta saattoi tuskin kuvitella. Ensimmäinen etsintäkuulutus koski Kid Holbackia, Härkää, jonka jo tunsimme.

Toinen Harry weyeriä, Nelisormi - Harryä, joka oli ammuttu ja jota sen vuoksi ei enää tarvinnut ottaa lukuun. Seuraava oli jo Remaro, joka vuosikautia oli toiminut pelätyn friscolaisen satamajoukkueen päällikkönä. Hän oli välttänyt kuolemantuomion vain siitä syystä, ettei hänen tilillään oleville murhille ollut löydetty todistajia.

Neljäs miehistä oli Henry Driver. Hän aloitti uransa autovarkana, mutta rupeasi sitten murtovaraaksi. Myöhemmin hän käytti hyväkseen sekä autotuntemustaan että muita taitojaan ja erikoistui kallisarvoisia lasteja kuljettavien kuorma-autojen ryöstöihin. Hänet oli tuomittu kuolemaan, mutta tuomion täytäntöönpanoa oli, samoin kuin Kid Holbackin tapauksessa siirretty erään muodollisen seikan takia.

Viides mies oli meksikolaista alkuperää ja nimeltään Jose Ramirez. Hänet oli todistettu syylliseksi kahteen murhaan. Ramirez oli taitava käyttämään veistä. Hän oli valmis käyttämään taitoaan kenen hyväksi tahansa, joka vain maksoi tarpeeksi halutessaan raivata jonkun toisen tieltään.

Kuudes ja viimeinen Salmanin tunnistamista gangstereista oli Alec Standwich, Eleonor Trusterin entinen aviomies, jalokivien ryöstäjä, jolla uskottiin yhä olevan hallussaan jalokiviä parinsadan tuhannen dollarin arvosta. — Kylläpä sinun naamasi meni totiseksi, Jerry, Round tuumi antaessani hänelle takaisin viimeisen noista etsintäkuulutuksista.

– Vähemmästäkin, murahdin.— Viisi tuollaista roikaletta vapaalla jalalla! Kaikki miehiä, jotka ovat joko kuolemaan tai elinkautiseen kuristushuone rangaistukseen tuomittuja. Heillähän ei ole mitään menetettävää, vaikka joutuisivat kiinnikin. Kaiken lisäksi he ovat nyt vielä hampaisiinsa asti aseistautuneita. Tuo joukkio on yhtä vaarallinen kuin vetypommi, jonka syytyskoneista on käynnissä. Tuntuu kirokun ilkeältä. En usko, että koskaan pääsemme luovuttamaan ainoatakaan heistä takaisin vankilan johdolle. — Elver,

minä menen puhumaan päällikön kanssa. Mielestäni olisi oikeus ja kohtuus, että hän antaisi myös minun ja parhaassa tapauksessa Philinkin osallistua heidän etsintäänsä. – Sopii kyllä minun puolestani. Sehän vain helpottaisi meidän työtämme. – Mutta emme aio suoraa päätä ruveta ajamaan heitä takaa. Tähän liittyy muuan toinenkin juttu. Noiden miesten joukossa on eräs, jonka entistä vaimoa on jo kaksi kertaa yritetty ampua.

Sitä paitsi oli lihavalle Butch Donaldille maksettu viisi tuhatta dollaria siitä, että hänkin yrittäisi toimittaa rouvan pois päiviltä. Siltä ainakin näyttää. Tässä jutussa piilee jotain, mikä minun on saatava selvitettyksi. Soitin oitis päällikölle Saisinko ottaa Phillin mukaani? kysyin. Selitin lyhyesti, mitä oli tapahtunut. Hyvä on, tarkastaja High vastasi. – Saat Philin, mutta et taida tarvita tähän juttuun enää Benderiä? Hän on niin nuori, että hänestä voi olla vain vaivaa.

Jollei teillä ole mitään sitä vastaan, pitäisin kyllä hänetkin, päätin lopulta. Tee kuten parhaaksi näet, Jerry, päällikkö vastasi. – Kuulehan, Carrol, sanoin kun päällikkö oli sulkenut puhelimen. –

Tämä juttu on nyt kehittynyt sille asteelle, että pian saamme kuulla luotien viuhuvan korvissamme. Olipa Eleonor Trusterin ja hänen entisen miehensä välillä kysymys mistä tahansa, niin pidä huoli siitä, että nainen joutuu pois tulilinjalta. Oletko jo puhunut hänen kanssaan? – Olen, Carrol vastasi, – mutta hän ei suostu lähtemään New Yorkista.

Hän sanoo, että hänellä on vapaana kansalaisena oikeus vaatia, että viranomaiset pystyvät suojelemaan häntä väkivallalta olipa hän missä päin Yhdysvaltoja tahansa. – Okei, pannaan sitten puoli tusinaa poliiseja vartioimaan yksinpä hänen vuodettaankin.

– Hän ei halua sellaista vartiointia. Carrol epäröi, karahti punaiseksi, mutta kivahti sitten kuin uhmaten: – Hänen mielestään riittää, jos minä olen hänen turvanaan. Hän käski minun huolehtia siitä, että talon vartiointi annettaisiin minun tehtäväkseni. Iskin suuttuneena nyrkkiä pöytään. – Tuossa naisessa ei ole kaikki niin kuin pitäisi! kivahtadin. Carrol kuohahti heti paikalla. – Pyysin jo kerran, ettet esittäisi perusteettomia epäluuloja Eleonorista vastaan! hän karjaisi. – No, hyvä veli, miksi hän sitten välttämättä tahtoo sinut ja vain sinut suojaan.

– Hän luottaa minuun. Ja minähän olen osoittanut, että pystyn suojelemaan häntä. – Niinpä niin, vastasin, ja nyt huusin jo minäkin. – Tapoit miehen, vaikka tämän luodit eivät osuneet lähellekään naista. Carrolin huulet kapenivat tiukaksi viivaksi.

– Mitä tarkoitat? – Että en, piru vieköön, käsitä, voiko sitä enää sanoa suojelemiseksi, vai paniko nainen sinut tekemään murhan puolestaan. Carrol valahti niin valkoiseksi, että luulin hänen pyörtyvän siihen paikkaan, mutta hän tointui äkkiä.

Hän sanoi yllättävän rauhallisesti ja hiljaa: – Jos uskot minun tehneen murhan, niin velvollisuutesi on ilmoittaa siitä tarkastaja Highille. Minun tuli häntä sääli. – Suo anteeksi, mutisin. – En tietenkään tarkoita murhaa sanan varsinaisessa merkityksessä.

Tarkoitan vain, että Eleonor Truster tietämättäsi käyttää sinua hyväkseen toteuttaessaan omia suunnitelmiaan. – Millaisia suunnitelmia? – Kunpa sen tietäisinkin. – Jollet kerran tiedä, niin älä sitten lässytä, Carrol sanoi jäätävästi. Koetin kuitenkin vielä puhua hänelle hyvää ja kaunista saadakseni hänet vakuuttuneeksi.

– Kuulehan nyt poikaseni, aloitin ja työnsin savukepakkauksen pöydän yli hänen eteensä, mutta Carrol ei ollut sitä näkevinäänkään. – Koetahan nyt vähän ajatella niin myönnät kyllä itsekin, että tässä jutussa on paljon mätää. Alec Standwich on karannut kuritushuoneesta, ja tänään saimme tietää hänen oleskelevan New Yorkista yhdessä neljän sellaisen konnan kanssa, joista jokainen vastaa kokonaista rikollisjoukkuetta.

Näillä miehiltä ei puutu muuta kuin rahaa, muuten he eivät olisi keskellä kirkasta päivää ryhtyneet hankkimaan itselleen aseita ryöstämällä. Mutta jos heillä ei ole rahaa, niin mistä Standwich olisi saanut ne viisituhatta dollaria, jotka hänen uskotaan maksaneen Butch Donaldille? Käsittämätöntä on myös, miksi Standwich olisi palkannut murhaamaan vaimonsa tuollaisen puolikuntoisen miehen kuin Sandro Bertucin, kun hänellä kerran oli ystävinään sellaisia gangstereita kuin Holback ja Ramirez.

Kumpikin heistä olisi ottanut suorittaakseen tuon likaisen työn hetkeäkään siekailematta varmasti paremmalla menestyksellä.

Miksi Standwich turvautuisi tuollaisiin kiertoteihin? Mistä johtuu, että hän uskaltaa keskellä kirkasta päivää osallistua ryöstöön, mutta ei rohkene omakätisesti ottaa vaimoaan hengiltä? Kaikki nämä kysymykset ovat vielä vastausta vailla.

Niin kauan kuin et pysty vastaamaan niihin, saat tyytyä siihen, että edelleenkin suhtaudun Eleonor Trusteriin tietyllä epä luulolla. Carrol ei vastannut. Muutaman minuutin ajan hän tuijotti edessään olevaan pöytälevyyen. Annoin hänen olla rauhassa.

Lopulta hän kohotti äkillisellä nykäyksellä päänsä pystyyn ja sanoi: — En osaa vastata noihin kysymyksiin. Sinun mielestäsi tosiasiat puhuvat Eleonoria vastaan, mutta minusta niitä voitaisiin katsoa hiukan toisenlaisessakin valossa.

— Anna kuulua, sanoin kohteliaasti sytytellessäni uutta savuketta. — Standwich on tullut New Yorkiin yhdessä noiden neljän karkulaisen kanssa, Carrol aloitti selityksensä. — Gangsterit ovat pahassa pinteessä. Heillä ei ole rahaa, ei aseita, tuskin vaatteitakaan. Vaatteita he saavat jonkin verran Abruzzolta. Aseita he ryöstävät Salmanin kaupasta. Nyt heiltä ei puutu enää muuta kuin rahaa.

Heidän on koetettava hankkia sitä jollakin konstilla. Ja New York on juuri oikea paikka sellaiselle kaappaukselle, joka yhdellä iskulla tuottaa niin paljon rahaa, että he voisivat päästä rajan taakse turvaan. Tämä kaikki pitää paikkaansa Holbackiin, Remaroon ja noihin toisiin nähden.

Standwichin laita on hieman toisin. Hänkin on tosin yhtä epätoivoisessa asemassa kuin nuo toiset. Siitä syystä hän pysyttelee yhdessä heidän kanssaan ja ottaa ehkä osaa heidän tempauksiinsakin. Mutta hän on ainoa, jolla on rahaa käytettävänä, Luultavasti hän on jossain välissä päässyt salaa hakemaan piilopaikastaan jalokivet tai ainakin osan niistä.

Tietysti hän varoo visusti kertomasta Holbackille ja muille kavereilleen, että hänellä on rahaa. Sanoisitko sinä sellaisille miehille? Standwichilla on myös New Yorkissa hoidettavanaan muuan yksityisasiä. Hän tahtoo kostaa vaimolleen. Jostain syystä hän ei voi tehdä sitä itse.

Hän koettaa sen vuoksi palkata jonkun tekemään sen puolestaan. Ensimmäinen murhaajaehdokas oli Butch Donald, joka joutui kiinni ennen kuin ehti tekoaan tehdä, tai joka vain petti Standwichia, eikä aikonutkaan suorittaa murhaa.

Toinen oli tuo Sandro Bertuc, jonka minä ammuin. Sandro oli Friscossa kuulunut Standwichin joukkueeseen. Varmasti Standwich tekee vielä kolmannenkin yrityksen. Enkä ihmettelisi, vaikka tuo kolmas mies, joka nyt lähetetään Eleonoria murhaamaan, olisi tuo Hei Pogger, joka kaikesta päättäen oli Bertucin hyvä ystävä.

Carrol katsahti minuun jännittyneenä. Hän toivoi selityksensä saaneen minut vakuuttuneeksi, mutta sitä se ei suinkaan ollut tehnyt. Minun tuli poikaa sääli. Miksi ei niinkin voisi olla, vastasin vastoin todellista mielipidettäni. — mutta pohjimmiltaan on samantekevää. kumpi meistä on oikeassa. Sinun teoriasi mukaan Eleonor Truster on itse vaarassa, mutta minun teoriani mukaan hän toteuttaa suunnitelmia, jotka tietävät vaaraa toisille.

Joka tapauksessa olisi hyvä, jos lopultakin saisit Eleonorin lähtemään New Yorkista siksi, kunnes saamme Standwichin ja nuo toiset karkulaiset kiinni. Okei, Carrol sanoi kiukkuisesti ja nousi seisomaan. — Yritän vielä kerran. — Oletpa sinä nyt murjotustuulella, rakas Eleonor Truster sanoi. — Sekoitanko sinulle vielä yhden ryyppyn? — Kiitos, Eleonor, minun täytyy vielä kerran puhua sinulle Standwichista. — Ei, älä viitsi, nainen sanoi itsepäisesti. En tahdo enää kuulla hänestä sanaakaan. Ystäväsi FBI: -ssä ovat mielestäni häpäisseet itsensä perin pohjin, kun eivät vielääkään ole kyenneet saamaan häntä kiinni.

Olet epäoikeudenmukainen, Eleonor. Ei ole - Voi, pötyä! Hän ravisti päätään niin, että tukka hulmahteli. — Lehdissä kehuaan yhtä mittaa G-miehiä, mutta kun heidän sitten pitäisi saada kiinni joku karannut rikollinen, tarvitsevat he siihen aikaa viikkomääriä. Eleonor tuli aivan lähelle Carrolia, ja nuori G-mies veti hänet syliinsä. — Eleonor olemme saaneet varmalta taholta tietää, ettei Standwich ole tullut New Yorkiin yksin, vaan että hän kuuluu erääseen rikollisjoukkueeseen, joka kykenee millaisiin tekoihin tahansa. — Mitä tarkoitat? nainen kysyi hämmentyneenä.

Carrol kertoi hänelle asekauppaan tehdystä ryöstöstä. Hän ei tiennyt tekikö hän siinä oikein, mutta hän halusi osoittaa Eleonorille, miten vaarallisessa tilanteessa tämä oli, ja niin hän kertoi hänelle kaiken minkä tiesi. Eleonor oli Carrolin puhuessa irrottautunut hänen syleilystään. Hän alkoi nyt pitkin, levottomin askelin kävellä edestakaisin hallissa. — Mitä miehiä he ovat? hän kysyi kävelyään keskeyttämättä. Carrol luetteli miesten nimet ja teki selvää myös joka ainoan syntiluettelosta. Nainen jäi seisomaan keskelle lattiaa kuin paikoilleen juuttuneena.

Hänen silmänsä olivat kauhusta ammollaan. Carrol meni hänen luokseen. — Eleonor, hän sanoi rukoilevasti, olisi todellakin parasta että lähtisit New Yorkista toistaiseksi. Saatan sinut minne vain haluat matkustaa ja FBI pitää kyllä huolen turvallisuudestasi. — Ei, nainen vastasi soinnittomasti ja Carroliin katsomatta. — Jään tänne. — Mutta taivaan tähden, miksi? Carrol huudahti. Nainen ei vastannut, vaan alkoi taas kävellä edestakaisin huoneessa. Hän käveli pää painuksissa ja näytti vaipuneen syviin ajatuksiin. — Jollet suostu lähtemään New Yorkista, pidän huolen siitä, että vartiostoasi lisätään. Carrol, aloitti uudestaan.

— Ei, nainen sanoi terävästi. — Olen jo saanut teidän vartioinnistanne tarpeekseni. Ovikellon soitto kajahti kautta koko talon. Eleonor pysähtyi kuin paikalleen naulittuna ja nosti päänsä pystyyn. — Kukahan siellä on? hän kuiskasi. — Luultavasti vartiovuorossa oleva poliisi, Carrol vastasi ja meni ovelle. Eleonorin huvilaa vartioi öiseen aikaan yhä vielä erikoispoliisivartio.

- Älä avaa! nainen huusi suunniltaan pelosta. Nuori mies käänsi päänsä häneen päin ja hymyili. - Eivät murhaajat soitele ovi kelloja. Carrol irrotti varmuusketjun. Ennen kuin hän ehti, kääntää avainta lukossa, soitettiin ovikelloa uudestaan ja entistä pitempään. — Hetkinen vain, Carrol sanoi. — Avaan heti. Hän painoi ovenripaa. Samassa silmänräpäyksessä työnnettiin ovi ulkoapäin auki. Carrol horjahti taaksepäin. Kaksi miestä syöksyi hänen kimppuunsa. Toinen tempasi hänen kätensä selän taakse toisen yrittäessä työntää säkkiä hänen päähänsä. Eleonor päästi äänekkään kirkkaisun. Sisään tunkeutuneet miehet huomasivat erehdyksensä. — Kirottua, tähän onkin mies, toinen murahti.

— Jo, ota nainen kiinni. Gangsteri, joka oli yrittänyt vetää säkkiä Benderin pään ylitse, irrotti otteensa. Carrol haukkoi henkeä. Hänen kätensä olivat tosin yhä vielä selän taakse vangitut, mutta nyt hän saattoi sentään hengittää. Hän heittäytyi koko ruumiinsa painolla taaksepäin. Hänen vastustajansa ei ehtinyt kokonaan väistyä alta, ja nuori G-mies kaatui vieden gangsterin mukanaan lattialle.

Carrol kuuli Eleonorin taas huutavan. Ja heti sen jälkeen miehen karkea ääni murisi: — Kirottu kissa! Sitten kuului kova läjähdys, ja välittömästi sen seurauksena pitkä, valittava uikutus. Carrol kuuli kaiken tuon, ja hätä Eleonorin puolesta kaksinkertaisti hänen voimansa. Hän sai toisen kätensä temmatuksi irti ja iski raivoisasti yläpuolellaan olevia kasvoja. Lyönti osui maaliinsa, mutta melkein yhtä aikaa jysähti gangsterin nyrkki hänen leukaansa. Isku oli luja kuin hevosen potku.

Carrolin takaraivo kolahti lattiaan. Maailma musteni hänen silmissään, mutta siitä huolimatta hän yhä tappeli vastaan. Kaikki voimansa kooten hän puhutteli uudelleen vastustajansa naamaa nyrkillään. Mies ähkäisi. Hänen otteensa Carrolin oikeasta käsivarresta höltyi. G-mies riistäytyi kokonaan irti ja ponnahti pystyyn. Silloin hänen eteensä ilmestyi kuin maasta nousseena kolmas mies. Sekunnin murto-osan ajan näki nuori G-mies selvästi edessään Kid Holbackin, Härän, virnistävät kasvot. Sitten miehen käsi heilahti, ja pistoolinperä jysähti Carrolin päähän. G-mies vaipui tajuttomuuden kierteissumuihin. — Aloittelija, Holback mutisi. — Joko selvisit naisesta. Jo?

— Kaikki on okei, Jo Remaro vastasi. Hän kantoi tajutonta Eleonor Trusteria kuin säkkiä olkapäälleen. Härän viereen ilmestyi samassa uusi mies. Hän oli laiha ja hänen kasvonsa olivat harmaat, mutta niissä näkyi vieläkin jälkiä menneestä miehisestä kauneudesta. Mustat, jo aika tavalla harmaantuneet hiukset hapsottivat otsalla. — Eleonor, hän kuiskasi aikoen mennä Remaron luo, mutta Härkä otti häntä töykeästi käsivarresta.

— Säästä jälleennäkemiskohtaukset toistaiseksi, Alec, hän ärähti. — Jo pitää kyllä huolen vaimostasi. Auta minua tyhjentämään tämän miekkosen taskut. Hän otti Benderiltä pistoolin ja pyöritteli sitä kädessään. Sitten hän huomasi siinä numeron ja pienen metallilaatan, jossa oli kirjaimet G.P. (Goverments Property — hallituksen omaisuutta). — G-mies, hän tuhahti. Kirottua, sepä on kiusallista.

Parinkymmenen sekunnin ajan leikketeli Kid Holback nolla-kahdeksikolla. Carrol oli näiden kahdenkymmenen sekunnin ajan lähempänä kuolemaa kuin koskaan aikaisemmin. Sitten Holback työnsi pistoolin taskuunsa, tarttui Carroliin ja nosti häntä olkapäistä. – Käy kiinni, Alec, hän komensi Standwichiä.

– Aiotko ottaa hänet mukaan? – Aion. Jos tapan hänet täällä, villiintyvät G-miehet kuin susilauma. Jos otamme hänet mukaan, voimme ehkä vielä käyttää häntä. Ehdimme kyllä nitistää hänet vielä sittenkin, kun emme enää tarvitse häntä. Ensi töikseni haluaisin saada hänet kertomaan, mitä FBI tietää meistä. Standwich otti Carrol Benderiä ja-loista. He kantoivat hänet portaita alas ja etupihan halki portilla odottavaan autoon. Auto oli keskikokoinen kuorma-auto. Aivan ohjaamon kohdalla makasi kadulla liikkumaton poliisimies. Bender työnnettiin kovakouraisesti kuormapeitteen kattamalle lavalle. Holback ei suonut maassa makaavalle poliisille silmäystääkään harpatessaan hänen ylitseen ja heittäytyessään ajajan viereiselle istuimelle. Henry Driver, joka istui ohjauspyörän takana, käynnisti auton.

Keskus soitti minulle asuntooni. – Muuan poliisipartioauto ilmoitti, että vartiossa ollut poliisi on löydetty tajuttomana Trusterien huvilan edustalta. Huvilassa ei ole enää ketään. Kello oli kahtakymmentä minuuttia vaille kaksitoista.

En ollut vielä ehtinyt vuoteeseen. Tähän aikaan vallitsee 11. Avenuella vielä melkoinen liikenne, joten vähäisinkin erikoisuus herättää heti huomiota. Vajaan puolen tunnin kuluttua Phil ja minä olimme jo talon edustalla. Paikalla oli myös luutnantti Miller paikallisesta poliisipiiristä. Hän kertoi mitä oli tapahtunut.

– Poliisia ei voida kuulustella. Vaikea aivotärähdys, kenties, kallonmurtumakin. Silminnäkijöiden kertoman mukaan oli talon edustalla vielä viisitoista yli yhdentoista seisonut kuorma-auto. Vartiossa olleen poliisimme löysivät ohikulkijat puoli kahdentoista maissa. – Asia on siis varsin tuore. Mennäänpä sisään! Ovi oli auki. Mitään väkivallan merkkejä ei näkynyt. Vain yksi tuoli oli kumossa. – Ei näytä siltä, että täällä olisi edes tapeltu, Phil huomautti. – Oletteko ottanut selvää, missä Carrol Bender on? – Soitin hänelle, mutta en saanut vastausta.

– Hän on siis voinut olla täällä? Pöydällä oli kaksi lasia. Pengoin tuhkakuppia ja otin siitä pienen savukkeenpätkän. – Se ei ole ainoastaan toden näköistä, vaan jopa varmaa. Carrol polttaa tätä merkkiä.

– Ihmisryöstäjät eivät siis ole vieneet ainoastaan naista, vaan hänen ihailijansakin. Katselin alakuloisena ympärilleni.

– Näytät olevan vähän niin kuin ymmälläsi, vai mitä, Jerry, Phil kysyi. – Niin olenkin, hitto soikoon, murahdin. – Kaksi kertaa on naista vastaan tehty murhayritys. Molemmilla kerroilla mies, joka muuten oli kerta kaikkiaan tökerö ampuja, yritti muka tappaa hänet siihen paikkaan. Näettekö mitään älyn väkettä siinä, ettei häntä ja Benderpojuja kolmannella kerralla heti nitistetty, vaan että heidät sen sijaan ryöstettiin ja raahattiin herra ties minne? – En, Phil vastasi, – en sitten hitaistakaan. Mikäli ei olisi niin, etteivät edelliset murhayritykset olleetkaan mitään murhayrityksiä, vaan vain tämäniltaisen tempauksen valmistelua. – Ja mitä järkeä olisi tuollaisissa esivalmisteluissa ollut?

– Voisihan olla, että niiden tarkoituksena oli houkutelua Bender paikalle, Phil ehdotti. – Entä mitä tekemistä gangstereilla voisi olla Benderin kanssa? Siihen ei Phil enää osannut vastata. – Meidän on löydettävä Standwich, sanoin. – Silloin tämä arvoitus ratkeaa itsestään.

Toivottavasti emme joudu etsimään häntä kovin kauan New Yorkin kahdeksan miljoonan asukkaan joukosta. Ja toivottavasti hänellä ei silloin, kun hänet löydämme ole murhaajakaartiaan ympärillään. Muuten voi käydä niin, ettei hänessä enää pihise niin paljon henkeä, että kykenisi vastailemaan kysymyksiini. Äkkiä välähti mieleeni muuan ajatus. Käännyin luutnantti Millerin puoleen. – Luutnantti, käskekää väkenne poistua. Lehdille ei saa vielä antaa minkäänlaista ilmoitusta. Haluan, että näyttäisi siltä kuin mitään ei olisi tapahtunutkaan. Huvilan vartiointia jatketaan entiseen tyyliin. Lähettäkää kolkatun poliisin tilalle uusi. – Selvä on, Cotton. Annan heti määräyksen. Hän lähti ja vei paikalle tuodut poliisinsa mennessään. Menin puhelimen luo ja tartuin kuulokkeeseen.

Phil seurasi puuhiani tarkkaavaisena. Soitin keskukseen. – Olkaa hyvä, ilmoittakaa minulle Ann Sylerin puhelinnumero. Sain numeron ja valitsin sen. Pitkään aikaan ei kukaan vastannut. – Säädylliset tytöt ovat keskiyön aikaan jo nukkumassa, Phil huomautti. Samassa kuului puhelimesta naksahdus

ja hieman uninen naisenäni sanoi: - Syler. Mistä on kysymys? – Ann, täällä Cotton. Olemme tällä hetkellä 11 Avenuella, numerossa 2348. Huvila on vanha ja aikatavalla ränsistynyt. Toivoisin sinun tulevan nyt heti tänne. Ota mukaasi yöpuku. hammasharja, toinen vaate kerta ja pistooli. – Onpa sinulla hienoja toivomuksia, Ann Syler sanoi. – Jollet olisi maininnut pistoolia, olisin luullut, että kutsut minut joihinkin kemuihin. – En ikinä pyytäisi naista kemuihin lähtiessään ottamaan pyjamaa mukaansa, sanoin. – Minä käytänkin yöpaitoja, Ann vastasi. Olen siellä puolen tunnin kuluttua. Ann Syler on yksi niistä harvoista naispuolisista erikoisasiamiehistä, joita FBI:llä on palveluksessaan. Työmme on yleensä kovaa miesten työtä, mutta silloin tällöin sattuu, että tarvitsemme myös naisen apua.

– Saanko kysyä, mitä Annilla täällä tehdään? Phil kysyi. – Odotahan vähän, murahdin istahtaen mukavaan asentoon erääseen talon risaisista nojatuoleista. Melkein täsmälleen puolen tunnin kuluttua soi ovikello. Phil avasi oven ja saattoi Ann Sylerin sisään. Ann on kaunis nainen.

Tosin hän on jo lähellä kolmeakymmentä, mutta hehkeimmän nuoruuden puuttumisen hän korvaa olemuksensa ryhdikkyydellä ja hienoudella sekä terävällä älyllään. Ulkomuodoiltaan hän muistuttaa jonkin verran Eleonor Trusteria, mutta ehkä tuo vaikutelma aiheutuu vain siitä, että hänelläkin on pikimusta tukka. Terve, Jerry, Ann sanoi ojentaen minulle oikean kätensä. Vasemmassa hänellä oli pieni matkalaukku. Hän tähyili ympärilleen. – Täällä olisi syytä panna toimeen suursiivous, hän totesi. – Ryhdy töihin vain, jos huvittaa. Aion nimittäin pyytää sinua jäämään tänne joksikin aikaa. Ann loi minuun epäilevän katseen ja istahti sitten nojatuoliin. – Miksi? – Tämän talon omistajatar on pari tuntia sitten kaikesta päättäen ryöstetty. Samalla hävisi myös muuan virkatoverini, joka oli häneen pihkassa. – Miten liikuttavaa! Sinulle, Jerry, ei kai koskaan voisi sattua sellaista? Hymyilin hieman.

– Voithan panna minut koetukselle joskus, kun emme ole työssä. Tällä hetkellä ei minulla ole muita toivomuksia kuin että ottaisit esittäaksesi tämän talon omistajattaren osaa.

– Kuinka pitkäksi aikaa? – Sitä en osaa vielä sanoa. Kenties viikoksi. Mutta voi olla, että koko yrityksemme osoittautuu turhaksi jo huomenna. – Mitä sinä oikein odotat, Jerry? Phil kysyi. – En mitään, vastasin. – Tulin vain ajatelleeksi, että tietyllä taholla ei ehkä vielä ollakaan tietoisia Eleonor Trusterin ryöstöstä.

Kenties joku koettaa näin ollen ottaa vielä yhteyttä häneen. Ja jos pääsisimme sen jonkun jäljille, voisimme kenties saada selvän siitä, miksi Eleonor Truster ei mistään hinnasta suostunut lähtemään New Yorkista. – Olenko siinä määrin tuon naisen näköinen, että hänen ystävänsä voisivat erehtyä luulemaan minua häneksi? Ann kysyi. – Et, mutta en minä oletakaan, että nuo ystävät tulisivat tänne, mutta jos kuitenkin niin kävisi, niin sieppaat vain sievän pikku revolverisi käsilaukustasi ja pidätät heitä niin kauan, kunnes Phil ja minä ehdimme paikalle. Jos nyt yleensä jotain tapahtuu, niin luultavampaa on, että tänne soitetaan. Toivon, että sinun puhelimesta onnistuisi esiintyä niin uskottavasti, että soittaja erehtyisi - Mutta siinä tapauksessa minun pitäisi toki tietää, millainen ääni tuolla naisella on.

– Koetetaanpa harjoitella. Äänensävy on jotakuinkin oikea, mutta Eleonor Truster ei puhu niin selvästi kuin sinä. Sinun täytyy koettaa puhua hiukan huolimattomammin. Puhuhan nyt jotain esimerkiksi säästä. Ehkä tämä tuntuu teistä naurettavalta, mutta minä kulutin tosiaankin kokonaisen tunnin opettaakseni Ann Syleria puhumaan niin, että häntä puhelimesta voitaisiin erehtyä pitämään Eleonor Trusterina. – Entä mitä minä heille sanon? Ann kysyi, kun lopulta aloin olla häneen tyytyväinen. - Siitä minulla ei ole pienintäkään aavistusta. Sen saat itse keksiä. Ann huokaisi. – Onpa sinulla totisesti vaatimukset, hän sanoi. Carrol Bender tuli tajuihinsa jo autossa. Kuorma-auton katoksen alle paloi himmeä lyhty. Carrolin katse osui ensimmäiseksi pitkään, luisevaan mieheen, joka tuijotti jonnekin hänen ohitseensa. Carrol käänsi särkevää päätään tuon katseen suuntaan ja näki Eleonor Trusterin aavemaisen kalpeat kasvot. Naisen otsassa oli hiusten rajassa pieni haava, josta tippui hiukan verta. Eleonorin silmät olivat auki.

Selittämätön ilme silmissään hän katsoi suoraan tuohon pitkään mieheen.

Äkkiä Carrol tiesi kuka mies oli, vaikka tässä ei enää ollutkaan paljon yhtäläisyyttä niiden kuvien kanssa, jotka Bender oli hänestä nähnyt. Mies oli Alec Standwich. Eleonor oli nyt siis entisen miehensä vallassa. Carrol oli ollut oikeassa. Hän kutsui Eleonoria nimeltä. Nainen ei ollut kuulevinaankaan, mutta mies, joka seisoj lähellä oviaukkoa, karjahti: — Turpa kiinni, G-mies! Lisäksi oli kuorma-auton lavalla kaksi muuta miestä.

Bender tunsu heidätkin karkureiksi: toinen oli Jo Remaro, toinen Jose Ramirez, puukkosankari. Carrol ei tiennyt kuinka kauan hän oli ollut tajuttomana. Auto jatkoi yhä matkaansa. Nuori G-mies mietti kuumeisesti, miten hän voisi selvitä tilanteesta. Sitäpaitsi hän ei voisi jättää Eleonoria Standwichin valtaan. Carrol oli varma siitä, että Standwich oli myös tämän murhaajajoukon päällikkö. Parasta yrittää karkaamista siinä vaiheessa, kun auto pysähtyy.

Ehkä voisin siepata pistoolin joltakin noista miehistä, Carrol päätteli, vaikka hän hyvin ymmärsi, että hänen mahdollisuutensa olivat joka tapauksessa sangen pienet noiden ammattimurhaajien kynsissä. Yhtäkkiä auto pysähtyi nytkähtäen.

— Perillä, Jo Remaro murahti ja vetäisi takkinsa sisätaskusta ison Coltin. Vääntäydyhän tolpillesi, G-mies! Carrol nousi seisomaan. Hän varmistautui siitä, etteivät Ramirez ja Standwich olleet ottaneet asetta esille. Hän astui hitaasti pari askelta ovea kohti ja kumartui hieman, ettei olisi tönäissyt päällään kattoon. Samassa hän syöksähti eteenpäin tavoittaen Remaron asetta pitelevää kättä. Ehkä se olisi onnistunutkin, jos hän olisi kohdannut vastarintaa. Mutta Remaro joutui täysin yllätetyksi. Hän horjahti ovea vasten, joka heti antoi periksi, ja molemmat miehet romahtivat maahan auton ulkopuolella. Remaro jäi G-miehen alle ja karjui raivokkaita kirouksia. Carrol iski häntä vasemmalla nyrkillään lujasti kasvoihin ja kurkotti oikealla kädellään gangsterin asetta pitelevää kättä. Remaro näytti olevan vasenkätinen, sillä hänellä oli Colt vasemmassa kädessään.

Carrol oli juuri saamassa aseensa haltuunsa, kun häntä äkkiä täräytettiin voimallisesti niskaan. Hän voihkaisi ja hänen kätensä valahtivat hevottomiksi.

— Kirottu jepari, karjaisi. Kid Holback, joka ohjauskopista hypättyään oli ilmestynyt paikalle.

Henry Driver kiiruhti hätään, nosti puolustuskyvyttömän G-miehen jaloilleen ja väänsi varovaisuuden vuoksi hänen kätensä selän taakse. Remaro kompuroi pystyyn yhä vielä ankarasti kiroillen. — Kyllä minä opetan sinut käyttäytymään siivosti, hän karjaisi ja löi avutonta G-miestä raivokkaasti kasvoihin. Holback työnsi hänet syrjään. — Älä ulvo, hän tiuskaisi. — Hei Ramiro, niissä nainen on? huusi hän auton ovelta. — Alec taitaa viettää sovintojuhlaa hänen kanssaan, meksikolainen sanoi huonolla englanninkielellään.

Emme me sitä varten naista tänne tuoneet, Holback ärjäisi. — Tulkaa heti tai panen totisesti teihin vauhtia. Carrol, joka kylmään yöilmaan päästyään toipui nopeasti, näki Ramirezin hyppäävän ensimmäisenä autosta. Häntä seurasi Standwich joka nosti Eleonorin varovasti alas. Holback tähyili heitä suu virneessä. Carrol ei päässyt liikahtamaankaan. Driver piteli yhä hänen käsiään tiukasti selän takana ja Remaro seisoj hänen vieressään Coltin piippu tiukasti hänen kylkeään vasten painettuna. — Olet aina sanonut, että vaimosi on pahinta lajia oleva kissa, mutta sinähän käsittelet häntä kuin hän olisi kyyhkynen, Holback pilkkasi.

Standwich ei vastannut, vaan lähti viemään Eleonoria lähellä olevaa rakennusta kohti. Holback seurasi heitä. Tuokaa G-mies tullessanne, hän komensi mennessään. Bender huomasi kuorma-auton pysähtyneen erään suhteellisen suuren, aidan ympäröimän pihan keskelle. Muutamat lautatapulit viittasivat siihen, että paikalla luultavasti oli saha tai puuvarasto. Oli niin pimeää, ettei Bender erottanut muuta kuin ääriiviivat. Aitauksen pohjoisosassa oli yllättävän iso puurakennus. Yhdessä ikkunassa paloi valo. Sisälle tultuaan Carrol näki taas edessään uuden miehen. Tämä oli kumaraharteinen, luihun näköinen tyyppi suippoine, kettumaisine kasvoineen.

Mies muistutti vanhaa, kapista shakaalia. Nähdessään Holbackin hän nöyristeli tälle kuin koira julman isännän edessä. — Laputa siitä keittiöön, Moorie, Härkä sihahti hänelle. — Haluan kahvia ja viskiä. Eikä vieraillekaan ryyppy pahaa tee. Meidän täytyi kohdella heitä hiukan kovakouraisesti, ja nyt heidät on saatava kuntoon. Muuten kutsut menevät ihan myttyyn. — Eihän vain kukaan pannut merkille autoa, Kid, mies uikutti.

— Olen hukassa, jos joku ehti tuntea auton. Minä - Kuulehan nyt, mies, mehän muutimme sen numeron, ja tämänmerkkisiä autoja vilisee New Yorkissa tuhansittain. - Siitä huolimatta, siitä huoli matta, Kid. Olen mennyttä miestä, jos saadaan selville että Holback potkaisi häntä kuin koiraa. — Ulos täältä, käppyrä, hän ärähti. Mies livahti uikuttaen ovesta. Huoneen kalustus oli hyvin niukka. Siinä ei ollut muuta kuin kaksi lavitsaa, pöytä ja muutama tuoli.

Eräällä seinähyllyllä oli joitakin astioita. Standwich oli ohjannut entisen vaimonsa eräälle tuolille istumaan. Holback katsahti häneen ja näytti nyt vasta huomanneen naisen. — Kaunis, hän sanoi nauraen. — Ei sinusta, Alec, yleensä ole juuri mihinkään, mutta hyvä maku sinulla on. Se minun on myönnettävä. - Mitä minä tälle G-miehelle teen? kysyi Driver. joka näytti kyllästyneen pitelemään Carrolin käsiä selän takana. Holback käänsi ison päänsä Carroliin päin. Bender näki miehen silmien kylmän katseen ja tiesi, että hänen mahdollisuutensa elää vanhaksi ja saada seurailta lastenlastensa kasvua, olivat hyvin vähäiset.

— Komenna hänet tuolille istumaan. Härkä käski. — Jo, pidä huoli siitä, ettei pistoolisi ole koskaan kauempana kuin tuuman päässä hänen päästään. Remaro totteli nöyrästi. Härkä kääntyi Carrolin puoleen. — Voit tässä kahvia odotellessamme vastata minulle pariin kysymykseen, G-mies, hän sanoi.

— Tiedätkö, kuka minä olen? Tiedän, Carrol vastasi. Tunnetko nämä toisetkin miehet? Tunnen kaikki muut paitsi kahvinkeitäjän, Carrol sai pakotetuksi itsensä hiljaa naurahtamaankin. Holback nauroi ääneen. Moorie on ainoa, josta ei tarvitse välittää. Tämä mökki kuuluu hänelle. Kyllä hän totisesti säikähti, kun me majoituimme tänne. Mutta jos kerran tunnet meidät, G-mies, niin tiedät varmaan myös, ettei meidän kanssamme ole leikkimistä. Mitä teikäläiset tietävät meistä? — Että te olette kalifornialaisia karkureita, ja että ryöstitte 18 Streetillä asekaupan. Siinä kaikki.

Holback nyökkäsi tyytyväisenä. — Niinpä niin, G-mies. Enempää ette tule meistä koskaan tietämäänkään. Tulimme tänne vain hankkimaan hieman rahaa. Sitten häivymme taas täältä teidän ihanasta New Yorkistanne, enkä sen jälkeen enää ikinä halua nähdä yhdenkään jeparin naamaa.

Mitä tekemistä sinulla oli tuon naisen luona? Oletko hänen nykyinen rakastajansa? Alec Standwichilta pääsi epämääräinen äännähdyks. Holback kääntyi hänen puoleensa. — Luuletko, ettei tuo sinun kyyhkyläisesi pystyisi viettelemään vaikka G-miehenkin? hän kysyi.

Carrolille valkeni hyvin pian, ettei Alec Strandwich suinkaan ollut tämän joukon johtaja. Johtaja oli Kid Holback, Härkä. Alec Standwich oli pieni tekijä koko joukossa. — No niin, Härkä aloitti jälleen. — Vastaahan kysymykseeni. Carrol tiesi, että olisi parasta puhua. Muuten Holback peittoaisi hänet tai tekisi jotain vielä pahempaa. Hän joutuisi tappelemaan vastaan. Se taas veisi häneltä voimia, ja voimat olisivat hänelle erittäin tarpeen, kun oikea hetki tulisi. Ja voisihan hän puhuaakin, kunhan vain ei sanoisi mitään sellaista, mikä auttaisi gangsteripäällikköä pääsemään pakoon. Tiesimme, että Standwich yrittäisi kostaa vaimolleen, hän sanoi. Tahdoimme estää häntä murhaamasta naista. Holback purskahti kaikuvaan nauruun. Teittepä kerrankin kiroton

turhaa työtä. Kyllä minä olisin siitä huolen pitänyt, ettei Alec olisi päässyt katkaisemaan hiuskarvaakaan kyyhkynsä päästä. - Naista vastaan tehtiin jo kaksi murhayritystä, Bender sanoi. Holbackin nauru katkesi siihen paikkaan. — Pötyä! - Murhayritysten tekijä oli Sandro Bertuc, mies, joka aikoinaan oli kuulunut Standwichin joukkueeseen, sanoi Carrol, joka huomasi saaneensa tilaisuuden yllyttää gangsterit toisiaan vastaan. Se näytti onnistuvankin. Härkä pyörähti ympäri sukkelasti kuin kissa ja tarrasi Standwichia kurkkuun ennen kuin tämä ennätti hievahtaakaan.

— Oletko sinä kelvoton kieroillut minun selkäni takana? hän karjaisi kuristaen peluria kurkusta. Alec haukkoi henkeään. — Pötyä, hän köhi. — Kuule enhän minä. Minähän olen aina... - Päästäkää hänet irti, Eleonor sanoi äkkiä. — Ei hänellä ole ollut mitään tekemistä sen asian kanssa. Minä järjestin nuo murhayritykset itse. Carrol kuuli sanat, mutta ei aluksi käsittänyt niiden merkitystä. Sitten asia valkeni hänelle ja hänen henkeään salpasi aivan kuin Härkä olisi kuristanutkin häntä eikä Standwichia.

Holback käänsi päänsä naiseen päin irrottamatta käsiään Standwichin kurkusta. Mitä sanoitkaan? hän kysyi. — Sanoitko, että olit itse? — Aivan niin, Eleonor vastasi hiljaa. — Alecilla ei ollut sen kanssa mitään tekemistä. Holback päästi kätensä irti, virnisti Standwichille ja sanoi: — Saat kiittää onneasi, että nainen avasi suunsa juuri oikealla hetkellä. Ovi työnnettiin auki. Moorie ilmestyi huoneeseen kantaen suurta tarjotinta, jolla oli peltikannu, peltimukeja, kaksi viskipulloa ja joitakin laseja. Astiat kilisivät Moorien laskiessa tarjottimensa pöydälle. — Vahvistetaanpa ensin hieman itseämme ennen kuin jatketaan, Holback sanoi. Ramirez, kaada G-miehenkin suuhun hiukan viskiä. Gangsterit kävivät hakemassa pöydältä kahvia ja viskiä. Ramirez tuli lasi kädessä Carrolin luo. — Kita auki, G-mies, hän komensi. — Kyllä minä itsekin voin lasia pidellä, Carrol sanoi. — No, anna se hänelle, Holback

huudahti pöydän luota. Te pelkäätte G-miehiä niin, että luulette heidän viskilasistakin voivan taikoa

pistoolin. Bender siemaili viskiään pienin kulauksin. Hän koetti hieman selvittää ajatuksiaan. Eleonor oli siis pettänyt häntä. Nainen ei rakastanutkaan häntä, vaan oli käyttänyt häntä vain välikappaleenaan. Jerry Cotton oli ollut oikeassa. Hän, Carrol, oli tappanut miehen, joka oli tahallaan ampunut sivuun. Hän ei siis ollut juuri murhaajaa parempi. Holback oli istahtanut vastapäätä Eleonoria ja työntänyt naisen eteen kupin kahvia ja viskilasin.

— Kas niin tyttöseni, vahvistapas hieman itseäsi. Etpä taida Standwichilta juuri kiitosta saada, vaikka äsken autoitkin hänet kiipeleistä. Jos hän toteuttaa puoletkaan niistä uhkauksistaan, joita hän on viime aikoina sinun varallesi ladellut, ei yksikään Yhdysvaltojen kauneushoitola kykene enää saamaan kasvojasi siedettävään kuntoon. Eleonor ei ollut uhkauksesta tietäkseenkään. Kahviinkaan hän ei koskenut. Holback tyhjensi kaksi kupillista kahvia ja kulautti perään lasin viskiä. Sitten hän veti paksun sikarin takkinsa taskusta, silmäili naista kylmin katsein ja sanoi päätään kääntämättä: - Aloita Alec! Nainen värähti. Äkkiä hän tarttui viskilasiin ja tyhjensi sen yhdellä siemauksella.

Standwich oli lähtenyt seinän luota ja tuli hänen luokseen. Nainen silmäili häntä pilkallisesti.

— Eleonor. Standwich sanoi. Hänen äänensä kuulosti hiljaiselta ja epävarmalta. niissä on James Leggin? Carrol koetti kovalla kiireellä muistella, missä hän oli tuon nimen ennen kuullut. Sitten hän muisti. Nimi esiintyi Alec Standwichin oikeusjutun pöytäkirjoissa. Standwich oli varastettua tavaraa kaupatessaan tunnustanut olleensa liikesuhteissa James Legginin kanssa ja koettanut siten vierittää syyn murrosta tämän niskoille.

Mutta viranomaisten ei ollut onnistunut löytää häntä. Lopulta päädyttiin olettamukseen, ettei selaista miestä ollut olemassakaan. New Yorkissa, nainen vastasi. Missä täällä? - Etsi itse, nainen sanoi pilkallisesti. Standwich puraisi huultaan. — Kyllä puhutkin vielä, hän sanoi. — Missä ovat jalokivet, mitkä hän ryösti? Yhäkö sinä vatkaat tuota vanhaa juttuasi? nainen pilkkasi. — Jamesilla ei ollut mitään tekemistä sinun murtosi kanssa. Standwichin harmaille kasvoille karahti puna. Tiedät pirun hyvin, ettei se ollut minun murtoni. Tiedät ettei minulla

ollut mitään, ei kerta kaikkiaan yhtään mitään tekemistä sen kanssa. Sinä ja Leggin, te kaksi yhdessä päätitte vierittää syyn siitä minun niskoilleni. — Sitähän sinä tuomarillekin jankutit, mutta eipähän hankään sinua uskonut. Standwich kohotti kätensä. Carrol Bender jännitti lihaksiaan. Hänelle oli jo valjennut, että Eleonor Truster oli kaikkea muuta kuin enkeli, mutta ei hän silti saattaisi toimettomana katsella, kun naista lyötäisiin.

Standwich ei kuitenkaan lyönyt entistä vaimoan. Hän pyörähti ympäri. - En voi, hän soperteli. En voi! Kid Holback laski kolahtaen viskilasin kädestään pöydälle. - Senkin vätys! hän karjaisi ja säntäsi pystyyn. Hän töytäisi Standwichiä rintaan niin että tämä horjahti hyllykköä vasten. - Annapas kun minä otan tuon sinun kullannurusi käsiteltäväkseni. Mutta sen neuvon annan sinulle, että pysyttelet nyt erossa tästä asiasta! Hän asettui seisomaan Eleonor Trusterin eteen. - Kuuntele tarkkaan nyt, kultaseni, hän sanoi vaarallisen hiljaa. — Tämä sätkynukke, joka joskus maailmassa oli miehesi, kertoi linnassa Ollessamme meille sievän, pienen rosvojutun.

Muuan hänen asiakkaansa, joka nimitti itseään James Legginiksi, oli tehnyt Friscossa hienon murron ja saanut saaliikseen parinsadantuhannen arvosta jalokiviä. Murron tapahtuessa Standwich uinaili kaikessa rauhassa sinun vieressäsi aviovuotes-ssanne. Siitä huolimatta poliisit tulivat hakemaan häntä.

Taloa tarkastaessaan he löysivät pesukaapista pistoolin, jolla jalokivikaupan vartija oli ammuttu. Kun sinä et sitten auttanutkaan miestäsi pulasta, vaan väitit, ettei hän tuona yönä lainkaan ollut asunnossanne. Oli selvää, että olit samassa juonessa James Legginin kanssa. Olitte yhdessä päättäneet vierittää syyn murrosta Standwichin niskoille.

Poliisihan lakkaa tutkimasta asiaa, josta joku on jo tuomittu. Laskitte, että saisitte sitten kaikessa rauhassa nauttia saaliistanne. Ja laskelmanne pitivät paikkansa. Tuomarit eivät uskoneet Standwichia, varsinkin kun kaksi hänen miehistään todisti osallistuneensa murtoon yhdessä hänen kanssaan. Kuinka paljon saitte pulittaa dollareita noille kahdelle siitä, että he suostuivat menemään neljäksi vuodeksi linnaan? No, samantekevää! Härkä puhalsi välillä paksun savupilven sikaristaan. – Niinpä niin, tällaisen jutun Standwich meille runoili.

Mekään emme luultavasti olisi uskoneet sitä todeksi sen paremmin kuin tuomaritkaan, jollen minä sattumalta olisi tiennyt, että sellainen mies kuin James Leggin todella on olemassa. Minä nimittäin tunnen hänet. Meillä oli vuosia sitten yhteisiä asioita. Ja koska tunnen Legginin ja tiedän, miten kavala mies hän on, uskoin ilman muuta Alecin tarinassa voivan olla perääkin.

Hän virnisti ja alkoi sitten tuprutella sankkoja savupilviä sikaristaan, jota hän koko puheensa aikana ei ollut kertaakaan ottanut suustaan. – Mutta eipä tämä tieto olisi meitä paljoakaan hyödyttänyt, jolleivät pojat olisi panneet vankilassa toimeen pientä sievää kapinaa. Kaverit olivat niin reiluja, että avasivat minunkin sellini oven, ja silloin sitä lähdettiin. Minä ja nämä miehet, jotka näet täällä, liityimme yhteen ja lähdimme painumaan New Yorkiin päin. Kaliforniassa meillä ei ollut enää mitään mahdollisuuksia. Minua New York veti puoleensa siksi, että minulla on täällä pari tuttavaa, joilta voin toivoa saavani apua joko vapaaehtoisesti tai pakotteita käyttämällä. Emme unohtaneet myöskään Standwichin tarinaa noista kahdensadantuhannen jalokivistä, joiden myös täytyi olla täällä New Yorkissa. Tietysti osa noista rahoista on tällä välin jo kulutettu, mutta kyllä niitä varmaan on sievoinen läjä vielä jäljelläkin.

Miksi Standwich ja minä, emme korjaisi noita loppuja? Oikeastaan ne kuuluvatkin Standwichille, koska hän on niiden takia ollut jo lusimassakin. Näyttää vaikealta saada käsiinsä James Legginia. mutta sinut löysimme helposti. Ja minä olen varma siitä, että sinä tiedät missä James veikkosemme majailee, sekä minne hän on kätkenyt loput jalokivistä. – En ymmärrä, mistä te oikein puhutte, Eleonor Truster sanoi soinnittomasti.

– Olepas nyt järkevä, kaunokaiseni. Holback murahti, eikä hänen äänensä kuulostanut edes vaaralliselta. – Myönsit äsken James Legginin olevan New Yorkissa. Anna nyt vain tulla loppukin osoitteesta – En tiedä hänen osoitettaan, nainen kuiskasi – Paljonko kello on? Härkä kysyi. – Vähän yli kahden, Remaro vastasi. – Kuulehan nyt, tyttö. En ole pikkumainen. Annan sinulle tunnin ajatusaikaa. Tunnin kuluttua uudistan kysymykseni. Ja jollet silloin vastaa, jatkan kysymistä siksi kunnes puhut. Hän meni takaisin tuolinsa luo. – Henry, Ramirez ja Moorie! hän karjui. Pelataan sillä aikaa erä pokeria.

– Kid, olen jo kolmesataa dollaria häviöllä, marisi ketunnaamainen. mutta mikään ei auttanut. Hänen oli istahdettava pöydän ääreen. Remaro jäi seisomaan Carroiin taakse. Standwich seisoi edelleenkin hyllyn luona, minne Holbackin isku oli hänet lennättänyt eikä hetkeksikään irrottanut katsettaan vaimostaan. Tuntui ei puutalossa kuulunut muita ääniä kuin korttien läiskettä, pelaajien vuorosanoja, lasien kilinää ja silloin tällöin Moorien vaikerrusta hänen jälleen hävitessään kierroksen. Loppumattomalta tuntuneen ajan jälkeen Remaro sanoi: – Kello on jo puoli neljä, Kid! – Tämä kierros vielä, Holback vastasi ja jakoi taas kortit. Täsmälleen neljältä hän kokosi kortit kasaan, työnsi voittamansa rahat taskuunsa ja sihahti hampaittensa välistä: – Moorie, korjaapas luusi täältä! Shakaali livahti ulos huoneesta. Holback käänsi katseensa taas naiseen. – Mistä siis löydän James Legginin? Eleonor ravisti päätään. Holback meni hänen luokseen ja löi häntä lujasti kasvoihin.

Eleonorin huuto kaikui vielä huoneessa, kun Carrol tuoleineen päivineen heittäytyi taaksepäin. Hän oli koko pelin ajan keskittänyt kaikki ajatuksensa tähän liikkeeseen, ja yllätys oli niin täydellinen, että Remaro kaatua romahti lattialle ennen kuin ehti koukistaa sormeaan. Kun hän lopulta sen teki, oli hän jo selällään lattialla ja luoti lensi kattoon. Carrol oli edeltä käsin suunnitellut tarkoin jokaisen

liikkeensä. Hän heittäytyi kaatuessaan vasemmalle, kierähti ympäri ja tarttui kädellään tuolin jalkaan ja heitti sen kaikilla voimillaan Remaron päätä kohti, Remaro, joka juuri oli aikeissa painaa toistamiseen liipasinta, sai tuolin vasten kasvojaan ja olkapäätään.

Mies hervahti liikkumattomaksi ääntäkään päästämättä. Colt sinkosi hänen kädestään kauas lattialle. Carrol loikkasi miehen jalkojen yli asetta kohti ja kurotti kättään tarttuakseen siihen, mutta samassa hänen silmiensä eteen sukeltautui suuri jalka, joka viime hetkessä potkaisi aseensa toiselle puolelle huonetta. Bender katsahti ylös. Loputtomalta tuntuvan sekunnin ajan tuijottivat jalan omistaja, Kid Holback ja Carrol toisiaan silmästä silmään. Holbackin suupielissä karehti pirullinen virnistys.

Sitten jalka jälleen heilahti. Tällä kertaa potku suunnattiin suoraan Benderin kasvoihin. G-mies ehti juuri parahiksi nostaa kätensä torjumaan iskuja. Potku osui vain hänen käsivarteensa. Seuraavassa silmänräpäyksessä hän tarrasi kiinni vastustajansa housunlahkeeseen. Kid Holback kaatui selälleen. Carrol syöksyi hänen päälleen, mutta mies ehti koukistaa polvensa ja sinkosi hänet takaisin.

Carrol käytti tilaisuutta hyväkseen ja ponnahti pystyyn. Nyt ryntäsi Henry Driver sivultapäin ja yritti lyödä häntä pistoolilla. Carrol hypähti sivuun sukkelasti kuin kissa ja täräytti Driveria nopeasti molemmilla nyrkeillään. Gangsteri ähkäisi ja horjahti taaksepäin pitäen kuitenkin pistoolia yhä lujasti kädessään. Carrol tiesi, että minä silmänräpäyksenä tahansa saattaisi kajahtaa laukaus, joka tekisi hänestä selvän, mutta hänellä ei ollut nyt aikaa ajatella sitä. Hän karkkyi koko ajan tilaisuutta päästä käsiksi aseeseen ja käännähti äkkiä Holbackiin päin hyökätäkseen uudestaan hänen kimppuunsa. Holbackin suu oli edelleenkin virneessä. Äkkiä hän sanoi: - Aseet pois, pojat. Annetaan G-miehelle tilaisuus reiluun peliin. Hän aloitti rynnäkön kahdella lujalla koukulla.

Carrol torjui molemmat iskut. Holback oli väkevä kuin härkä, mutta Carrol oli kuin raivostunut pantteri. Hänen iskunsa seurasivat toinen toistaan herkeämättömänä ryöppynä. Härkä yritti pommittaa häntä raskailla huitaisuilla. Carrol ei enää välittänyt paljoakaan suojautumisesta. Hän pakotti Holbackin perääntymään, ahdisti hänet aivan seinään kiinni ja narskutteli hänen leukaperiään terävillä iskuilla.

Hymy Holbackin kasvoilta oli häipynyt. Hän oli paljon isompi ja painavampi kuin Carrol ja siihen luottaen hän oli laskenut, että saisi helposti lyödyksi G-miehen lattiaan. Nyt hän joutui epätoivoissaan käyttämään kaikkia temppujaan. Hän otti jo jalat ja polvetkin avukseen. Carroliin koski kipeästi, mutta hän oli nyt siinä tilassa, ettei enää piitannut kivustakaan. Hän pamautti Holbackia raivokkaasti vatsaan, ja niin teräksenkovat kuin Holbackin lihakset olivatkin, sai tämä isku hänet haukkomaan henkeään. – Henry! Jose! hän huusi ja kohotti molemmat nyrkinsä kasvojensa suojaksi. Driver oli tällä välin tointunut, mutta ei ollut tähän mennessä puuttunut otteluun. Hänestä oli näyttänyt, että Härkä halusi hoitaa tämän jutun yksin saadakseen pöyhistelä voimillaan.

Nyt Driver kuitenkin tarrasi kiinni Carroliin. Carrol pyörähti ympäri puhutellen häntä vasemmalla nyrkillään, mutta isku osui Driveria vain olkapäähän. Gangsteri päästi irti Carrolin käsivarren. Holback käytti tätä silmänräpäystä hyväkseen ja täräytti hirmuisen iskun G-miehen niskaan. Carrol horjahti ja sai samassa Ramirezin rajun koukun leukaansa. Carrol lysähti polvilleen ja romahti sitten tajuttomana vatsalleen lattialle. Holback pyyhki hikeä kasvoiltaan.

– Kova poika! Mutta toimittakaa hänet nyt pois täältä. Alkaa tietysti riehua uudelleen heti, kun tointuu. Ja me olemme jo muutenkin menettäneet tämän takia hitosti aikaa. Mutta sitokaa hänet hyvin. Jose, mene sinä vartioimaan häntä. Holback odotti, kunnes hänen miehensä olivat vieneet Carrolin toiseen huoneeseen, ja kääntyi sitten vasta uudestaan Eleonorin puoleen. – Sait tuon nuoren hölmön takia hiukan lykkäystä, mutta nyt sinun on jo aika ruveta livertelemään. Anna kuulua! Standwich, joka ei ollut puuttunut tappeluun, työntyi vaimonsa ja Holbackin väliin. – Koetapas vain koskea häneen, hän sanoi koettaen näyttää niin uhkaavalta kuin osasi.

— Sinäkin tässä vielä! Härkä karjaisi. Hänen ei tarvinnut kuin, kerran heilauttaa nyrkkiään saadakseen tuon hintelän miehen pois pelistä. Standwich älähti Härän nyrkin jysähtäessä hänen leukaansa, horjahti jälleen hyllykköä vasten ja lysähti tajuttomana lattialle. Holback ei viitsinyt edes vilkaista häneen. — No niin, nyt meitä ei enää häiritse kukaan, tyttö...

Kun Carrol tuli tajuihinsa, hän makasi käsistään ja jaloistaan sidottuna viereisessä huoneessa. Naisen kimeät kirkaisut olivat ensimmäiset äänet, jotka tunkeutuivat hänen tietoisuuteensa. Minä olin sillä välin viettänyt jälleen yhden noista inhottavista unettomista öistä, jota meidän ammatissamme joutuu kokemaan useammin kuin kenellekään on terveellistä. Phil ja minä olimme olleet koko yön toimistossa. Vankikarkurien takaa-ajoon oli nyt ryhdytty täydellä höyryllä. New Yorkissa ei saanut olla ainoatakaan poliisia, joka ei olisi tuntenut heidän kasvojaan, ja joka ainoaan ilmoituspylvääseen oli toimitettava heidän kuvansa. Kun olimme saaneet kaiken järjestykseen, oli kello jo yli kuuden aamulla.

Phil heittäytyi toimistomme leposohvalle pitkäkseen. — Kunpa saisin nukkua edes tunnin! hän ähkäisi. Mutta hän oli tuskin vielä ehtinyt ojentautua suoraksi, kun puhelin soi. Puhelimessa oli Ann Syler. — Jerry, tänne soitti joku mies. Puhuin hänen kanssaan, mutta enpä tainnut onnistua kovinkaan hyvin. Tulisitko tänne, jotta...

— Okei, tulemme heti, sanoin. Hymyilin Philille. — Panehan luhisi liikettä, kaveri. Ann Sylerillä on asiaa. Ajoimme Trusterien huvilalle. — Mies soitti kuudelta, Ann aloitti. Hän oli ottanut kuulokkeen käteensä ja sanonut vain lyhyesti »haloo». Miehen äänessä oli ollut metallinkova sointi. — Haloo! Kaikki hyvin. Vai mitä? Ann oli nytkin vastannut vain yhdellä sanalla: Niin. — Olemme päässeet päähän, kuului seuraava lause. — Seinä vain on jäljellä. Siitä selviämme kolmessa tunnissa. Tänään puolenyön aikaan panemme töpinäksi. Mitä sinun G-miehiesi puuhailee? — Mitäpä tuo, kuului Annin vastaus. — Huomenna sinun on annettava hänelle hatkat.

Minua alkaa jo kyllästyttää, että se aina häirii ympärilläsi. Kun juttu on selvä, emme enää tarvitse G-miehiä. Ann oli taas vastannut vain »niin», ja ilmeisesti hänen lyhytsanaisuutensa oli herättänyt miehessä epäluuloja - Miia, oletko muuttanut mieltäsi? Pianpa se kävi. Vastahan sinä eilen sanoit, Hän keskeytti ja kysyi epäluuloisena: — Niin, mitä sinä sanoitkaan? Ann oli heti ollut tilanteen tasalla ja vastannut salamannopeasti: - Niin, mutta olen nyt muuttanut mieltäni, koska... - Kirottua, mies huusi. — Kuka te oikein olette? Ann Syler oli yrittänyt vielä jatkaa näyttelemistään. Rakkaani, hän sirkutti.

— oletko sinä jo, näin aamusta päivin juonut pääsi täyteen? Kuinka saatat... Pitemmälle hän ei ollut ehtinyt. Soittaja oli lopettanut puhelun. »Olemme päässeet päähän... Enää vain seinä jäljellä... Emme tarvitse enää G-miehiä... Puolenyön aikaan...» Noilla lauseilla tuntui olevan tässä keskustelussa ratkaiseva merkitys. — Näyttää siltä kuin tänään puolenyön aikaan tapahtuisi jotain, ja varmasti on kysymys jostain suuryrityksestä, sanoin.

— Mutta millaisesta? — Olen pahoillani, Jerry, kun en saanut urkituksi mieheltä enempää, Ann sanoi hieman masentuneena. Taputin kevyesti olkapäähän. — Älä sitä sure, Ann. Teit mitä tehtävissä oli. Ei ole sinun syyksi, ettemme ole vielä päässeet tässä jutussa alkua pidemmälle.

Sen verran nyt lienee kuitenkin selvinnyt, etteivät Eleonor Truster ja poloinen virkaveljemme Bender näytä joutuneen niinkään sellaisen juonen uhriksi, jossa rouvalla itsellään olisi sormet pelissä. Ilmeisesti heidät todellakin on ryöstetty. Eikä se voi olla kenenkään muun kuin Standwichin ja noiden vankikarkurien työtä. Mutta toisaalta on myös melko varmaa, että Eleonor Truster on sekaantunut johonkin hämäräperäiseen juttuun ja huiputtanut Benderiä. - Mitä nyt teemme? Phil kysyi.

— Kunpa sen tietäisinkin, hitto soikoon, vastasin hiljaa. Vaikka Carrol tunsikin itsensä kuolemanväsyneeksi, ei hän saanut unen päästä kiinni. Kuuden tienoissa ovi tempaistiin auki ja Holback ilmestyi huoneeseen retuuttaen perässään Eleonor Trusteria, jonka tukka hapsotti pahasti silmillä. Nainen horjui. Holback sysäsi hänet huoneessa

olevaa sänkyä kohti, jolle Eleonor retkahti hervottomana. — Kas niin, Härkä sanoi. — Olisit voinut päästä vähemmälläkin. Jose, sidopas hänet, ettei hän livistä. Ramirez haki jostain nurkasta pätjän pyykkinuoraa ja sitoi sillä Eleonor Trusterin kädet ja jalat. Nainen ei yrittänytäkään vastustella.

— Saitko hänet puheliaaksi? Ramirez kysyi. Tietysti, Holback vastasi. -Vanha ystävämme Leggin asuu W. 43 Streetin numerossa 1340. Loput jalokivistä ovat myös siellä. Niitä kuuluu olevan vielä jäljellä sadantuhannen dollarin arvosta. Paha vain, etten saanut häntä puhumaan aikaisemmin. Nyt on jo valoisaa. Emme uskalla mennä sinne ennen iltaa. Tuon nappaamamme G-miehen takia New Yorkissa

nyt varmasti ihan vilisemällä vilisee hänen virkatovereitaan. Minua ei totisesti haluta näyttää heille naamaani.

– Ei kai Leggin vain voi saada haravansa, että sieppasimme tytön? Ramirez kysyi. Holback nauroi. – Ei, siihen hänen mahdollisuutensa eivät riitä. Tuo nainen on muuten kavala kuin käärme. Kun hän kuuli, että Standwich oli päässyt karkaamaan vankilasta, hän rupesi tietysti heti pelkäämään, että mies vääntäisi häneltä niskat nurin.

Nainen päätti sen vuoksi palkata avukseen tyyppin, joka pahimmassa tapauksessa nitistäisi Standwichin. Hän sattui tapaamaan Butch Donaldin, paksun Butchin, joka aikoinaan työskenteli lowassa. Butch ottikin hänen tarjoamansa viisituhatta dollaria ja lupasi tappaa Standwichin. Mutta Butch joutuikin kahnauksiin G-miesten kanssa ja nämä nitistivät hänet. Paksukainen oli kuitenkin merkinnyt naisen osoitteen muistiin, luultavasti voidakseen joskus tulevaisuudessa hiukan kiristää häntä. G-miehet löysivät osoitteen ja menivät tapaamaan naista. Tämä luikerteli irti asiasta kertomalla jepareille, että Butch oli luultavasti ollut Standwichin kätyri, jonka tämä oli palkannut murhaamaan hänet, Eleonorin.

Ja jotta tämä juttu menisi G-miehiin täydestä, nainen järjesti pari murhayritystä itseään vastaan. Toisella kertaa hänen onnistui viedä asia jopa niin pitkälle, että tämä meidän uljas G-miehemme ampui erään hepun. Holback läjäytti kämmenellään lonkkaansa ja nauroi pakahtuakseen. — Yksikään mies ei osaa olla niin kavala kuin nainen. Eleonor Truster ja Leggin puijasivat apurikseen Sandro Bertucin, joka aikoinaan oli kuulunut Standwichin joukkueeseen.

He syöttivät tälle sellaisen sadun, että mies, jonka Bertuc tapasi Eleonorin luona, oli ystävä, ja juonessa mukana. Bertucin oli määrä ampua pari metriä sivuun. Hänelle vakuutettiin, että toinenkin mies tekisi samoin. Bertuc uskoi, että tosiaankin oli kysymys lavastetusta murhayrityksestä. Hän noudatti sopimusta, mutta G-mies otti räiskyttelyn tietysti todesta ja lasketteli omalla reikäraudallaan armotta kohti. Bertuc kaatui kuolleena lattialle. Mutta siitä huolimatta, miten voit olla niin varma siitä, ettei Leggin saa tietää naisen olevan meidän käsissämme? Ramirez kysyi. — Äläpäs nyt hoppuille, Leggin luulee, että on kysymys vain Standwichista ja uskoo, että G-miehet pystyvät varjelemaan naista entisen miehensä juonilta.

Nainen on sopinut Legginin kanssa, etteivät he ota yhteyttä toisiinsa ennen kuin Standwich jälleen on kalterien takana. Toivottavasti nainen ei sepittä nyt satuja, Ramirez murahti. Holbackin huulilla häivähti ruma hymy. — En usko, että hän uskaltaisi valehdella minulle. Siitä voisi olla tytölle kolkot seuraukset. Meksikolainen haukotteli. — Eikö mentäisi pariiksi tunniksi nukkumaan, ennen kuin ryhdymme taas hommiin? — Okei, Holback virkkoi.

— Mutta vankeja ei saa jättää vartioimatta. Lähetän parin tunnin päästä jonkun toisen tilallesi. Carrol tunsu itsensä hirvittävän uupuneeksi. Hän koetti pysyttellä valveilla voidakseen pohtia tilannetta, mutta hän oli liian väsynyt. Vastoin tahtoaan hän hetken kuluttua vaipui uupuneen ihmisen syvään uneen. Hän ei tiennyt mitään siitä, että vartijat määräajoin vaihtuivat. Ramirezin tilalle tuli Driver. Tämän jälkeen hänen vierellään istui Remaro, joka tuijotti häneen vihaisesti. Carrol nukkui yhtä mittaa melkein kaksitoista tuntia. Kun hän heräsi, häntä kiusasi hirvittävä jano. Silloin hänen vartijanaan oli jälleen Ramirez. — Janottaa, Bender sanoi ääni karheana. Ramirez kohautti raskaita silmäluomiaan. — Kid uinailee vielä, hän ärähti. — Ei ollut puhetta siitä, saako sinulle antaa juotavaa. Bender vaikenä. Hän koetti kääntää päätään nähdäkseen Eleonor Trusterin, joka makasi vuoteella. Nainen ei hievahtanutkaan. Ehkä hänkin nukkui. Noin tunnin kuluttua astui Holback kovalla kolinalla huoneeseen. — G-mies pyysi juotavaa, Ramirez sanoi. — Mikäpä siinä, anna hänelle lasi vettä, gangsteri nauroi.

— Antavathan heikäläisetkin meille aina viimeisen aterian, ennen kuin pistävät sähkötuoliin. Kylmä vesi virkisti Carrolia. — Haluatko savukkeen? Holback kysyi. — En, Carrol sanoi, — mutta etkö sanoisi, mitä aiot tehdä minulle? — En tiedä sitä vielä itsekään. Niin pian kun alkaa hämärtää, lähdemme Legginin luo noita jalokiviä hakemaan. Tuskinpa hän luopuu niistä suosiolla. Voimme joutua siellä vähän sotimaan, ja kukapa voisi sanoa, mitä vaikeuksia vielä syntyy. Eikä koskaan voi edeltäkäsintietää, mihin elävä G-mies kelpaa. Kuolleena ei G-mieskään ole muita ruumiita kummempi. Jollet turhia rypyyile, voit ehkä selvitä tästä jutusta elävänäkin. — Paljon kiitoksia, Carrol vastasi kuivasti. Holback virnisti. — Katsohan, kaverisi pysyvät varmasti paremmin aisoissaan kun tietävät, että voimme listiä sinut millä hetkellä hyvänsä.

Jos tapamme sinut, eivät he enää välitä mistään. Siinä kokoidea. Holback kääntyi nyt Ramirezin puoleen. — Kutsu miehet tänne! Ramirez kutsui nimeltä Driveriä,

Remaroa ja Standwichia. — James Legginistä tulee meille kova pähkinä purtavaksi, Holback sanoi. — Juuri sen vuoksi emme me mekään sinne suurella joukolla. Mitä useampia meitä on, sitä enemmän herätämme huomiota. Hänen asuntoonsa menee vain yksi ainoa, ja tuo yksi olen minä. Mutta on otettava huomioon, että meidän täytyy ensin hieman tutustua ympäristöönkin. Henry ja Jose, teidät otan mukaani. Standwichista ei nyt kerta kaikkiaan ole mihinkään ja Jo saa jäädä tänne vartioimaan vankejamme. — Miksi juuri minä? Remaro tiuskaisi. — Jotta lopultakin oppisit sen homman, Holback ärjäisi. — Henryä tarvitsen välttämättä. Hänen on viittä minuuttia ennen kuin panemme töpinäksi kähvellettävä jostain meille auto. Jose taas on ainoa, joka tarvittaessa osaa nitistää miehen äänettömästi. Jalokivet eivät paina kiloakaan.

Niiden kantamiseen emme tarvitse lisäväkeä. Ja heti kun juttu on selvä, tulemme takaisin. Bender tiesi, ettei Holback koskaan palaisi takaisin. Tällä tavoin hän pääsisi mukavasti eroon kahdesta joukkueensa miehestä, ja tuskinpa hän aikoi jakaa saalistaan noiden kahden mukaansa ottamansakaan miehen kanssa. Gangsterien kesken ei ystävyys merkitse mitään.

Satatuhatta dollaria on yhdelle miehelle iso raha. mutta jos se jaetaan kolmen kesken, tulee siitä vain vähän yli kolmekymmentätuhatta, mieheen. - Tunnin kuluttua on jo tarpeeksi pimeää, Holback sanoi aivan kuin kenraali, joka valmistautuu määrääjäksi suunniteltuun hyökkäykseen. Kaikki miehet lähtivät huoneesta. Carrol kutsui Eleonoria nimeltä. Nainen ei hievahtanutkaan Nuoren G-miehen kädet ja jalat olivat sidotut, mutta hänen polvensa olivat vapaat. Hänen onnistuisi luultavasti kömpiä pystyyn, mutta liikkumaan hän ei pääsisi muuten kuin hyppelemällä. Oli turha toivoakaan, että hän pääsisi tarpeeksi nopeasti käsiksi johonkin esineeseen, jolla saisi katkotuksi siteensä. Puisessa seinässä hänen yläpuolellaan oli ikkuna. Ruudun hän saisi helposti survaistuksi rikki ja luultavasti hän pääsisi myös heittäytymään ulos, mutta mitäpä se hyödyttäisi.

Gangsterit huomaisivat sen heti ja saisivat hänet kiinni ennen kuin hän olisi ehtinyt ottaa montakaan askelta. Minuutit kuluivat. Talosta kuului askelten kopinaa. Äänistä päättäen miehet siirtyivät sitten pihalle. Heti sen jälkeen alkoi auton moottori surista.

— Pidä huoli vangeista, Jo, kuuli Carrol Holbackin kaikuvan äänen sanovan. Sitten moottorin surina loittoni nopeasti. Hetken kuluttua palasi Remaro huoneeseen. Hän kumartui Carrolin puoleen ja koetteli kädellään G-miehen siteitten kestävyyttä, - Hyvin sidottu, hän murahti. — Jos Kid katsoo hyväksi nitistää sinut, pyydän, että hän antaa minun tehdä sen. Alec Standwich ilmestyi huoneeseen ja napsautti kattolamppuun valon. Hän näytti tämän vajaan vuorokauden kuluessa vielä entisestäänkin harmaantuneen ja vanhentuneen. — Kyllä minä hoidan vankien vartioinnin sinun puolestasi, hän sanoi karhealla äänellä. Remaro purskahti ivalliseen nauruun. — Haluaisit kai vähän liekutella entisen vaimosi kanssa, vai mitä? Heti kun vain, kunhan et ole niin typerä, että rupeat päästelemään hänen siteitään. Missä pistoolisi on? — Tässä, Standwich vastasi ja antoi sen gangsterille. Remaro otti pistoolin. Varma on aina varmaa, hän sanoi, — vaikka en voikaan kuvitella sinua niin typeräksi, että rupeaisit törmäilemään vastoin Kidin aatoksia.

Hän kiskotteli ja haukotteli. — Menenkin tästä vähäksi aikaa lepäämään, hän sanoi. — mutta jätän kaiken varalta oven auki, poikaseni! Hän tallusteli tiehensä. Standwich astui vaimonsa vuoteen viereen. Hän puhui kuiskaten, mutta Carrol erotti joka sanan hänen puheestaan. — Miksi petit minut, Eleonor? mies kysyi. Nainen kohotti hieman päätään. — Selitän sinulle kaiken, Alec, hän supisi. — Odotetaan niin kauan, että Remaro varmasti nukkuu. Standwich hiipi varpaisillaan ovelle, kurkisti viereiseen huoneeseen ja palasi takaisin. - Ei hän enää kuule meitä, hän kuiskasi. — Voit puhua huoleti, Eleonor. — Alec, olin hullu silloin viisi vuotta sitten. Leggin sekoitti pääni ja pelotteli minua niin, että olin ihan järjiltäni. Hän uhkaili minua. Pelkäsin kauheasti. Omatuntoni on soimannut minua siitä lähtien. Nämä viisi vuotta ovat olleet kauheita. Et osaa aavistaakaan, mitä kaikkea olen saanut kärsiä Legginin takia. — En usko sinua, Eleonor, Standwich sanoi. Olet paatunut ihminen... Carrol kuuli miehen äänestä, että tämä yhä vielä rakasti vaimoaan.

– Vapauta minut, Alec, nainen kuiskasi intohimoisesti. — Sinun täytyy vapauttaa minut. Holback ei tapaa Leggnä siitä osoitteesta, jonka hänelle annoin. Hän tappaa sinut, kun tulee takaisin, Standwich sanoi masentuneena. — Annoit siis hänelle väärän osoitteen. Ei, osoite on kyllä oikea, mutta Leggin tietää, että minulle on tapahtunut jotain. Hän soittaa joka aamu kuudelta asuntooni, ja jollei kukaan vastaa, hän arvaa, että asiat ovat hullusti. Silloin hän heti lähtee asunnostaan ja piiloutuu jonnekin. Sen takia minä viivyttelin niin kauan ennen kuin puhuin. — Holback tappaa sinut siitä huolimatta.

– Sinun täytyy auttaa minua, Alec. Vannon sinulle, että peruutan todistajanlausuntoni. Pääset vapaaksi. . . Standwich ravisti päätään. — Ei, en pääse. Olin osallisena tuossa Holbackin järjestämässä asekaupan ryöstössä. Älä unohda, että siinä hötäkässä ammuttiin muuan poliisi. Nainen painoi suunsa aivan hänen korvaansa kiinni ja kuiskutti: — Sinun täytyy päästää minut vapaaksi, Alec. Minähän olisin voinut paeta New Yorkista jo aikoja sitten. Jäin tänne vain eräästä tietystä syyistä.

Holback olisi maksanut minulle mitä tahansa, jos olisin ilmaissut tuon syyän hänelle. Nuo jalokivet ovat siihen verrattuna pelkkää roskaa! Nainen vaiken hetkeksi. - Puhu! Standwich kehotti. Eleonor nosti päätään ja vilkaisi

Carroliin. Sitten hän antoi päänsä jälleen vaipua alas ja kuiskasi: - Tapa ensin tuo G-mies! — Miksi? — Ettei hän kuulisi. — Minulla ei ole asetta, Standwich vastasi, — enkä minä ole vielä koskaan tappanut ihmistä, vaikka sinä toimititkin minut murhasta kuritushuoneeseen. Nainen huomasi tehneensä virheen. — Tapan hänet itse, hän supatti. — Sitten kai ainakin uskot, että yhä rakastan sinua. - En ymmärrä, mitä oikein tarkoitat, Standwich takelteli. — Tule lähemmäksi, Alec. Leggin on jo yli puolen vuoden ajan valmistellut erästä suurta kaappausta. Hän osti 96. Streetiltä erään rakennustarvikekaupan. Tuon kaupan pihalla on vaja, ja siitä vajasta lähtee maanalainen käytävä, jota on kaivettu jo puoli vuotta. Se ulottuu 98. Streetin varrella sijaitsevan National Bankin kellariholvin seinään saakka. Nyt tuo käytävä on valmis. Kaivaminen on saatu suoritetuksi salassa, sillä kukapa kiinnittäisi mitään huomiota rakennustarvikekaupan pihasta tuleviin sora- ja hiekkakuormiin.

Nyt on jäljellä enää vain kellariholvin seinän murtaminen, ja se tapahtunee joko tänä tai ensi yönä. Sen jälkeen räjäytetään kassaholvi. Siellä on miljoonia. Kestää kymmenen minuuttia, ennen kuin poliisit ehtivät paikalle. Siihen mennessä Leggin miehineen ehtii työntää dollarit säkkeihin. Poliisien saapuessa he vetäytyvät takaisin käytävään ja räjäyttävät holvin puoleisen pään umpeen. Ennen kuin poliisit löytävät käytävän suun, ovat miehet saaliineen jo turvassa...

Vapauta minut, Alec! Pakotamme Legginin luovuttamaan saaliin meille. Näin hyvää tilaisuutta emme saa toista kertaa. — En tiedä, voinko luottaa sinuun, Eleonor. — Tietysti voit. Rakennustarvikekauppa on 96 Streetin varrella numerossa 504. Pankki sijaitsee 98 Strrtillä numerossa 327. Kaikki on totta, mitä olen sanonut, Alec.

Rukoilen sinua, päästä käteni pian siteistä. Toista tuntia nainen puhui puhumistaan houkutellen Alecia suostumaan. Mies kieltäytyi yhä, mutta Carrol kuuli hänen äänestään, että hän oli jo taipumaisillaan. Viereisessä huoneessa lavitsa rasahti Jo Remaron kääntäessä kylkeä.

Hetken kuluttua tämä ärähti: - Hoi, Alec, joko olet kuherrellut tarpeeksesi? Jos aiot mennä hänen kanssaan uudelleen vihille, niin ota minut todistajaksi, mutta mikäli minä Kidin tunnen, ei siitä avioliitosta taida tulla pitkäaikaista.

– Vapauta minut nyt, Alec, nainen kuiskasi. — Hän tulee kohta tänne. Pian on jo liian myöhäistä! — Remaroko... Standwich änkytti. — Mutta minullahan ei ole minkäänlaista asetta. Remaro ilmestyi ovelle. Hän oikoi käsivarsiaan ja sanoi: - Nukuinpa kirotun makeasti. Paljonkohan kello on? Kukaan ei vastannut. Standwich nousi vuoteen laidalta seisomaan. — Oliko hauskaa? hänen toverinsa kysyi virnistäen. Standwich ei sanonut sanaakaan, vaan meni hänen ohitseensa ulos huoneesta. Nainen hävisi pelin, Carrol ajatteli. - Remaro meni aivan Eleonor Trusterin viereen. - Eipä entinen miehesi taida enää ollakaan niin hulluna sinuun kuin luulit, kyyhkyläisen!. Hän ei... Alec Standwich seiso jalleen oviaukossa. Hänellä oli kädessään pistooli. Hän kohotti sen hitaasti Remaron selkää kohti.

Remaro oli tosin gangsteri, mutta Carrol ei ollut niitä miehiä, jotka voivat rauhallisena katsella, kun jotakuta ammutaan takaapäin. – Varo, Remaro! hän huusi. Mies pyörähti ympäri. Hänen kätensä tapaili kuvetta. – Ammu, Alec! Eleonor sihahti. Alec ampui. Hän ampui kolme, neljä kertaa yhteen menoon, ja koska hän seisoj niin lähellä, ei hän voinut olla osumatta Remaroon.

Gangsteri lysähti polvilleen ennen kuin ennätti vetää asettaan esille. Seuraavassa silmänräpähäyksessä hän veti viimeisen henkäyksen ja kaatui pitkin pituuttaan lattialle. Standwich seisoj kuin huumaan tuneena paikoillaan. Bender sai väännetyksi jalkansa alleen ja onnistui kuin onnistuikin pääsemään seisoalleen. Eleonor Truster vääntelehti ja kiemurteli vuoteella. Hän kirkaisi kimeästi: - Varo G-miestä! Alec! Tule, päästä minut siteistä! Standwich ei näyttänyt huomaavan Carrolia lainkaan. Hän meni hitain askelin naisen luo. – Voi, Eleonor, hän sanoi hiljaa. – Nyt olen sinun takiasi tosiaankin tappanut ihmisen. – Katkaise nuo siteet heti paikalla! nainen huusi ojentaen sidottuja käsiään Standwichia kohti.

Standwich kumartui hänen puoleensa ja alkoi hitaasti ja huolellisesti aukoa solmuja. Sinä silmänräpähäyksenä kuului ulkoa moottorin sorinaa, joka nopeasti lähenei. Standwich heitti hätkähtäen päänsä taaksepäin. - Holback, hän mutisi. - Katkaise siteet! Eleonor kirkui. Vasta nyt veti Standwich tasku-veitsensä esille. Pyykinuora katkesi yhdellä sivalluksella. Standwich näytti toimivan kuin unessa ja kuiskaili yhtä mittaa: Holback! Se merkitsee loppua!

Siteet kirposivat naisen käsistä ja jaloista. Eleonor hypähti vuoteelta vikkellästi kuin kissa. Samassa ajoi auto pihaan. – G-mies! nainen huudahti. – Nitisti G-mies ja sano, että hän ampui Remaron. Jarrut kirskuivat jo pihamaalla. Standwich seisoj kuin paikoilleen juuttuneena. Eleonor syöksyi hänen luokseen ja tempasi pistoolin hänen kädestään. Carrol oli seisonut aivan ikkunan edessä. Nyt hän heittäytyi koko painollaan taaksepäin. Lasi särkyi luotien viuhussa hänen ympärillään. Onneksi ikkuna oli niin matalalla, että Carrol kaatuessaan ilman muuta retkahti ulos ikkunasta ja putosi jysähtäen pihalle.

Hänen pelastuksenaan oli se seikka, että ikkuna sattui olemaan päinvastaisella puolella taloa kuin ajotie.

Nopeasti hän kieritti itsensä kauemmaksi talosta ja ikkunasta tulevan valon piiristä. Kierieessään eteenpäin hän kolautti itseään johonkin, mutta jatkoi sitten taas pyörimistä. Äkkiä maa tuntui pettävän hänen allaan. Carrol tunsj putoavansa alas, kolahti jälleen jotakin vasten ja vierij sitten vierimistään kadottaen kokonaan sidotun ruumiinsa hallinnan... Holback oli jo hypännyt autosta, kun Eleonorin ampumat laukaukset kajahtivat.

Hän lähti pitkin harppauksin juoksemaan taloa kohti ja syöksyi sisään kovalla ryskeellä kuin härkä. Holbackin rynnäteessä vankien huoneeseen kumartui Standwich parhaillaan nostamaan lattialta Remaron pistoolia. Eleonor seisoj ikkunan ääressä, eikä hänellä enää ollut pistoolia kädessään. Holback ampui Standwichin pienintäkään varoitusta antamatta siihen paikkaan. Alec lysähti Remaron liikkumattoman ruumiin päälle lattialle. Härkä suuntasi nyt pistoolinsa naista kohti.

– Jos ammut minut, menetät suuren kasan dollareita, Elenor sanoi kylmästi. – Senkin valehteleva kissa, Holback ärähti. Olet tänään jo kerran vetännyt minua nenästä. Legginistä emme nähneet jälkeäkään. – Leggin piileksii 98. Streetin varrella sijaitsevan National Bankin kassaholviin johtavassa maanalaisessa käytävässä. - Mitäh? pääsi Holbackilta aivan kuin hän ei olisi kuullut, mitä toinen sanoi. Eleonorin aivot toimivat nopeasti ja kylmästi kuin laskukone. Mikäli hänellä koskaan oli ollut tavallisen naisen tunteita, nyt hän ei ainakaan antanut niiden vaikuttaa päätöksiinsä.

Hänen ainoa mahdollisuutensa oli tuo mies, joka nyt seisoj hänen edessään. Eleonor ei välittänyt siitä, että tuo mies oli murhaaja, kuolemaantuomittu, joka sattumalta oli välttänyt teloituksen. Standwich oli kuollut. Painukoon helvettiin myös James Leggin. Eleonor valitsi Kid Holbackin, koska tällä näytti olevan suurimmat mahdollisuudet tuon muhkean saaliin kaappaamiseen. – Pidä huoli siitä, että saat G-miehen kiinni, hän sanoi. – Muuten ei mistään tule mitään. – Henry! Jose! Härkä karjui. – G-mies on karannut! – Hän ei voi olla kaukana. Hän oli vielä siteissä pudotessaan ikkunasta, Eleonor sanoi. – Tappakaa hänet, Holback huusi miestensä perään. Sitten hän kääntyi Eleonorin puoleen. – Panehan kieleesi liikettä! Muutamien katkonaisin lausein toisti Eleonor saman tarinan, jonka hän oli kertonut Standwichille, entiselle aviomiehelleen, joka nyt makasi kuolleena hänen jalkojensa juuressa.

– He tunkeutuvat holviin luultavasti jo tänä yönä, Eleonor päätti selostuksensa. — Autot odottavat pihalla. Sinun ei tarvitse edes itse ryhtyä töihin. Riittää kun vain hiukan heiluttelet pistooliasi. Mies otti työkeästi häntä ranteista. — Jollet nyt puhu totta, niin... Nainen loi häneen kiihkeän katseen. Entä jos se on totta? Miehen silmät leimahtivat. — Silloin teetän sinulle puvun sadan dollarin seteleistä. Mutta piru vieköön, miksi ulkoa ei kuulu mitään? hän ärähti sitten. — Eivätkö he saakaan sitä G-miestä hengiltä? Hän meni seisomaan ikkunan ääreen. — Henry! Jose! Miksi ette ammu sitä jeparia? — Ei häntä löydy mistään. Luultavasti hän on vyörynyt alas rinnettä. — No olkoon! Holback karjui. — Toivottavasti hän on taittanut niskansa.

Emme voi kuluttaa koko yötä hänen etsimiseensä. Tulkaa sisään. Kaikki aseemme ovat nyt tarpeen. G -mies tietää että... Eleonor sanoi. — Samantekevää, Holback murahti. — Tuolta alhaalta emme häntä löydä, vaikka etsisimme kuukauden. Jos vielä viivyttelemme, voi Leggin korjata saaliin. Älä ajattele poliiseja. Ennen kuin jeparit pääsevät kappuamaan tänne ylös, meidän pelimme on jo selvä. Hän veti Eleonorin mukanaan pihalla odottavan kuorma-auton luo.

– Kiipeä edeltä koppiin. Henry ajaa. Sitten Härkä purskahti jymisevään nauruun. — Kyllä mahtaa Leggin veikkosemme naama venähtää pitkäksi, kun annan tämän ystäväni mustan silmän vilkuilla häntä. Holback nosti ohjaajakopin lattialta konepistoolin, katseli sitä ihastuneena ja laski sen sitten hellästi syliinsä. Ilma maanalaisessa tunnelissa oli kosteaa. Tunneli oli niin matala, etteivät miehet voineet seistä suorana. Viimeisillä metreillä oli sinne tunkeutunut myös pohjavettä, joten miehet olivat joutuneet työskentelemään polviaan myöten vedessä seisten.

Myös James Leggin seisoj tunnelissa, mutta hän ei edes huomannut vettä. Hän oli isokokoinen, leveäharteinen mies, jolla oli kovat ja raa'at kasvot. Hänen miehensä pelkäsivät häntä, koska tiesivät, ettei hän kaihtanut minkäänlaisia väkivallantekoja, mutta ennen kaikkea siksi, että pitivät häntä suorastaan yliluonnollisen terävä-älyisenä. Tämä maanalainen käytäväkin oli Legginin keksimä suunnitelma. Hän oli hankkinut pohjapiirustukset, joista kävi selville pankin sijainti ja ne katuosuudet, joiden alitse käytävä oli kaivettava.

Käännyttyään sitten täysin virallista tietä erään maan-mittausteknikon puoleen hän oli saanut tältä selostuksen kadun viemäri- ja vesijohtoverkostosta sekä muista asiaankuuluvista seikoista. Leggin oli osannut esittää asiansa niin, ettei miehellä ollut aavistustakaan siitä, mistä oikein oli kysymys. Lopuksi Leggin oli ostanut tuon rakennustarvikekaupan, josta käsin he saivat rauhassa suorittaa kaivauksiaan. Kaupan pihasta tulevat hieka- ja savikuormat sen paremmin kuin sinne menevät tarvike- ja työ kalulastissa olevat autotkaan eivät herättäneet epäluuloja keneskään. Kaivaustyötä suoritettiin öisin. Sitä oli jatkunut jo puolen vuoden ajan. Legginin lisäksi yritykseen osallistui viisi miestä.

He olivat kaikki kuuluneet Legginin joukkueeseen jo Friscossa ja yhdessä hänen kanssaan suorittaneet erinäisiä murtovarkauksia — senkin jalokiviliikkeen tehdyn murron, josta Alec Standwich oli saanut syyn niskoilleen. Legginin kuudes apulainen oli nimeltään Hel Pogger. Hän oli Friscossa kuulunut Standwichin peluri-joukkueeseen, mutta Leggin oli lahjonut hänet ja Bertucin todistamaan oikeudessa Standwichia vastaan. Poggerista ei ollut juuri mihinkään mutta Leggin pakotti hänet työskentelemään samoin kuin toisetkin. Kun Pogger kerran uskalsi kysyä, mihin Bertuc oli joutunut, vastasi Leggin hänelle nyrkillään. Poggerin kyselyt lopuivat siihen paikkaan.

Yhdeksästä saakka olivat miehet jo olleet maanalaisessa käytävässä, yli kymmenen metrin syvyydessä 98 Streetin alla, murtamassa paineilmaporalla pankkirakennuksen perusmuuria. He tiesivät yrityksensä olevan nyt kaikkein vaarallisimmassa vaiheessa. Joku, esimerkiksi vartija, saattaisi kuulla poran jyrinän. Silloin olisi kaikki heidän vaivanäkönsä hukkaan mennyttä. Kun ilmapora ensimmäisen kerran tunkeutui muurin läpi, työnsi Leggin sitä käyttävän miehen syrjään ja kurkisti taskulampullaan valaisten aukon toiselle puolelle. — Selvä on, hän murahti.

— Osuimme oikeaan. Jatkakaa! Sen jälkeen kaikki kävi nopeasti. Vajaan tunnin kuluessa aukko oli saatu niin suureksi, että mies mahtui siitä sisään. James Leggin työntyi siitä ensimmäisenä kassaholviin. Hänelle paikka oli jo ennestään tuttu. Hän oli käynyt pankissa ja pyytänyt päästä katsomaan kassaholvia sanoen aikovansa vuokrata sieltä tallelokeron, ja pankin johtokunnasta oli vain

hyvä, että asiakkaat saivat vakuututtua heidän laitteittensa erinomaisuudesta. Miehet olivat tunkeutuneet kassaholviin sen peräseinän kautta. Aukon molemmilla puolilla oli asiakkaiden vuokraamia teräslevyistä tehtyjä tallelokeroita, mutta ne eivät kiinnostaneet Legginiä. Hän tiesi, että pankin rahoja säilytettiin oikealla seinämällä olevassa erikois-kassaholvissa. – Anna räjähdyspanokset tänne! Leggin komensi. Hank Collone, hänen lähin miehensä, ojensi paketit hänelle. Se ei ollut tavallista dynamiittia, vaan paljon voimakkaampaa ainetta. Leggin asetti räjähdyspanokset kassaholvin teräsoven viereen toivoen panosten riittävän räjäyttämään koko holvin etuseinän hajalle. Hän työskenteli rauhallisesti ja huolellisesti.

Saatuun kaikki asennetuiksi paikoilleen hän purki sytytyslangan kerältä ja käveli takaisin aukolle vetäen langan mukanaan tunnelin puolelle. Sinne päästyään hän työnsi savukkeen huuliensa väliin. – Tulta, Hank! hän sanoi.

Collone napsautti tulen savukkeensytyttäjäänsä. Leggin ojensi hänelle ensin sytytyslangan ja sitten savukkeensa. Lanka syttyi ja alkoi palaa hiljaa sihisten. – Toivottavasti emme samalla lennä taivaalle koko porukka, muuan miehistä mutisi. – Muuri kestää, Leggin vastasi. Entä täällä käytävässä oleva dynamiitti? – Se ei räjähdä ilman sähkökipinää. Ja nyt pitääkää turpanne kiinni! Leggin poltteli savukettaan seuraten koko ajan katseellaan punaista kipinää, joka eteni lankaa pitkin... Carrol vierä vierimistään rinnettä alas, kunnes putosi jääkylmään veteen. Tavallisissa oloissa hän olisi luultavasti menettänyt tajuntansa, mutta veden kylmyys pelasti hänet siltä. Hän oli pudonnut laakson pohjalla virtaavaan puroon. Puro oli niin kapea ja matala, ettei Carrol voinut siihen hukkuu, mutta sidottuine jalkoineen ja käsineen hänen oli vaikea päästä kapuamaan kuivalle maalle.

Lopulta se häneltä kuitenkin onnistui. Uupuneena hän lysähti rannalle. Hän keskittyi kuuntelemaan, kuuluisiko ylhäältä mitään. Kerran hän jo luuli erottavansa etäisiä ääniä, mutta ne häipyivät pian kuulumattomiin. Rinnettä alas ei ainakaan tullut kukaan. Minun on päästävä eroon näistä kirotuista siteistäni, Carrol ajatteli, ja sitten on rynnättävä suoraa päätä puhelimeen. Väsymyksestään huolimatta hän pääsi kaikki voimansa ponnistaen nousemaan pystyyn ja rupeesi heti etsimään terävää kiveä.

Pillkkipimeässä hän astui monta kertaa harhaan ja kompastui. Lopulta hän löysi kiven, jonka arveli sopivaksi. Hän alkoi hangata käsiteitään sitä vasten. Se oli hankalaa puuhaa, ja hänestä tuntui, ettei siitä sittenkään tulisi mitään. Äkkiä hän keskeytti työnsä. Hän oli kuullut risahduksen. Heti sen jälkeen hän näki taskulampun valon häälyvän edessään. Häntä etsittiin siis kuitenkin. Carrol painautui tiiviisti maata vasten. Valo tuli lähemmäksi, mutta näytti vielä olevan puron toisella rannalla. Äkkiä koira haukahti. Valo pysähtyi. – Mikä sinun on Lassie? kysy joku hiljaisella äänellä.

Koira murahti taas hiljaa. Taskulamppu heilahteli sinne tänne ilmassa. Kerran se osui lampun kantajan kasvoihin. Carrol näki edessään nuoren pojan pyöreät kasvot. – Hei! Carrol huusi. – Tulehan tänne! Valo sammui silmänräpäyksessä. Oksat rasahtelivat. Carrol tajusi pojan pötkivän pakoon. Hän antoi palttua varovaisuudelle. – Apua! hän huusi. Apua! Tarvitsen apua. Hiljaisuus. Sitten valo syttyi jälleen. Etäinen ääni kysyi arasti: - Kuka te olette? - Olen G-mies. Gangsterit hyökkäsivät kimppuuni. Tule pian. He ovat vielä jossain täällä lähellä. Viittä minuuttia myöhemmin ilmestyi hänen eteensä huonoissa vaatteissa oleva poikanen, joka valaisi taskulampullaan hänen kasvojaan. – Päästä minut siteistä. Carrol sanoi. Poika polvistui hänen viereensä ja katkaisi veitsellään nuorat poikki. – Missä päin oikein olen? Mikä tämän paikan nimi on? Carrol kysyi. – Haltield. Tämä on kolmen kymmenen kilometrin päässä New Yorkista. – Missä on lähin puhelin? – Halfieldissä, herra.

– Kuinka pitkä matka sinne on? Voitko viedä minut sinne? – Lyhin tie kulkee rotkon toista reunaa, mutta se on vaikeakulkuinen. – Ei sillä ole väliä! Lähdetään! He alkoivat kiivetä rinnettä. Carrolia alkoi jo hengästyttää, mutta hän ei kuitenkaan malttanut olla kysymättä pojalta:

Mitä sinä yöllä täällä laaksossa teet? – Aioin onkia. – Miksi ensin lähdit juoksemaan pakoon, kun huusin sinua? Poika epäröi. Sitten hän sanoi: - Luulin teitä maanomistajaksi, herra. Carrolin huulilla häivähti hymy. - Sinulla ei siis ole kalastuslupaa? Poika ei vastannut. Heidän päästyään mäen päälle näki Carrol toiselta puolelta valojen tuikkivan. Poika osoitti pohjoista kohti. – Tuolla, mistä nuo valot näkyvät, on Halfield.

– Okei, Carrol sanoi, pistetäänkö juoksuksi? He porhalsivat juoksuun. Koira laukkasi pitkin harppauksin heidän edellään.

96. Streetille, Eleonor sanoi kuorma-auton saapuessa Lincoln sillalle. – Oho, sanoi Kid. Sinähän sanoit, että pankki sijaitsee 98. Streetin varrella. – Mutta maanalaisen käytävän suuaukko on 96. Streetin puolella. – Kunpa tässä ei vain rynnättäisi suoraa päätä satimeen, Driver murisi, mutta Holback ei kiinnittänyt häneen mitään huomiota. – Pysäytä kun annan merkin.

Onko kellään taskulamppua? - Käsinelokerossa on yksi, Driver sanoi. – Ja minulla on toinen. Pyysin sen Moorielta lähtiessäni etsimään G-miestä. – Toivottavasti Moorie ei lavertele meistä, sanoi Eleonor, joka vasta nyt muisti talonomistajan. Holback nauroi. – Ramirez teki hänestä vaiteliaan pojan ennen kuin lähdimme, tapansa mukaan äänettömästi. Moorie ei lavertele koskaan mitään. He ajoivat vielä neljänneksen. Sitten Driver käänsi auton 96. Streetille. Driver vähensi kaasua ja antoi auton hitaasti liukua eteenpäin. – Voit pysäyttää tuolla lyhdyn kohdalla, Eleonor määräsi. Driver pysäytti. Katu oli täysin autio. Holback hyppäsi ulos autosta. Konepistoolia hän piteli kainalossaan tiukasti ruumistaan vasten painettuna.

Eleonor seurasi häntä, mutta siirtyi sitten johtoon ja meni vinosti kadun yli matalassa muurissa olevalle portille, jonka yläpuolella olevassa kyltissä oli sanat: »weyresman & Smith, rakennustarvikkeita tukuittain».

Isossa rautaportissa oli toinen pienempi portti jalankulkijoille. – Saatko murretuksi tuon auki? nainen kysyi Holbackilta. Härkä napsautti alkeellisen lukon auki parissa minuutissa. He tulivat suurelle pihalle. Holback sytytti taskulampun. Pihalla oli kaksi suurta Lincolnia ja niiden takana kaksi kippiautoa. Niiden lisäksi oli pihalla betoninsekoittajia, korkeita rakennuspuupinoja ja isoja tiilikasoja. Eleonor Truster suuntasi kulkunsa pihan keskellä sijaitsevaa suurta vajaa kohti. Vajan puinen ovi ei ollut lukossa. Keskellä vajaa olevan laskuoven luukku retkotti auki. Luukulta johtivat jyrkät puutikkaat melkein pystysuoraan alas pimeään syvyyteen. – Tuosta sinne mennään, nainen sanoi. – Eipä oikein näytä parin miljoonan dollarin luo johtavalta portilta, Holback, mutisi huultaan pureskellen ja loi Eleonoriin vihaisen katseen.

– Mene edeltä! Ja jollei kaikki ole niin kuin sanoit, tulee sinusta äkkiä vainaja.

- New Yorkin poliisilaitoksen radiopuhelinkeskus, sanoi ääni puhelimesta. - Toistan Brooklynista 84. poliisipiiristä tulleen ilmoituksen: FBI:n piiritoimistolle, vastaan ottaja asiamies Jerry Cotton. Carrol Bender on ilmoittanut, että James Leggin todennäköisesti yrittää tänä iltana maanalaisen käytävän kautta murtautua 98. Streetillä sijaitsevan National Bankin sivukonttorin kassaholviin. Käytävän suu on 96. Streetin varrella numerossa 504 sijaitsevan rakennustarvikekaupan tontilla. Kid Holback on matkalla ryöstämään saaliin Legginiltä. Ryhtykää heti toimeen.

Kotvaan en saanut sanaa suustani. – Haluatteko ilmoituksen johdosta antaa joitakin määräyksiä? rauhallinen ääni kysyi.

– Tietysti, huudahdin. –Viisi poliisiautoa 98 Streetille National Bankin edustalle. Viisi poliisiautoa 96 Streetille numeroon 504 Noudattava varovaisuutta. Tilanne on äärimmäisen vaarallinen. Gangsterit ovat vahvasti aseistautuneita. Laskin kuulokkeen alas. Phil huudahti: – Mistä on kysymys?

– Benderiltä tuli tiedotus! karjaisin rynnätessäni juoksujalkaa ulos toimistosta. Minuutin kuluttua istuimme jo Jaguarissa. Moottori hurautti käyntiin, sireeni alkoi ulvoa, punainen valo vilkuttaa. Auto kiisi hurjaa vauhtia Broadwayta ylös.

– Avaa radiopuhelin! huusin Philille. Hän painoi näppäintä. - Minne ollaan menossa? hän huusi. - 98. Streetille, huusin vastaan. – Ovat parhaillaan murtautumassa kassaholviin. – Ketkä? – Leggin, Holback tuo nainen... En itsekään tiedä, ketkä. – Nyt! James Leggin sanoi ja vetäisi päänsä pois aukosta. Korvia huumaava pamaus tärisytti ilmaa. Muuri tärisi ja tunnelin katosta putoili maat suurina lohkareina. Kuuma ilmavirta puhalsi kuin erämaan tuuli aukosta tunneliin. Sitä seurasi keltainen, kitkerä savupilvi. Miehiä alkoi yskittää. Leggin suloi nenäliinan suuhunsa ja työntyi aukosta kellariholviin. Ilma oli sakeana rappauksesta irronnutta muurilaastitoma. Kassakaapin ääriovi erottuivat tomupilven keskeltä vain epäselvästi.

Paksu teräsovi oli sinkoutunut ylös, mutta pudonnut ilmeisesti heti takaisin. Nyt se retkotti vinottain oviaukon edessä. Sen ja ovenpielen väliin oli kuitenkin jäänyt niin suuri rako, että mies mahtui työntymään siitä sisään.

— Tuokaa säkit! Leggin huusi. Miehet ryömivät yksi toisensa jälkeen aukosta holviin. Sillä välin oli Leggin jo tunkeutunut kassakaappiin, joka oli niin suuri, että sinne mahtui kaksi miestä. Kassakaapin molemmilla sivustoilla oli teräshyllyjä, joille oli pinottu setelinippuja. James Legginin silmät paloivat. Täällä oli miljoonia dollareita. Hank Collone ryömi päällikkönsä rinnalle kaappiin.

Hänellä oli kuusi säkkiä kinalossaan. Hän kuuli Legginin nauravan, kovaa ja kimeästi. Sellaista ei ollut tapahtunut koskaan ennen. — Pakkaamaan! Leggin huusi. Se kävi nopeasti. Collone piti säkin suuta auki ja Leggin lakaisi muutamalla kädenhuitaisulla hyllyn toisensa jälkeen tyhjäksi. Jokunen tuhansien dollarien arvoinen raha-nippu saattoi pudota lattiallekin, mutta sillä ei nyt ollut väliä. Rahaa oli kylliksi. Collone ojensi ulkopuolella oleville ensin yhden, sitten toisen ja parin minuutin kuluttua kolmannenkin täysinäisen säkin.

Collone rykäisi. — Paljonko meillä on vielä aikaa? hän kysyi. — Vaikka kuinka paljon, Leggin nauroi ja lakaisi taas yhden hyllyn tyhjäksi. — Heidänhän täytyy ensin löytää joku, joka avaa heille pääholvin oven. - Tarkoitatko, että he ovat jo oven takana? - Tietysti, mutta sisään he eivät pääse.

— Mennään, James! Meillä on jo kylliksi. Olemme saaneet jo miljoonia dollareita. — Sinulla ei ole aavistustakaan siitä, kuinka iso kasa rahanippuja miljoonaan dollariin tarvitaan. Anna tänne seuraava säkki! Ulkoa kuului kitisevää ääntä. - Ovi aukenee, huusi yksi niistä miehistä, jotka vielä olivat pääholvissa. Leggin livahti sukkelasti kuin kissa räjäytetystä kassakaapist. Collone seurasi häntä. Pääholvin metrinpaksuinen ovi avautui. Poliiseja ja vartioita ilmestyi oviaukkoon. Leggin heittäytyi muurinaukosta tunneliin juuri sillä hetkellä, jolloin ensimmäinen laukaus kajahti. Puolillaan olevan säkin hän vetäisi nopeasti perässään. Hank Collone aikoi seurata häntä. Kaksi pistoolin luotia iskeytyi lattiaan aivan hänen eteensä, ja Collone häkeltyi niin pahoin, että vetäytyi takaisin räjäytetyn kassakaapin suojaan.

Hän veti esille pistoolinsa ja alkoi sokeasti ammuskella ympäriinsä. Leggin ei aikonutkaan ryhtyä auttamaan toveriaan. Pää kumarassa hän polskutteli käytävässä olevassa vedessä eteenpäin. Toiset odottelivat häntä jonkin matkan päässä. — Ovatko säkit tallella? Leggin kysyi.

— Täällä ovat. Sitten lähdettiin! He juoksivat vielä parikymmentä metriä ja tulivat sille paikalle, mihin tunnelin pään räjäyttämiseen aiottujen panosten sähkösytytin oli asennettu. Leggin kumartui ja painoi vipua. Kaikki kaksitoista panosta, joilla käytävän loppupään kaksitoista kannatinpylvästä oli miinoitettu, räjähtivät yhtä aikaa. Pilarit särkyivät pirstaleiksi ja koko käytävän loppupää sortui jymisten umpeen. Hank Collone oli tällä välin huomannut miten typerästi oli menetellyt jäädessään kassakaappiin. Hän päätti vielä viime hetkessä yrittää paeta. Hänen onnistuikin päästä liivahtamaan aukosta tunneliin. Muuan hänen peräänsä ammutuista luodeista raapaisi hänen olkapäätänsä. Mutta tuskin hän oli päässyt kahden metrin päähän muurista, kun Leggin räjäytti panokset.

Collone paiskautui käytävän seinää vasten, ja vaipui sitten tajuttomana veteen. Kaksi sekuntia myöhemmin sortuvat maamassat hautasivat hänet alleen. Räjähdysten synnyttämä ilmavirta paiskasi Legginin ja hänen joukkueensa miehet nurin.

Katosta karisi maata heidän päälleen. Muuan tukipylväs sortui. Silmänräpäyksen kaikki pelkäsivät, että tämäkin osa käytävää sortuisi, mutta onneksi niin ei käynyt. Leggin kompuroi kuraisena jaloilleen.

Eteenpäin! hän huusi. Päällikkö asettui joukkonsa kärkeen. Hänellä oli kädessään tasku lamppu, mutta eipä hän sen valoa juuri tarvinnut. Hän tunsu käytävän niin hyvin, että olisi osannut liikkua siellä pilkkopimeässäkin. Hän saapui nyt sille kohdalle, missä käytävä teki mutkan ylöspäin. Muuan viemäri oli ollut tiellä ja se oli jouduttu kiertämään. Sillä paikalla, missä käytävä nousi viemäriin päälle, oli yksinkertaiset seitsemän, kahdeksan askelmaa käsittävät puu-tikkaat. Ylhäältä osui äkkiä kirkas valonsäde suoraan Legginin silmiin. Gangsteripomonosti hätkähtäen päänsä ylös. - Hei, James! kajahti jymisevä ääni hänen päänsä päältä. — James-ystäväni! Ja kaiku käytävän seinistä toisti kaamean kumeasti: ystäväni... ystäväni... ystäväni.

Phil ja minä olimme vielä kahden korttelin päässä 98. Streetillä. Äkkiä radioa kuunteleva Phil heilautti kättään ja huusi: — Räjähdyksen pankkirakennuksessa 98. Streetillä. Suurhälytys! Väänsin sanaakaan sanomatta ohjauspyörää. Jaguarini kiisi renkaat ulvoen kadun yli. Ohjasin poikkikadulle. Räjähdyksen National Bankin kassaholvissa! toisti Phil radiopuhelimesta kuulemansa uutisen. Okei, vastasin. — Ei kiinnostakaan enää meitä. Muutin suuntaa. National Bankissa sai minun puolestani vaikka piru tanssia polkkaa. Sinne emme missään tapauksessa ehtisi enää ajoissa. Sen sijaan voisimme ehkä estää gangstereita pääsemästä pakoon saaliineen. Saavuimme 96. Streetille. Hiljensin vauhtia ja löysin pian numeron 504. Kyltistä päätäten muurin takana oli rakennustarvikekauppa. Ajoin aivan portin eteen, pysäytin auton ja hyppäsin ulos. Jo autosta hypätessäni olin temmannut esille pistoolini.

– Lamppu! huusin Philille. Olin ottanut laskelmissani huomioon sen mahdollisuuden, että pihalla voisi joku olla vartiossa. Siitä huolimatta en malttanut olla oikein varovainen. Halusin löytää käytävän ennen kuin gangsterit pääsisivät sieltä ulos. Uskoin saavani estetyksi heidän pakonsa, jos tapaisin heidät vielä tunnelista. Jos he sen sijaan pääsisivät pistämään nenänsä ulkoilmaan, saisin varmasti varautua melkoiseen mylläkkään. Vaja herätti tietysti heti huomiotamme. Onhan selvää, ettei kukaan ryhdy kaivamaan salaista maanalaista käytävää avoimelle paikalle. Kymmenen sekunnin kuluttua seisomme tunnelin suuaukolla ja näimme edessämme syvyyteen johtavat paljonpuhuvat tikkaat. Vaihdoin keskenämme paljonpuhuvan katseen.

– Sukellammeko tuonne alas? Phil kysyi irvistäen. Ravistin päätäni. Samassa silmänräpäyksessä kuului tunnelista konepistoolin kolkko kuolemanauru. Tunneli paisutti laukausten äänet korvia huumaaviksi. Kuulosti melkein siltä kuin olisi ammuttu pikatykillä.

James Leggin oli tapellessaan äärimmäisen ripeäotteinen ja vikkellä-liikkeinen kuin pantteri, mutta sekään ei nyt enää voinut pelastaa häntä. Hän pudotti vaistomaisesti rahasäkin ja lampun maahan ja syöksähti eteenpäin. Hänen tarkoituksensa oli pyrkiä suojaan pengermän alle, jota vasten tikapuut olivat nojallaan. Pengermän yläpäässä seisova Holback suuntasi aseensa piipun

suoraan alas. Samalla hetkellä, kun Leggin hyppäsi pengermää kohti, Härkä painoi liipasinta ja Leggin vavahteli luotien osuessa häneen. Hän haavoittui lonkaan ja selkään ja lysähti maahan. Holbaek kohotti hiukan konepistooliaan ja tähdäten Legginin miehiä antoi aseensa puhua uudelleen. Osa luodeista osui miehiin, osa rahasäkkeihin. Nyt Härkä hyppäsi yhdellä loikkauksella alas. Ramirez ja Driver seurasivat hänen esimerkkiään, mutta jo ennen heitä hyppäsi alas Eleonor Truster. He eivät kohdanneet enää mitään vastarintaa. (Myöhemmin kävi ilmi, etteivät kaikki Legginin joukkueen jäsenet olleet kuolleet. Eloonjääneet olivat vain luopuneet vastarinnasta. He pyörähtivät ympäri ja lähtivät silmittömän pelon valtaamina juoksemaan takaisin päin. Lamppunsa he heittivät juostessaan pois, ja juuri siitä johtui, että kuolleiden luku lisääntyi vielä yhdellä.)

Leggin avasi silmänsä. Käytävässä oli hänen mielestään oudon valoisaa. Hänen näkönsä alkoi jo himmetä, mutta hän erotti vielä kuitenkin esineiden ääriiviivat. Maaperä tunnelissa oli pehmeää, siksi ei yksikään poisheitetyistä lamppuista ollut sammunut. Leggin oma lamppukin paloi yhä.

Vaikeasti haavoittuneena hän näki kaiken kuin sumuharson läpi. Kaikki hänen ympärillään olevat olennot näyttivät hänestä omituisen haamumaisilta. Vähitellen hänen tietoisuutensa palasi kuitenkin muistikuva siitä, mitä muutamia sekunteja sitten oli tapahtunut.

Hänen kätensä hapuili pistoolia. Hänellä oli vielä sen verran voimaa jäljellä, että hän jaksaisi painaa liipaisinta. Elämänhalu nosti vielä kerran päätään. Kuolevan miehen silmiä hämärtänyt verho haihtui hetkeksi. Hän huomasi naisen. Tämä oli hänet pettänyt. Hän ojensi kätensä. Hän ei tähdännyt Holbackia eikä noihin toisiin miehiin. Hän tähtäsi naiseen. Käsi tärisi, mutta ponnistellen hänen onnistui jäykistää se hetkeksi. Leggin veti liipaisinta. Aseen potkaisu heitti pistoolin hänen kädestään. Mutta luoti osui ja nainen kaatui vatsalleen maahan. Holbaek pyörähti kiroten ympäri. Konepistooli sylki tulta ja luoteja jotka sammuttivat James Legginin elämän lopullisesti.

Olin ravistanut päätäni Philin kysyessä, menisimmekö tunneliin. Laukaukset kuullessani ryntäsin kuitenkin tikkaita alas, ja Phil seurasi minua. Olimme nyt tunnelissa. Ampuminen oli lakannut juuri sillä hetkellä, jolloin pääsimme alas.

Parikymmentä metriä edettyämme kuulimme vielä yhden pistoolinlaukauksen, minkä jälkeen konepistooli alkoi taas papattaa. Kiiruhdimme eteenpäin. Äkkiä näimme edestämme valoa. Sammutin heti taskulamppuni. Häälyvät valot näyttivät olevan tulossa meitä kohti. Niiden tultua tarpeeksi lähelle karjaisin: - Kädet ylös! Täällä on FBI! Vastaukseksi kajahti karkea kirous. Valot sammuiivat. Konepistoolin punertava suuliekki alkoi lepattaa ja luodit vinkuivat ympärillämme. Tunnelissa oli runsaasti tukipylväitä ja ne olivat meidän pelastuksemme. Pääsimme jotenkuten suojautumaan niiden taakse. - Takaisin, ennen kuin he ehtivät tanne asti, siyahdin Philille.

Pilkkopimeässä käsillämme haparoiden siirryimme pylväältä toiselle. Jälleen alkoi konepistooli papattaa kumeasti ja kolkosti, mutta en ryhtynyt vastaamaan tuleen pistoolillani. Tiesin, etten voisi enää pelastaa ketään. Tämä maanalainen taistelu oli joka tapauksessa jo ratkaistu. Selvisipä voittajana kumpi tahansa, Leggin tai Holback, meidän oli turhaa ryhtyä tulitaisteluun heidän kanssaan. Me saisimme jäljelle jääneet kiinni muutenkin. Saavuimme käytävän suulla oleville tikapuille. Ylhäältä huusi joku: — Seis! Poliisi! - Täällä FBI. . . Cotton ja Decker, huusin vastaukseksi.

Poliisiautot, jotka olin määrännyt lähetettäväksi 96. Streetille, olivat siis tällä välin saapuneet perille.

Tuskin oli kulunut kahta minuuttia, kun gangsteritkin olivat jo tikkaiden juurella. Holback vastasi antautumiskäskeymme konepistoolisarjalla, mutta hänen oli mahdotonta osua meihin. Hän oli alhaalla ja me olimme heittäytyneet pilkaksemme suuaukon ympärille. Hänellä ei ollut minkäänlaista mahdollisuutta päästä karkuun.

Sitten ei enää tapahtunutkaan mitään erikoisen kiinnostavaa. Kesti kuitenkin seuraavaan aamuun, ennen kuin gangsterit olivat valmiit

antautumaan. En ollut uskaltanut toivoakaan, että saisin nuo kalifornialaiset vankikarkurit kiinni elävinä, mutta elävinä he nyt joka tapauksessa joutuivat käsiimme. Tunnelissa he olivat kuin rotat loukussa. Tilanteen toivottomuus sai jopa Holbackinkin tapaisen gangsterin lannistumaan. Aamun sarastaessa he ryömivät kasvot harmaina ulos maanalaisesta käytävästä.

Viiden minuutin ajan he olivat saaneet tuntea itsensä suurimman saaliin omistajiksi, mitä rikollisten Amerikassa koskaan oli onnistunut kaapata. Mutta mitäpä arvoa on miljoonillakaan dollareilla, jos omistamisen ilosta saa nauttia vain vajaan viisi minuuttia. Tunneliin jääneet eivät kaikki olleet kuolleita.

Kaksi Legginin miehistä oli haavoittunut. Eleonor Trusler oli kuollut. Sitten saapuivat paikalle pankin virkailijat ja laskivat dollarit. Ainoatakaan ei puuttunut, mutta monissa oli pieni, pyöreä reikä. Vioittuneet setelit kerättiin kassaan ja mitätöitiin. Carrol Bender pääsi kahden viikon toipumislomalle. Kävimme katsomassa häntä. — Voisitteko hankkia minulle kalastusluvan? hän kysyi. — Aiotko jäädä jo eläkkeelle? Carrol. hymyili. — En. Antaisin eräälle pojalle, ettei hänen tarvitsisi enää yöllä salaa käydä forelleja onkimassa.

LOPPU

Tohtori Frank

N:o 2 ilm. 20. tammikuuta
Irttonumero 2,70
LEHTIPISTEISTÄ

Ei rajoja rakkaudelle

Tyttö oli tyydyttävien kaunis. Tyttö soitti pianon kuin jumalatar. Tyttö oli rakastunut Veit von der Reeken ja Veit rakasti häntä.
Mutta tyttö oli kilnainen.
Tohtori Rolf Berger joutuu lähestä seuraamaan ennakkoluulojen ja itsekyyden taistelu. Kenen puolelle hän asettuu? Hyväksyykö hän vanhan von der Reeken rotusyrjinnän, Ming-Yun kasvatti-ään ja kouluttajan, professori Rehtäzin haaveet Ming-Yun loisteliaasta tulevaisuudesta vai tukeeko hän nuorten rakkautta.

Cottonsarja N:o 3

Jerry Cotton ei kumarru kuvla eikä palvo huumausainelta hurjassa seikkallussa

Punaisen unikon valti

Paheet ja kilnalliset viihtyvät hyvin Hongkongissa, mutta Jerry ja Phil eivät ole tulleet sinne lomamatkalle. He jälittävät kahta paatunutta konnaa, mutta jo ensimmäiset ympärimähkäiset yritykset johtavat väkivaltaisuuksiin ja pari rokaleita yrittää pelata G-miehen hävittämään äntään.
Mutta nyrkki ja luodi puhuvat kansainvälistä kieltä tiellä, joka johtaa Punaisen unikon valtioon luokse. Ystävillämme annustetaan pikalasta puupallitönnöön joutumista ja sehän ei ole hyvinpukeutuvan herrasmiehen ma-kaur.

Pihlätävä G-ruiske rajun jännityksen ystävillä.

N:o 3 ilm. 1. 2. Irttonumero 2,80

Lehtipisteistä